

PÁTÁ VLNA EMOCIONÁLNÍ EXPLOZE

YOLI

AFTER *před námi*

ANNA TODD

 SENSATION IMAGINATOR10

Prodáno 15.02.2021 na www.Kosmas.cz zákazníkovi e.fialka@seznam.cz

Anna Todd

AFTER
Před námi

BEFORE

Copyright © 2015 by Anna Todd
All rights reserved.

Translation © Lenka Faltejsková, 2020

ISBN 978-80-242-6668-8

Všem mým skvělým čtenářům,
kteří mě inspirují víc, než mohou tušit

Playlist Hussy:

**„Never Say Never“ od The Fray
„Demons“ od Imagine Dragons
„Poison & Wine“ od The Civil Wars
„I’m a Mess“ od Eda Sheerana
„Robbers“ od The 1975
„Change Your Ticket“ od One
Direction „The Hills“ od The Weeknd
„In My Veins“ od Andrewa Bellea
„Endlessly“ od The Cab
„Colors“ od Halsey
„Beautiful Disaster“ od Kelly
Clarkson „Let Her Go“ od Passenger
„Say Something“ od A Great Big
World, ft. Christina Aguilera „All You
Ever“ od Huntera Hayese „Blood
Bank“ od Bona Ivera „Night Changes“
od One Direction „A Drop in the
Ocean“ od Rona Popea „Heartbreak
Warfare“ od Johna Mayera „Beautiful
Disaster“ od Jona McLaughlina
„Through the Dark“ od One Direction
„Shiver“ od Coldplay**

**„All I Want“ od Kodakline „Breathe
Me“ od Sia**

Část první

PŘEDTÍM

Když byl ještě malý, snil o tom, čím bude, až vyroste.

Možná policajtem nebo učitelem. Mámin kamarád Vance se živil čtením knížek, to mu připadalo fajn. Nebyl si moc jistý tím, co vlastně umí – neměl žádné nadání. Neuměl zpívat jako jeho spolužák Joss; neuměl násobit a dělit dlouhá čísla jako Angela; před spolužáky dokázal sotva promluvit, na rozdíl od vtipného a výmluvného Calvina. Vlastně ho bavilo jen číst. Dychtivě čekal, až mu Vance přinese novou knížku: každý týden nosil jednu, někdy víc, někdy míň. Někdy se vůbec neobjevil a on se začínal nudit a opakovaně četl své nejoblíbenější tituly. Přesto počítal s tím, že se ten hodný strýček zase vrátí s knihou v ruce. Rostl a pobíral rozum, o centimetr a další knihu každých čtrnáct dnů, nebo to tak aspoň působilo.

Jeho rodiče se měnili jako roční období. Otec byl čím dál hlasitější a zanedbanější, matka čím dál unavenější, noční ticho rušily její vzlyky, čím dál hlasitější. Uvnitř malého domku to začínalo být cítit tabákem a horšími věcmi. Z kuchyně páchlo špinavé nádobí, jímž přetékal dřez, a z otcova dechu skotská. Postupem času už si kolikrát ani nemohl vzpomenout, jak otec vypadá.

Vance přicházel častěji, a on si sotva všiml, že se matčiny vzlyky po nocích změnily. Tehdy si konečně našel kamarády. Nebo spíš jednoho. Jenže ten se pak odstěhoval a on se nenamáhal hledat nové přátele. Měl pocit, že je nepotřebuje. Že mu nevádí být sám.

Muži, kteří k nim vpadli jedné noci, změnili něco hluboko v něm. To, co udělali jeho matce, ho zatvrdilo vůči celému světu. Z otce se stával cizí člověk a brzy se do malého špinavého domku přestal vracet úplně. Zmizel a chlapci se ulevilo. Už žádná skotská, žádný rozbitý nábytek, žádné díry ve stěnách. Zůstal po něm jen chlapec bez otce a obývací pokoj plný poloprázdných krabiček od cigaret.

Chlapec nenáviděl pachutí, která po cigaretách zůstávala, ale líbilo se mu, jak mu kouř plní plíce a připravuje ho o

dech. Vykouřil všechny do poslední a pak si koupil další. Našel si přátele, pokud se to tak dá říct, v podobě skupiny rebelů a chuligánů, kteří byli věčně v maléru. Začal se vracet pozdě v noci a z malých neškodných lží a vtípků, které společně prováděli, se stávaly vážnější přestupky. Vznikalo mezi nimi něco temnějšího a všichni si uvědomovali, že to není v pořádku – že je to doopravdy špatné –, ale namlouvali si, že se jen baví. Měli moc a s ní se požil adrenalin. Kdykoli někoho připravili o nevinnost, vlévalo jim to do žil víc arogance a dychtivosti, které bořily všechny hranice.

Chlapec mezi nimi patřil k těm nejmírnějším, ale přišel o svědomí a tu část svého já, která se kdysi toužila stát policajtem nebo učitelem. Jeho vztahy se ženami rozhodně nebyly obvyklé. Toužil po jejich doteku, ale zatvrdil se vůči jakýmkoli emocím. To se týkalo i jeho matky, které už víckrát neřekl ani „mám tě rád“. Stejně se v podstatě nevidali. Většinu času trávil na ulici a domov se pro něj stal bezvýznamným místem, kam mu jen občas chodily balíčky s Vanceovou washingtonskou adresou.

I Vance ho opustil.

Zato dívky si ho všímaly. Lepily se na něj, zarývaly mu dlouhé nehty do paží, když jim lhal, líbal je, souložil s nimi. Po sexu se ho většinou pokoušely objímat, ale on je odstrkoval. Žádné polibky, žádné mazlení. Než popadly dech, už byl pryč. Ve dne nedělal nic dobrého a v noci to bylo ještě horší. Postával s ostatními v uličce za obchodem s lihovinami nebo za obchodem Markova otce a mrhal životem. Vloupal se do obchodů, kde prodávali alkohol, potají natáčel neodpustitelná videa, kterými ponižoval naivní dívky. Ztratil schopnost cítit cokoli kromě vzteku.

Nakonec už toho měla jeho matka dost. Nezbyvaly jí prostředky ani trpělivost, aby dál zvládala jeho destruktivní chování. Jeho otci nabídli místo na univerzitě ve Spojených státech. Konkrétně ve Washingtonu. Ve stejném státě a

dokonce i městě, kde žil Vance. Hodný a zlý opět na stejném místě.

Matka netušila, že vyslechl, jak se po telefonu domlouvá s jeho otcem, že by ho k němu poslala. Otec se zřejmě dal dohromady, ačkoli jistě to chlapec nevěděl. Nikdy nic nevěděl jistě. Otec si navíc pořídil přítelkyni, milou ženu, kterou mu chlapec záviděl. Přiměla ho vidět, že život má i lepší stránky. Zvala ho na rodinné obědy a mluvila s ním laskavě jako nikdo předtím.

Když nastoupil na univerzitu, nastěhoval se na kolej otci natruc. Sice se mu tam nelíbilo, přesto se mu poté, co si do malého pokoje nastěhoval krabice s věcmi, trochu ulevilo. Pokoj byl dvakrát větší než jeho vlastní pokoj v Hampsteadu. Ve zdech nebyly díry, v koupelně žádný hmyz. Konečně měl kam dát všechny své knihy.

Zpočátku se držel stranou a nenamáhal se hledat si přátele. Postupně se ale kolem něj utvořila skupinka a on spolu s ní sklouzl ke starým špatným způsobům.

V Americe poznal virtuální dvojče starého kamaráda Marka a začínal si myslet, že takhle svět zkrátka funguje. Smiřoval se s tím, že bude vždycky sám. Uměl ubližovat lidem, vyvádět ošklivé kousky. Ublížil další dívce, jako všem těm předtím, a znovu se ho zmocnila stejná bouře, která mu ničila život. Začal pít jako kdysi jeho otec, stal se tím nejhorším pokrytcem.

A bylo mu to jedno. Byl otupělý, měl přátele, kteří mu pomáhali nevnímat, že v životě postrádá něco skutečného.

Na ničem nezáleželo.

Ani na dívkách, které pokusily odhalit jeho podstatu.

Natalie

Když se seznámil s tou modrookou dívkou s tmavými vlasy, poznal, že je to nová zkouška. Byla hodná, nejjemnější člověk, jakého kdy poznal... a zamilovala se do něj.

Vytrhl ji z uhlazeného neposkvrněného prostředí, nametl na hromadu spolu s ostatním jeho smetím a pak ji vysypal do nemilosrdného a temného světa, o kterém nevěděla vůbec nic. Kvůli jeho podlosti se z ní stal vyvrženec, nejprve ji zapudila církev, poté rodina. Přišla do řečí, úzkoprsé ženské s biblí v podpaží ji pomlouvaly jako o život. A její rodina nebyla o nic lepší. Nikdo jí nezůstal. Udělala tu chybu, že mu uvěřila. Chtěla od něj víc, než jí mohl dát.

Pro jeho matku to byla poslední kapka. Poslala ho do Ameriky, do státu Washington, k jeho rádoby otci. Vyhnala ho z londýnského domova. Osamělost, kterou celá ta léta cítil, se měla konečně dostavit i fyzicky.

Kostel je dnes plný, řady obsazených lavic. Sešli jsme se o horkém červencovém odpoledni k společné bohoslužbě. Každý týden sem chodí stejní lidé, z nichž většinu znám jménem i příjmením.

Má rodina si tu žije jako šlechta v jedné z nejmenších Ježíšových farností.

Moje mladší sestra Cecily, která sedí v první řadě vedle mě, přejíždí drobnými prstíky po odřené dřevěné lavici. Náš kostel právě získal grant k částečné renovaci interiéru a my teď se skupinou mladých křesťanů pomáháme shánět všechno potřebné od tamější komunity. Tento týden je naším úkolem sehnat od místních barvu a přetřít všechny lavice. Po večerech obřídím obchody v okolí a žádám o dary.

Jako by to mělo podtrhnout, že je nejvyšší čas, ozve se vzápětí prasknutí. Cecily se podařilo ulomit z lavice kousek

dřeva. Nehty má nalakované na růžovo, aby ladily s růžovou stužkou v jejích tmavě hnědých vlasech, ale chová se jako kluk.

„Cecily, příští týden to budeme opravovat, nedělej to, prosím tě.“ Jemně ji vezmu za ruce a ona trochu našpulí pusu. „Můžeš nám pomoci s natíráním, aby byly zase hezké. To by se ti určitě líbilo, vid?“ usměju se na ni. A jí ve tváři vykvete kouzelný bezzubý úsměv. Přikývne a kadeře, které jí máma ráno natočila žehličkou na vlasy, se roztomile zhoupnou.

Kněz už téměř končí kázání a naši se drží za ruce a dívají se před sebe. Mně se potí krk, kapičky potu mi stékají po zádech, hlavou se mi honí slova o hříchu a utrpení. Je tu takové horko, že se mámě roztéká mejkap a pod očima má tmavé kruhy od řasenky. Tohle snad bude poslední týden bez klimatizace, který tu musíme přetrpět. Nebo by aspoň měl být, jinak budu příště předstírat mdloby.

Na konci bohoslužby máma vstane a jde si popovídat s pastoremovou ženou. Obdivuje ji – podle mě až moc. Pauline, první dáma našeho kostela, je přísná žena, která rozhodně neoplývá soucitem s druhými, takže chápu, proč se mámě tak zamlouvá.

Zamávám Thomasovi, jedinému klukovi v mém věku, který patří do skupiny mladých křesťanů. Když mě mívá spolu s celou svou rodinou v zástupu lidí, kteří vycházejí z kostela, taky mi zamává. Potřebuju na vzduch. Vstanu a otřu si dlaně o světle modré šaty.

„Mohla bys vzít Cecily do auta?“ usměje se na mě táta, kterému je to jasné.

Bude se pokoušet umlčet mámu, tak jako každou neděli. Patří k těm ženským, které se po rozloučení ještě nejmíň třikrát zapovídají.

Naštěstí nejsem po ní, ale po tátovi, který toho moc nenamluví, ovšem když už něco řekne, má to svou váhu. A vím, že je rád, že jsem jako on. Zdělila jsem jeho klidnou povahu, tmavé vlasy i světle modré oči (to jsou ty

nejvýraznější rysy) i výšku. Nebo spíš její nedostatek. Oba měříme sotva sto sedmdesát centimetrů. On je sice o maličko vyšší než já, ale u muže je to stejně málo. Máma si z nás utahuje, že nás Cecily přeroste, dřív než jí bude deset.

Přikývnu a vezmu sestru za ruku. Jde rychleji než já, v dětské dychtivosti se prodírá zbytkem shromáždění. Chci ji zadržet, ale ona se na mě otočí s tím nejkrásnějším úsměvem a já se přistihnu, jak běžím s ní. Seběhneme po schodech dolů na trávník. Cecily se vyhne postarší dvojici, pak vyjekne, protože málem povalí Tylera Kentona, největšího lumpa mezi kluky v naší církvi. Musím se smát. Svítí slunce, nabírám vzduch do plic a utíkám čím dál rychleji, běžím za ní, dokud nezakopne a neupadne na travu. Kleknu si k ní, odhrnu jí vlasy z tváře. Z očí jí vyhrkly slzy, třese se jí ret.

„Moje šaty...“ Přejíždí rukama po bílých šatech, posetých zelenými skvrnami od trávy. „Jsou zničené!“ Zaboří obličej do špinavých dlaní. Stáhnu jí je do klína.

Usměju se na ni. „Nejsou zničené, to se vypere, miláčku.“

Otřu jí palcem slzu, která se jí kutálí po tváři. Popotáhne, zdráhá se tomu uvěřit.

„To se přece stává. Mně se to stalo nejmíň třicetkrát,“ ujistím ji, ačkoli je to lež.

Koutky úst se jí zvednou, bojuje s úsměvem. „Nene.“ Dobře ví, že si vymýšlím. Obejmu ji a zvednu. Prohlédnu jí bledé paže, jestli se někde nezranila. Žádné odřeniny. Držím ji kolem ramen a míříme přes prostranství před kostelem k parkovišti. Odtamtud už se k nám blíží naši, tátovi se konečně podařilo mámu odtáhnout.

Cestou domů sedím s Cecily na zadním sedadle. Vybarvujeme motýly v jejích oblíbených omalovánkách, zatímco táta s mámou mluví o mývalech, kteří nám v poslední době lezou do popelnice. Táta zajede k našemu domu, motor nechá běžet. Cecily mi rychle dá pusu na tvář a vystoupí. Taky vystoupím, obejmu mámu a od táty dostanu pusu na tvář, pak se usadím za volantem.

Táta se na mě podívá. „Bud' opatrná, беруško, dneska je hezky a venku je spousta lidí.“ Zastíní si přimhouřené oči. V Hampsteadu už dlouho nebylo tak slunečno. Horko ano, ale slunce ne. Přikývnu a slíbím tátovi, že dám pozor.

Teprve když opustím čtvrť, přeladím rádio. Zesílím zvuk a cestou do centra zpívám každou písničku. Můj cíl je získat tři kbelíky barvy z každého ze tří obchodů, do kterých mám namířeno. Budu mít štěstí, když dostanu v každém jeden, ale kdyby se podařily tři, zbylo by nám dost na všechno.

První obchod, Markovy malířské potřeby, je nejlacinější ve městě. Majitel Mark má v okolí dobrou pověst a těším se, až ho poznám. Zaparkuju na téměř prázdném parkovišti, kde stojí jen veterán světle červené barvy a malá dodávka. Budova je stará, z dřevěných prken a vybouleného sádrokartonu. Cedule je nakřivo, *M* sotva čitelné. Otevřu dřevěné dveře. Vrznu, zvonek nad nimi se rozcinká. Z kartonové krabice seskočí kočka a přistane přímo přede mnou. Chvíli tu chlupatou kouli hladím, pak dojdou k pokladně.

Uvnitř obchodu vládne stejný chaos jako venku, a když přistoupím k pokladně, přes všechno to harampádí vůbec nevidím, kdo tu obsluhuje. Když konečně spatřím toho kluka, trochu mě to vyvede z míry. Je vysoký, má široká ramena, vypadá jako někdo, kdo roky sportuje.

„Marku...“ začnu, ale nevzpomenu si na jeho příjmení. Všichni mu říkají prostě Mark.

„Já jsem Mark,“ ozve se hlas za tím sportovně vyhlížejícím klukem. Nahnu se na stranu a všimnu si dalšího kluka. Je celý v černém a sedí v křesle za pultem. Je mnohem štíhlejší než ten první, přesto působí výrazněji. Má tmavé vlasy, po stranách přerostlé, široký pramen mu spadá do očí. Paže má celé potetované, na opálené kůži se náhodně proplétají různé vzory.

Moc se mi to nelíbí, ale spíš si říkám, jak je možné, že jsou letos všichni opálení kromě mě.

„Není, já jsem,“ ozve se třetí hlas. Vedle toho prvního kluka spatřím dalšího, průměrně vysokého, hubeného, ostříhaného nakrátko. „Ale Mark *syn*. Jestli hledáš tátu, dneska tu není.“

Třetí kluk má taky pár tetování, působí ale upraveněji než ti dva vlasatci a má piercing v obočí. Vzpomenu si, jak jsem naše přemlouvala, aby mi dovolili nechat si nastřelit piercing do pupíku, a dodneška se musím smát, když si vzpomenu, jak zděšeně se tvářili.

„Z těch dvou Marků je tenhle ten lepší,“ prohlásí ten rozcuchaný hlubokým hlasem. Usměje se a ve tvářích se mu objeví dva milé hluboké dolíčky.

Zasměju se, mám podezření, že to ani náhodou není pravda. „O tom dost pochybuju,“ prohlásím a všichni se rozesmějí. Mark přistoupí s úsměvem blíž.

Ten další kluk se zvedne z křesla. Je tak vysoký, teď působí vyloženě nepřehlédnutelně. Dojde ke mně. Je hezký, má výrazné ostře řezané rysy, tmavé řasy a tmavé obočí. K tomu drobný nos a světle růžové rty. Dívám se na něj a on na mě.

„Jdeš za tátou kvůli něčemu konkrétnímu?“ zeptá se Mark.

Když hned neodpovím, Mark s tím sportovně vyhlížejícím se podívají na mě a pak na svého kamaráda.

Konečně se vzpomatuju, je mi to trochu trapné. Spustím připravený proslov. „Jsem tu za hampsteadské baptisty a chtěla jsem se zeptat, jestli byste nám nedarovali barvu nebo malířské potřeby. Opravujeme kostel a sháníme sponzorské dary...“

Zarazím se, protože ten okouzlující s růžovými rty si s kamarády začne šuškat, tak tiše, že neslyším. Když přestanou, všichni tři najednou se s úsměvem otočí ke mně.

Mark promluví jako první. „To rozhodně můžeme.“

Usmívá se ale trochu šelmovsky. Nechápu proč. Tak se jen usměju a poděkuju.

Otočí se ke kamarádovi, který má na bicepsu vytetovanou velkou loď. „Kolik je tam plechovek, Hardine?“

Hardin? Takové zvláštní jméno, ještě jsem ho neslyšela.

Rukáv černé košile tohohle Hardina zakrývá sotva polovinu lodi. Je vytetovaná hezky, do detailů, i vystínovaná. Když se mu podívám do tváře, nakrátko spočinu očima na jeho rtech a cítím, jak mi hoří tváře. Dívá se přímo na mě, všiml si, jak si ho prohlížím. Vymění si pohled s Markem a ten mu něco šeptem řekne.

„Tak co menší návrh?“ řekne Mark nahlas a kývne k Hardinovi.

Zajímá mě to. Tenhle Hardin působí mile – trochu podivín, ale zatím se mi zamlouvá. „A to?“ Namotávám si pramen vlasů na prst a čekám. Hardin se na mě pořád dívá. Působí ostražitě. Visí to ve vzduchu. Vážně mě zajímá tenhle kluk, který se tak strašně snaží působit drsně. Zkousím si představit, že bych ho přivedla k nám domů. Naše by odvezli. Podle mámy je tetování zlo, ale já nevím. Sice se mi nijak zvlášť nelíbí, přesto ho považuju spíš za způsob sebevyjádření a v tom je vždycky jistá krása.

Mark se poškrábe na tváři. „Když půjdeš tady s mým kámošem Hardinem dvakrát na rande, dám ti čtyřicet litrů barvy.“

Podívám se na Hardina, který mě pozoruje se zvednutými koutky. Má tak hezké rty. Díky těm nepatrně ženským rysům je mnohem přitažlivější než kvůli černému oblečení nebo rozčuchaným vlasům. Ráda bych věděla, jestli si předtím šeptali o tom. Že bych se Hardinovi líbila?

Rozhoduju se, Mark mezitím vychvaluje hlavní lákadlo: „Kterýkoli odstín. Kterýkoli lak. Na účet podniku. Čtyřicet litrů.“

Je dobrý obchodník.

Mrsknu. „Jedno rande,“ opáčím.

Hardin se zasměje a ohryzek mu poskočí. No dobře, je vážně sexy. Když jsem přišla, tolik jsem se soustředila na svůj úkol, že jsem si skoro ani nevšimla, jak zelené má oči.

„Jedno rande stačí.“ Hardin strčí ruku do kapsy a Mark se zadívá na toho, co je ostříhaný na ježka.

Připadám si jako vítěz licitace. Usměju se a vyjmenuju seznam barev, které budeme potřebovat na lavice, stěny a schody a celou dobu předstírám, že se na rande s Hardinem vůbec netěším. S tím ostražitým rozcuchaným klukem, který je tak nesmělý, že je ochotný vyměnit čtyřicet litrů barvy za jedno rande.

Molly

Když byl malý, matka mu vyprávěla, jak to chodí s děvčaty. Čím hůř se k vám dívka chová, čím víc před vámi utíká, tím víc se jí líbíte. Musíte je dobývat, učí malé kluky.

Jenže když tihle malí pronásledovatelé vyrostou, zjistí, že když se holce nelíbíte, tak se jí prostě nelíbíte. Tahle konkrétní holka vyrostla bez toho, aby jí nějaká žena ukázala, jak být ženou. Její matka snila o vzrušujícím životě, lepším, než měla, a její dcera se všechno o vztazích mezi muži a ženami učila jen pozorováním těch, které měla kolem sebe.

Když dospěla, plně už chápala pravidla hry a stala se nejlepší hráčkou.

Stáhnou si šaty níž, zahýbám za roh do tmavé uličky. Zaslechnu, jak se látka natrhla. Nadávám si, že jsem to zase udělala.

Chci jet vlakem do centra a doufám, že se mi podaří...
něco.

Nevím přesně co, ale takhle už mě to nebaví. Prázdnota vás přiměje chovat se nečekaně. Je to jediný způsob, jak naplnit tu obří posranou propast ve mně. Chlapi na mě civí, což mi dělá dobře, ale dlouho mi ten pocit nevydrží. Myslí si, že mají nárok na moje tělo, protože se oblíkám záměrně provokativně. To se zatraceně pletou a hnusí se mi, ale zahrávám si s jejich chtíčem, občas na ně povzbudivě mrknu. Ostýchavě se usměju na osamělého chlapa, to hodně zabírá.

Dělá se mi zle z toho, že potřebuju tenhle druh pozornosti. Bolí to, přímo mě to uvnitř rozpaluje doběla.

Když zahnu za další roh, vynoří se na silnici černé auto. Odvrátím se, protože řidič zpomalí a okukuje mě. Ulice jsou

tmavé a tahle konkrétní klikatá vede za jednou z nejbohatších čtvrtí Filadelfie. Ústí sem zadní východy ze spousty obchodů.

Na hlavní je moc peněz a málo příjemného.

„Nechceš svézt?“ zeptá se mě ten chlap, když se tiše spustí okno. Obličej má trochu vrásčitý, plavé vlasy prokvetlé šedinami úpravně rozdělené pěšinkou a sčesané po stranách. Má hezký úsměv a na svůj věk vypadá dobře, ale každý víkend, kdy tudy chodím a z neznámého důvodu provozuju tuhle podivnou rutinu, mi v hlavě zvoní varování. Laskavost v jeho úsměvu je falešná asi jako moje kabelka „Chanel“. Ten úsměv vytvářejí peníze, dnes už to vím. Chlapi v černých autech, která jsou tak čistá, že se lesknou ve světle měsíce, mají prachy, ale svědomí ne. Jejich ženy s nima nešukaly už spoustu týdnů, nebo i měsíců, a tak hledají na ulici pozornost, která jim chybí.

Jenže já jeho peníze nechci. Naši jich mají až moc.

„Nejsem prostitutka, ty úchyle!“ Kopnu do jeho pitomého naleštěného bouráku a všimnu si, jak se mu na prstu zaleskne zlatá obroučka.

Sleduje můj pohled, zastrčí ruku pod volant. Kretén.

„Hezkej pokus. Vrať se zpátky domů ke své ženě, než ti vyprší omluvenka.“

Jdu pryč, on ještě něco říká. Jeho slova odnáší noční vítr někam za roh, do některé z tmavých uliček. Nenamáhám se ani otočit.

Ulice je téměř prázdná, je po deváté, pondělí večer. Světla na zadní straně domů svítí jen tlumeně, je tu příjemně chladno a ticho. Projdu za restaurací, ze které stoupá kouř, ucítím vůni dřevěného uhlí. Voní a připomíná mi grilování před pár lety na zahradě u Curtisových rodičů. Tehdy byli jako moje druhá rodina.

Zaženu vzpomínky a oplatím úsměv paní středního věku v zástěře a kuchařské čepici, která vychází zadním východem z restaurace. Škrtně zapalovačem a noc prozáří plamínek. Potáhne z cigarety a já se znovu usměju.

„Dávej na sebe pozor, děvče,“ varuje mě chraplavě.

„Dávám,“ odpovím s úsměvem a zamávám. Zavrtí hlavou a přiloží cigaretu ke rtům. Kouř stoupá do chladného vzduchu, červený konec žhne, dokud ho nehodí na beton a rázně nezašlápne.

Jdu dál. Ochladuje se. Mine mě další auto, jdu teď víc po straně. To auto je černé... podívám se ještě jednou a zjistím, že je to pořád to samé. Trochu mě zamrazí, když zpomalí a pneumatiky zakřoupou na odpadcích v uličce.

Zrychlím, obejdu kontejner, aby nás od sebe dělila co největší vzdálenost. Jdu dál.

Nevím, proč jsem dnes tak vylekaná. Dělam tohle skoro každý víkend.

Obleču si nějaké příšerné dlouhé šaty, dám tátovi pusku na tvář a poprosím o peníze na vlak. Zamračí se a hudrá, že trávím moc času o samotě a že bych se sebou měla něco dělat, než mi život proteče mezi prsty. Kdyby to bylo tak jednoduché, nepodnikala bych tohle, nepřevlékala bych se pak potají do sexy šatů a ty ošklivé neschovávala v kabelce, odkud je vylovím až před návratem domů.

Něco se sebou dělat. Jako by to bylo tak snadné.

„Je ti teprve sedmnáct, Molly, musíš žít, dřív než ztratíš nejlepší léta,“ opakuje pokaždé.

Jestli jsou tohle moje nejlepší léta, stejně v tom nevidím žádný smysl.

Pokaždé přikývnu, s úsměvem s ním souhlasím a v duchu si přeju, aby přestal srovnávat svou ztrátu s mou. Rozdíl je v tom, že moje máma odejít chtěla.

Dnes večer je to ale jiné, podruhé za dvacet minut vedle mě zastaví stejný chlap.

Dám se do běhu, nechám se strachem unášet k rušnější ulici nahoře. Když vběhnu do silnice, zatroubí na mě taxík. Uskočím a popadám dech.

Potřebuju domů. Hned. Pálí mě na prsou, lapám po studeném vzduchu. Vráťím se na chodník a rozhlédnu se.

„Molly? Molly Samuelsová, jsi to ty?“ zavolá za mnou ženský hlas.

Otočím se a spatřím tvář posledního člověka, kterého bych chtěla potkat. Mám sto chutí rozběhnout se opačným směrem, ale to už se naše pohledy setkají. V každé ruce drží hnědou nákupní tašku a míří ke mně.

„Co tady děláš tak pozdě?“ ptá se paní Garrettová a do čela jí spadne pramen vlasů.

„Šla jsem se projít.“ Pokusím se stáhnout si šaty níž, než se na mě podívá znovu.

„Sama?“

„Vy jste taky sama,“ opáčím popuzeně.

Vzdychne a přehodí si tašky do jedné ruky. „Pojď, nastup si do auta.“ Zamíří k hnědému pick-upu zaparkovanému na rohu.

Zmáčkne dálkové ovládání a dveře se odemknou. Neochotně nasednu. Přece jen budu radši s ní a s jejími výčitkami, než sama na ulici s tím chlápkiem v černém autě, který nebere ne jako odpověď.

Má dočasná zachránkyně usedne za volant a chvíli se dívá před sebe, než se ke mně otočí. „Nemůžeš to takhle dělat do konce života.“ Říká to neochvějně, ale ruce na volantu se jí chvějí.

„Ale já ne...“

„Nedělej, jako že se nic neděje.“ Je vidět, že nemá náladu chodit kolem horké kaše. „Oblékáš se úplně jinak než dřív a rozhodně jinak, než by si přál tvůj otec. Vlasy máš růžové – přitom jsi je od přírody měla krásně blond. Jsi tady, v noci, chodíš sama ulicemi. Nejsem jediná, kdo si toho všiml. John z naší církve tě tuhle taky viděl. A vykládal to přede všemi.“

„Já...“

Umlčí mě mávnutím ruky. „Ještě jsem neskončila. Tvůj táta mi říkal, že už ani nechceš jít na státní univerzitu, přestože jste se na to s Curtisem celé roky připravovali.“

To jméno z jejích úst se do mě zařízne, rozbije se o tvrdou ulitu, ve které žiju. O tu hustou nicotu, kterou jsem se

obklopila. Před očima mi vytane tvář jejího syna, slyším jeho hlas.

„Přestaňte,“ vypravím ze sebe zmučeně.

„Ne, Molly,“ nedá si říct.

Když se na ni podívám, vidím, že je zoufalá. Jako by v sobě skladovala lahve plné emocí, kterými se posledního půl roku tráslo a teď jsou připravené vybuchnout.

„Byl můj syn,“ pronese. „Tak se netvař, jako že máš větší důvod trpět než já. Přišla jsem o dítě – o své jediné dítě – a teď se musím dívat, jak se ztrácíš i ty, ta milá Molly, kterou znám odmalička. Já už nebudu mlčet. Koukej jít někam na vysokou, vypadnout z tohotohle města, jak jste si plánovali s Curtisem. Žij. To musíme všichni. A když to dokážu já, přestože je to těžké, tak to krucinál dokážeš i ty.“

Když zmlkne, mám pocit, jako by mi poslední dvě minuty svazovala žaludek. Vždycky byla tichá – většinou mluvil její manžel –, ale teď se najednou nezdá tak křehká. Její jindy slabý hlas získal odhodlání, zapůsobila na mě. Navíc si připadám zoufalá. Z mého života se stala pouhá prázdná existence.

Jenže to auto jsem řídila já.

Souhlasila jsem, že budu řídit Curtisův malý truck večer předtím, než jsem měla dostat řidičák. Byli jsme nadšení a jeho úsměv mě přesvědčil. Milovala jsem ho tělem i duší, a když zemřel, jako bych se rozpadla na kusy. On byl můj klid, má jistota, že neskončím jako moje matka, žena, která chtěla být za každou cenu víc než jen manželka ve velkém domě v bohaté čtvrti. Celé dny malovala a tančila po tom velkém domě, zpívala a slibovala mi, že se z tohotohle zapadákovy odstěhujeme.

„Neumřeme tady – jednou tátu přesvědčím,“ opakovala.

Dodržela ale jen polovinu slibu a přede dvěma lety odešla uprostřed noci. Nedokázala zřejmě snášet tu hanbu být matkou a manželkou. Jen málokomu by to připadalo zahanbující, jí ovšem ano. Chtěla veškerou pozornost jen pro sebe – potřebovala slávu. A když ji nezískala, dávala to za

vinu mně, ačkoli se to snažila neprojevovat. Vždycky se za mě styděla, za to, co jsem udělala s jejím tělem. Mnohokrát mi opakovala, jak krásně vypadala, než jsem přišla na svět. Chovala se, jako bych si já vybrala, že mě umístí do těla téhle sobecké ženské. Jednou mi ukazovala strie na břicho, co má po mně, a já se spolu s ní děsila pohledu na tu popraskanou kůži.

Přestože jsem jí pokazila životní styl, slibovala mi celý svět. Vyprávěla mi o větších zářivějších městech s ohromnými billboardy, ve kterých si přála co nejdříve žít.

A jednou nad ránem, poté co mi večer předtím vyprávěla o světě, jaký by si přála, jsem ji skrze kovové zábradlí schodiště sledovala, jak táhne kufr po koberci ke dveřím. Zaklela a hodila si vlasy dozadu. Byla oblečená jako na pracovní pohovor, nalíčená, vyfoukané vlasy – musela na ně spotřebovat dobře polovinu laku na vlasy. Byla natěšená a sebejistá, neustále si upravovala účes.

Těsně předtím, než odešla, se rozhlédla po našem krásně zařízeném obývacím pokoji a nasadila ten nejzářivější úsměv, jaký jsem u ní kdy viděla. Pak zavřela dveře a já si představila, jak se o ně šťastně opřela zvenčí a stále se při tom usmívala, jako by mířila do ráje.

Neplakala jsem. Po špičkách jsem sešla po schodech a pokoušela se vrátit si do paměti, jak se chovala, jak vypadala. Chtěla jsem si zapamatovat všechno, každou její větu, každé objetí. Uvědomovala jsem si, že se můj život opět mění. Sledovala jsem oknem z obývacího pokoje, jak nasedá do taxíku. Prostě jsem se jen dívala na příjezdovou cestu. Asi jsem vždycky věděla, že se na ni nemůžu spoléhat. Otec se sice možná bojí opustit město, kde vyrostl a kde má skvělou práci, ale aspoň je spolehlivý.

Paní Garrettová se opatrně dotkne konců mých růžových vlasů. „Namáčet si vlasy v růžové plevě nic nezmění na tom, co se stalo, vůbec nic.“

Usměju se nad tím, jak to formulovala, a řeknu první věc, která mi přijde na jazyk. „Neobarvila jsem si vlasy, protože

mi před očima vykrvácel váš syn," odseknu a vybavím si, jak ta růžová barva připomínala krev, když jsem ji oplachovala nad umyvadlem.

Odstrčím jí ruku. Ano, to, co jsem jí řekla, nebylo hezké, ale proč si kruci myslí, že mě může soudit?

Vstřebává má slova a nepochybně si představuje Curtisovo dobité tělo, u kterého jsem seděla dvě hodiny, než přišla pomoc. Pokoušela jsem se urvat jeho bezpečnostní pás ze sedadla, ale marně. Když jsme narazili do svodidel, karoserie se zprohýbala tak, že jsem skoro nemohla pohnout rukama. Ale snažila jsem se a křičela jsem, jak se mi při tom zarýval do kůže ostrý plech. Můj milovaný se nehýbal, nevydal ani hlásku. Křičela jsem na něj, na to auto, na celý vesmír a pokoušela se něco udělat.

Vesmír, který mě zradil a zčernal, zatímco Curtisova tvář vybledla a jeho ruce ochably. Dnes jsem vděčná, že mé tělo přestalo vnímat hned potom, co umřel, a nemusela jsem se dál dívat na tu schránku, ve které už nebyl, a doufat, že nějakým zázrakem ožije.

Paní Garrettová tiše vzdychne, nastartuje a rozjede se. „Chápu tvou bolest, Molly... jestli ji někdo může pochopit, tak já. Snažím se nějak žít dál a není to lehké, ale ty si ničíš život kvůli něčemu, za co jsi nemohla.“

Jsem zaskočená, přejiždím jednou rukou po dveřích, pokouším se sebrat. „Nemohla? To já to auto řídila.“ Zvuk plechu, který narazil do stromu. Ruce se mi třesou v klíně. „Měla jsem zodpovědnost za jeho život a zabila jsem ho.“

Curtis byl život, jeho ztělesnění. Byl chytrý a milý a měl všechno rád. Dokázal se radovat i z těch nejobyčejnějších a nejhloupějších věcí. Já nebyla jako on. Měla jsem sklony k cynismu, zvláště potom, co odešla matka. Ale on mě vyslechl, kdykoli jsem ze vzteku udělala chybu. Na své narozeniny pomáhal mému tátovi vyklidit mámin bývalý malířský pokoj, který jsem předtím zničila a postříkala černou barvou všechny ty vzácné obrazy, co nám nechala. Neptal se mě, proč jsem si víc než jednou přála, aby radši umřela.

Nikdy mě nesoudil. Držel mě pohromadě tak, jak já to nedokázala. Vždycky jsem si myslela, že jestli zvládnou vysokou nebo si v novém městě najdu kamarády, bude to jedině jeho zásluhou. Nikdy jsem neuměla skrývat, co si o lidech myslím, takže se s někým spřátelit pro mě nikdy nebylo snadné. A on říkal, že to nevadí, že je v pořádku, jaká jsem, zkrátka jen příliš upřímná, a tak se role lháře za nás dva ujme on. Vycházel s našimi falešnými bohatými spolužáky se svetry ovázanými kolem pasu. Vždycky byl milý, všichni ho měli rádi. Já si připadala jako jeho přívažek. Byli jsme neustále spolu a ostatní se nakonec se mnou i s mým chováním smířili. Asi jim to všechno vynahrazoval svým kouzlem. Omlouval mě před celým světem, protože na mně očividně něco viděl. Byl jediný, kdo mě kdy mohl přijímat a milovat. Jenže pak mě opustil i on. Byla to moje vina, zrovna jako moje máma odešla, protože už ji nebavilo tohle město, tátova obyčejnost a její blondátá dcera s mašlí ve vlasech.

Když umyvadlo zrůžovělo, spolu s mými blond vlasy vzaly za své poslední zbytky potřeby předstírat, že jsem normální.

„Mám docela vlivného kamaráda na západě, ve Washingtonu.“

Málem jsem zapomněla, kde jsme, v duchu jsem se zaobírala každou příšernou věcí, která se mi kdy stala.

„Mohla bych ho poprosit, jestli by se nepřimluvil a nedostal tě tam na školu. Je tam hezky. Všude zeleno, je to osvěžující. Semestr už sice běží, ale jestli chceš, zkusím to,“ nabídne mi.

Washington? Co je krucinál ve Washingtonu?

Zvažuju tu nabídku, přemítám, jestli vůbec ještě *chci* na vysokou. A jak se mi ta otázka honí hlavou, dojde mi, že se vážně potřebuju dostat z toho zapadákova, takže bych asi měla souhlasit. Když jsem byla mladší, často jsem myslela na jiná města. Máma vyprávěla o Los Angeles a jak je tam každý den dokonalé počasí. Mluvila o New Yorku a o ulicích plných lidí, povídala o velkolepých městech, kde by chtěla

žít. Jestli to zvládla ona, proč bych si já neporadila ve Washingtonu?

Jenže je to daleko, na druhém konci státu. Táta by tu zůstal sám... i když možná by mu to prospělo. Už se skoro nestýká s přáteli, protože si věčně dělá starosti a pečuje o mě. Nezbyvá mu prostor, aby se zabýval svým vlastním životem. Třeba mu pomůže, když odejdu. Možná zase začne žít trochu normálně.

Třeba si tam najdu kamarády. Ve větším městě by růžové vlasy nemusely působit tak výstředně a holky v mém věku by možná nebraly moje vyzývavé oblékání jako ohrožení.

Mohla bych začít znovu a paní Garrettová by na mě mohla být pyšná.

I Curtis.

Washington vypadá jako přesně to pravé řešení.

A tak si v duchu, zatímco sedím v autě s touhle laskavou matkou kluka, kterého jsem milovala a ztratila, odpřisáhnou, že se pokusím.

Nebudu jezdit vlakem do podezřelých čtvrtí a tmavých uliček.

Nebudu se topit v minulosti.

Nevzdám to.

Budu dělat to, co mi pomůže vybudovat si nějakou budoucnost – a bude mi úplně šumák, co si o tom kdo pomyslí.

Melissa

Když poznal tuhle dívku, podcenil ji. Tenkrát o ní nic nevěděl a vlastně toho moc neví dodnes. Nejprve se seznámil s jejím bratrem, se kterým se po nocích opíjel a dozvídal se, jak příšerný je to člověk. Její bratr byl zmije, která se plazila kampusem jako svým soukromým loveckým revírem, kde si vybírala kořist.

Ale díky bedlivému pozorování zjistil, že tenhle had má jednu slabinu: sestru, nepřehlédnutelnou, vysokou, s černými vlasy a opálenou pletí. A čím víc toho kluka nenáviděl, tím víc si uvědomoval, jak velká slabina to je, jak na ní bratr lpí, jako by nic jiného na světě nemělo význam – kromě jeho vlastních ďábelských choutek. A tak když kluk došel k závěru, že se zmije vymyká z rukou a šíří svou špínu všude kolem jako škodná, kterou je třeba zastavit, vymyslel plán.

Sestra představovala jen další bezvýznamnou oběť války.

Dům je na páteční večer nezvykle prázdný. Táta je na večeri, kterou pořádají v nemocnici u příležitosti jeho povýšení, a všichni mí kamarádi jsou na večírku. Tam ani tam se mi nechce.

Ten mejdan by byl v pohodě, kdyby neprobíhal na koleji, kde je můj brácha věčně navezenej. Nemůžu si to tam ani užít, protože mě pořád hlídá. Je to k vzteku.

Večeře v nemocnici by asi byla lepší, i když ne o moc. Táta, nejvyhledávanější lékař v tomhle městě, je lepší doktor než rodič... ale snaží se. Jeho čas je vzácný a drahý a já prostě nemůžu soupeřit s nemocnými lidmi, za jejichž

pojištění jsme koupili tenhle velký dům, ve kterém momentálně sedím a stěžuji si.

Trochu provinile vezmu do ruky telefon a chci tátovi napsat, že nakonec nepřijdu. Pak si ale všimnu, že už je po deváté. Večeře začínala v osm, takže bych už jen zbytečně vyrušovala a zavdala bych tátově mladé přítelkyni další důvod, proč si na mě stěžovat. Tasha je jen o tři roky starší než já a s tátou už chodí rok. Asi bych byla tolerantnější, kdybych s ní nechodila na gympl a nepamatovala bych si, jaká to byla mrcha. Nebo kdyby se nechovala, jako by si na mě nepamatovala, přestože si pamatuje zatraceně dobře.

Bez ohledu na to, jak příšerně se chová ke mně, si tátovi nestěžuji. Je mu s ní dobře. Když se na ni dívá, ona se usmívá. Směje se jeho laciným vtipům. Víím, že ho asi nemiluje tak, jak by měla, ale od té doby, co k němu přišla do ordinace se zlomeným prstem a bujným poprsím, se táta hodně změnil k lepšímu. Rozvod nesl mnohem hůř než máma, která nám zničehonic prozradila, že se stěhuje zpátky do Mexika k rodičům, dokud se nepostaví na vlastní nohy.

Nevím, koho tím chtěla přesvědčit. Dostala při vyrovnání tolik peněz, že si může žít až do smrti jako v bavlnce.

Místo abych si lámala hlavu s Tashou a tátou, napíšu esemesku Danovi. Randí s holkou, se kterou jsem chodila na gympl. Jenže ona tam na rozdíl ode mě *pořád* chodí. Brácha mě chrání a dokonale se o mě stará, ale jinak je fakt prase. Opakuju: *fakt prase*. Pokouším se vůbec nezajímat o ty jeho hry s holkama. I jeho kamarádi jsou prasata, většinou mladší a ještě horší než on. Rád se obklopuje lidmi, co se chovají stejně odporně, aby měl ze sebe lepší pocit. Mezi slepými jednooký králem nebo tak něco.

Dan odpoví obratem: Vyzvednu te za 20 min.

Pošlu mu smajlíka, vyskočím z postele a jdu se upravit. Nejsem namalovaná a na sobě mám šedé tričko s logem univerzity, to by neprošlo. Ale musím si dát pozor, co si

vezmu na sebe, abych nemusela celý večer poslouchat Danovy řeči.

Prohrabu skříň, zapátrám v moři černé a flitrů. Máma si všechny šaty vzala na sebe jen jednou, pak mi je dala. Táta se jí snažil udělat radost a pořád jí kupoval nové, dal jí taky červený sporták, ale nějak to nikdy nestačilo. Když odcházela, nabídla mi, abych se odstěhovala do Mexika s ní. Možná to zní legračně, ale nechtěla jsem přijít o svůj plavecký oddíl. Ze všeho tady ve Washingtonu je pro mě nejdůležitější. Bylo to to jediné – kromě táty a Dana –, co bych postrádala. Dan o stěhování uvažoval, ale nechtěl mě tu nechat. Nebo spíš *nemohl* vzhledem k tomu, jak mě neustále hlídá.

Vyzkoušela jsem si dvoje šaty a hodila je zpátky do skříně. Nakonec si беру overal, který jsem na sobě ještě neměla. Je celý černý až na písmenka na širokých ramínkách. Je dost upnutý, aby mi obtahoval zadek, zároveň tak akorát ležérní na mejdan a zakrývá dostatečnou část těla, aby brácha neprudil.

Sotva se obleču, zatroubí venku Dan. Popadnu kabelku a seběhnu po schodech dolů. Jestli si nepohnu, budou si sousedi zase stěžovat na kravál. Rychle vymačkám bezpečnostní kód na poplašném zařízení a vyběhnu ze dveří. Když dorazím k Danovu audi, zjistím, že s ním přijeli dva z jeho kamarádů.

„Logane, pusť ji dopředu,“ nařídí Dan.

Už jsem Logana párkrát viděla, zatím se ke mně choval hezky. Jednou se mě na mejdanu pokoušel sbalit. Když jsem vstala z pohovky, na které jsem seděla, a on zjistil, že jsem dobře o deset centimetrů vyšší než on, uzavřel to s tím, že budeme kamarádi. Já se zasmála na souhlas, bylo to milé. Od té doby ho mám z bratrovy party idiotů nejradši.

„To je v pohodě, sednu si klidně dozadu,“ řeknu, než se Logan stačí odpoutat. Nasednu vedle kluka, kterému není přes vlnité tmavé vlasy vidět do obličeje. Má je shrnuté na stranu jako emo, ale výborně se to hodí k piercingu v jeho

obočí a rtu. Nezvedne oči od telefonu, ani když ho pozdravím.

„Nevšímej si ho,“ ozve se Dan a podívá se na mě přes zpětné zrcátko.

Obrátím oči v sloup, vytáhnu vlastní telefon, abych se cestou nenudila.

U kolejí není kde zaparkovat. Dan se nabídne, že mě vysadí u vchodu, abych nemusela chodit daleko. Vystoupím, slyším, jak se zabouchly i druhé dveře. Ten kluk ze zadního sedadla jde ke vchodu.

„Sráči!“ křikne na něj Dan.

Kluk zvedne ruku a ukáže prostředník.

„Určitě by byli radši, kdybys jel s nima,“ poznamenám a jdu za ním po trávníku. Cestou ho okukuje parta holek. Jedna z nich něco pošeptá kamarádce a všechny se podívají na mě.

„Máte nějaký problém?“ zeptám se a dívám se do jejich zmalovaných tváří. Všechny tři zavrtí hlavou, zjevně nečekaly, že se ozvu.

„Asi se právě pochcaly,“ poznamená ten kluk. Má neuvěřitelně hluboký hlas a přísahala bych, že mluví s britským přízvukem. Zpomalí, ale neotočí se na mě. Ruce má pokryté tetováním. Nerozeznám, co má představovat, ale všechno je černým inkoustem, vůbec žádné barvy. Sedí to k němu, k těm černým džínám a černému tričku. Jeho boty tlumeně duní na trávníku.

Pokouším se s ním udržet tempo, ale dělá moc dlouhé kroky. Je vysoký, o pár centimetrů vyšší než já.

„To doufám,“ řeknu a ještě jednou se po nich ohlédnu. Jdou dál a ukazují si na opilou holku v krátkých šatech, která se potácí kolem nich.

Než dojdeme na kolej, už neřekne ani slovo. Vejde do kuchyně a nepodívá se na mě, otevře lahev whisky a přihne si. Zajímá mě, takže když přijdou Dan s Loganem, rozhodnu se o tom potetovaném klukovi něco vyzvědět. Popadnu z chladicího kbelíku na lince víno a jdu k bratrovi. Sedí na

pohovce s pivem v ruce. Už teď je cítit trávou a oči má zarudlé.

„Kdo byl ten kluk v autě?“ ptám se ho.

Změní výraz. „Kdo, Hardin?“

Není rád, že se ptám. A *Hardin*? Co je to za jméno?

„Na toho si dávej bacha, Mel,“ varuje mě. „Myslím to vážně.“

Obrátím oči v sloup a usoudím, že nemá smysl se kvůli tomuhle dohadovat. Brácha moje kluky nikdy neschvaluje, přitom se mě pokusil dát dohromady se svým nejlepším kamarádem Jacem – asi nejodpornějším klukem z celé té party. Bratrovy nároky jsou consistentní podle přísunu trávy a alkoholu.

Poplácá místo na pohovce vedle sebe. Posadím se k němu a pozoruju ostatní. Hudba sílí, všichni jsou čím dál opilejší.

Když se o chvíli později přijde Logan bráchy zeptat, jestli si nechce zase zahulit, rozhlédnu se po Hardinovi. Na to jméno si asi nezvyknu.

A už ho vidím, stojí sám v kuchyni opřený o linku. Lahev whisky je podstatně prázdnější, než když jsem ho viděla naposledy – zhruba před patnácti minutami.

Takže hodně pije. Bezva.

Rychle se zvednu, až moc rychle. Dan mě popadne za ruku a mně dojde, že si musím vymyslet důvod, proč chci odejít z místnosti. Kdybych mu řekla, že jdu hledat Hardina, vyrazil by za mnou.

„Kam jdeš?“

„Čurat,“ zalžu. Nesnáším, jak mě věčně zve na tyhle večírky, a pak se tam chová jako můj táta.

Zadívá se na mě, dívá se mi do očí, jako by poznal, že lžu, ale já se odvrátím. Cítím na sobě jeho pohled, když přecházím přes pokoj, proto se pustím po schodech. Jediné záchody v tomhle domě jsou nahoře, což moc nedává smysl, ale co byste od kolejí čekali.

Jdu pomalu, jakmile se dostanu až nahoru, ohlédnu se po bráchovi, jenže když se otočím zpátky, narazím rovnou do

zdi.

Ale není to zeď – Hardinův hrudník.

„Krucí, promiň!“ vyjeknu a otírám mu z trička skvrny od vína, které mi vyšpláchlo ze sklenky. „Aspoň že na tom nebudou vidět fleky,“ snažím se to zlehčit.

Má jasně zelené oči, tak pronikavé, že se musím odvrátit.

„Haha,“ pronese monotónně.

Nezdvořák. „Brácha mi říkal, abych si na tebe dávala pozor,“ vyhrknu bez přemýšlení. Jeho pohled je tak pronikavý, že z toho šílím, ale nechci couvnout. Mám dojem, že je na to zvyklý, a to zadostiučinění mu nedopřeju.

Povytáhne obočí s piercingem. „Nepovídej.“

Jo, rozhodně britský přízvuk. Chci k tomu něco říct, ale vím, jak je otravné, když lidi komentují, jak mluvíte. Sama to poslouchám v jednom kuse.

Přikývnu a ten Brit otevře pusku a promluví znovu. „A proč vlastně?“

Nevím... ale chci.

„Jestli tě nemá rád Dan, tak to asi bude vážný,“ zavtipkuju.

Nezasměje se.

Cítím napětí v ramenou. Hardinova energie mě už dostala.

„Jestli se budeme řídit tím, co si o lidech myslí on, tak jsme v prdeli,“ prohlásí.

Instinktivně se chci přít, říct mu, že brácha není zlý, jen mu nikdo nerozumí. Měla bych ho hájit.

Jenže pak si vzpomenu, jak se u nás doma objevila celá rodina Danovy poslední holky, a ta těhotná chuděra se schovávala za zuřícím otcem. Můj táta jim vypsál šek a pak všichni zmizeli i s mým synovcem nebo neteří a víckrát jsme o nich neslyšeli. V hloubi duše vím, že je v bráchovi něco temného, ale nechci si to připustit.

Vzhledem k tomu, že máma je tak daleko a táta je věčně přilepený k Tashe, mi nikdo jiný nezůstal.

Zasměju se. „Ty jsi určitě mnohem lepší.“

Hardin zvedne potetovanou ruku a odhrne si vlasy z čela.
„Ne, já jsem horší.“

Podívá se zpříma do mých hnědých očí a já nějak pochopím, že to myslí vážně. Cítím v tom varování, ale když mi podá lahev whisky, napiju se.

Whisky pálí, jako pohled těch jeho očí...

Jako by byl celý z benzínu, stačí škrtnout.

Steph

Když se s tou zrzavou holčkou s potetovanými pažemi setkal poprvé, zaznamenal v ní něco temného. Vycítil její soupeřivost podle toho, jak se dívala na svou kamarádku se světlejšími vlasy. Srovnávala se s ní úplně ve všem, viděl na ní zoufalou touhu po pozornosti. Připomínala mu Roussette, princeznu z jedné pohádky, kterou četl jako malý. Rusovlasá princezna žárlila na své mladší sestry, zvláště když se pak provdaly za prince, protože sama si vzala jen admirála. Nemohl jí stačit, měl nižší postavení než manželé jejích sester. Nedokázala být druhá nejlepší, chtěla být jediná, o koho se všichni zajímají. Nesnesla představu, že by někdo jiný získal to, co si zaslouží ona, což bylo podle jejího přesvědčení úplně všechno pod sluncem.

Táta už zase přišel z práce pozdě. Chodí pozdě každý večer a já si měla půjčit jeho auto a dojet si vyzvednout šaty na maturitní ples. Všechny moje kamarádky už šaty dávno mají, začínám panikařit. Jestli nějaké neseženu, přeskočí mi. Jsem nepříčetná a je to fakt nanic, že táta zase přijel pozdě a máma hlídá mou neteř a nemá čas na moje oprávněné stížnosti.

Všechno se točí kolem sestry a jejího děcka. Lidi věčně melou o tom, že nejmladší dítě je mazánek celé rodiny. Zní to hezky, jenže já musela věčně nosit věci po ségře a moje narozeninové oslavy byly pokaždé uspořádané narychlo a na poslední chvíli a byla na nich vždycky jenom moje rodina. Jsem vyvrženec, ta divná, ze které se stal duch ve vlastní domácnosti. A ani sama nevím proč.

Naposledy mi máma řekla víc než dvě slova, když jsem zašpinila horní umyvadlo lacinou červenou barvou na vlasy. Šílela, protože jsem to dokonale načasovala: večer předtím,

než měla proběhnout oslava narození Olivii dítěte. Možná jsem nechtíc vylila trochu barvy na koupelnovou předložku a možná jsem použila vyšíváné ručníky, než mi ohnivě červená barva nasákla do vlasů.

Ale *netroufala* jsem si zničit Oliviiu košili z doby, kdy byla v mém věku, chápejte.

To je další věc, kterou nesnáším: „*Když bylo Olivii sedmnáct, byla předsedkyní studentské rady.*“ Nebo: „*Když bylo Olivii sedmnáct, měla samé jedničky a oblíbeného přítele, kterého si hned po maturitě vzala.*“

Už mě nebaví, jak mě se sestrou všichni srovnávají – byla zlaté dítě a jak to vypadá, já se nikdy nezmůžu ani na stříbro. Nemůžu se dočkat, až odejdu na vysokou. Kvůli neustálému nátlaku našich půjdu na Washingtonskou centrální univerzitu, kterou Olivia vystudovala s červeným diplomem.

Nikdy je ta škola nezajímala, dokud tam nechodila sestra, a nikdy se jí nevyrovnám, ale už jsem se o to přestala pokoušet. Prostě tam půjdu a hotovo.

Jakmile se u domu objeví tátův džíp, popadnu kabelku, naposledy se podívám do zrcadla a utíkám dolů, kde se málem srazím s mámou – přesto si vůbec nevšímne mých síťovaných punčoch ani koženého červeného topu. Kouká do čtečky a jen něco zamumlá. Jako vždycky.

Dveře od domu se otevřou a do obýváku vejde sestra s tátou. Má malá neteř Sierra spí sestře v náručí.

„Jsem tak unavená,“ oznámí Olivia celé místnosti.

V tu ránu se objeví máma, zavře tablet a nepřítomně ho položí na krbovou římsu. Kvůli Olivii se pochopitelně od toho svého drahocenného displeje odtrhne.

„Stephanie tě může odvézt domů, zlato,“ nabízí za mě táta.

„Tati, musím si vyzvednout šaty na maturitní ples a za půl hodiny zavírají!“ Hodím si kabelku na rameno a natáhnu ruku pro klíče.

„Olivia se Sierrou můžou jet s tebou.“

Sestra se do toho vloží. „Mně to nevadí, jen si napřed potřebuju odskočit.“

Když mluví, pohazuje světle hnědými vlasy. Na sobě má khaki kalhoty a tričko s krátkým rukávem s květovaným potiskem. Táta se usměje, jako by jeho starší dcera byla to nejohleduplnější stvoření na světě.

Je to prostě otřesné!

„Bezva,“ prsknu. „Tohle je poslední den, kdy mi je tam drží. Takže jestli nebudu moct na maturitní ples, bude to tvoje vina.“ Zpražím sestru pohledem. Olivia přikývne a já se protáhnu kolem táty ven. „Budu v autě.“

Nastartuju a čekám. Uběhne pět minut. Deset minut. Pošlu jí dvě zprávy. Nic. Podle ikonky na telefonu poznám, že je četla. Přesto je pořád vevnitř. Předpokládám, že se s mámou už počtvrté objímají na rozloučenou. Máma to dělá i u babičky, potřebuje se objímat pořád dokola. Uteče dvanáct minut, konečně vystoupím a chci se vrátit dovnitř.

Právě když zavírám dveře od auta, vyjde sestra vlažným tempem ven, ve tváři nepřítomný úsměv. A to ještě musí připoutat Sierru do sedačky.

„Musíme jet, Olivie,“ pobízím ji.

Vzdychne a neupřímně se omluví.

Před obchodem zaparkujeme ve 20.03. Cedula na dveřích je otočená na ZAVŘENO, uvnitř je zhasnuto.

Takže nemám šaty. Tohle byl poslední den, kdy mi je drželi, a to už jsem lhůtu dvakrát prodlužovala. Snažila jsem se usmlouvat delší dobu, ale trvali na tom, že tohle je poslední den. To je fakt nanic.

„To mě mrzí, Stephanie,“ ozve se Olivia, když položím hlavu na volant.

Otočím se a zamračím se na ni. „Je to tvoje vina.“

„Není to moje vina,“ opáčí překvapeně. „Táta se mnou chtěl zajet koupit nové capáčky pro Sierru. Hrozně rychle z nich vyrostla...“

Nové capáčky? To si děláš kozy? Přišla jsem o šaty na ples, protože její dítě potřebovalo nové boty – přitom ještě ani nechodí!

„To tě nemohl odvézt rovnou domů? Byla bys tam mnohem dřív,“ zvednu hlavu a zvýším hlas.

„To jsem ještě nebyla unavená... já nevím.“ Pokrčí rameny, jako by pro ni můj čas nic neznamenal. Jako by o nic nešlo.

„Tohle je fakt na hovno!“ Zavrtím hlavou, přejedu si rukama po tvářích.

„Takhle před dítětem nemluv,“ napomene mě šeptem.

Zasténám a vycouvám z parkoviště. Celou cestu spolu nemluvíme. Olivia má pocit, že nic neudělala, a já jsem vzteky bez sebe. Už mě nebaví, jak mě vždycky o všechno připraví. Navíc se Sierra rozbřečí, až mi z toho třesť hlava.

Nesnáším svůj život.

Když dojedeme k Olivii, poděkuje mi za odvoz. Nemám chuť chodit do jejího nového domu, jsem ráda, že mě nezve dál. Na ten dům jim s Rogerem určitě přidali naši. Její manžel je tichý, před naší rodinou toho moc nenamluví. Což mu nejspíš doporučila Olivia. A určitě ho varovala přede mnou, jako každého.

Sice se mi dovnitř vážně nechce, jenže se potřebuju vyčurat a k našim to potrvá další čtvrt hodiny. Když vejdu, okamžitě zachytím výraznou vůni skořice. Olivia tyhle vonné svíčky pálí v každé místnosti.

Roger sedí na pohovce s dálkovým ovládačem v jedné ruce a s notebookem na klíně. Když nás uvidí, usměje se na svou ženu a pak se mě zdvořile zeptá, jak se mám. Řeknu, že stejně jako posledně, i když už si ani nevzpomenu, kdy jsem ho vlastně viděla.

Po pár minutách rozpačité společenské konverzace Olivia oznámí, že jde uložit malou. Zmizí nahoře s plyšovým medvědem v jedné ruce a kojeneckou lahví v druhé. Roger se na mě sotva podívá, zatímco si prohlížím ty jejich trapné rodinné fotky na krbové římse nad umělým krbem. Pak se

zvedne a odejde do kuchyně – nepochybně aby se vyhnul kontaktu.

Na poslední fotce jejich dokonalá rodinka pózuje v sladěném černobílém oblečení. Zamířím do kuchyně. Na stěně objevím fotku ve velkém kovovém rámu, Olivia s Rogerem o svatebním dnu. Vypadá na té fotce tak dokonale: dokonalý účes, dokonalé líčení a nádherné šaty. Nadýchané hedvábné bílé šaty, které majestátně splývají k zemi. Vypadá jako princezna, jako by se pro tyhle šaty narodila.

Její šaty jsou pravým opakem těch, které jsem chtěla na ples. Ty byly z černé bavlny a tylu. Živůtek byl upnutý, cípatá sukně obroubená tylem. A kvůli Olivii je mít nebudu. Kéž bych měla plechovku černé barvy a mohla bych ty její pitomé dokonalé šaty zničit. Zadívám se na další fotku na stěně a zastavím se u snímku Rogera, jak objímá Oliviiino těhotné břicho.

Pokazila mi šaty na ples. Tak jí pokazím ty svatební.

Když vejdu do kuchyně, Roger stojí před lednicí, hlavu ponořenou uvnitř. Klepnu do kamenného kuchyňského pultu, abych upoutala jeho pozornost. Jakmile se otočí, stáhnu si tričko níž a odhalím slušnou část výstřihu. Nadechne se, pak trochu zakašle.

Usměju se. Vsadím krk, že sestra s manželem nespala od té doby, co ze sebe vymáčkla jeho dítě.

„Promiň.“ Namotám si vlasy na prst. Roger se mi snaží nedívat na nohy v síťovaných punčochách.

„Ahoj,“ řeknu a jdu k němu.

Srdce mi buší, nechápu, co to sakra dělám, ale jsem na sestru naštvaná a už mě nebaví, jak vždycky dostane všechno, zatímco já nikdy nebudu dokonalá jako Olivia a nic nebude moje. Tak ať ona taky něco nemá. Například hezkého a oddaného manžela.

„C-co to děláš, Stephanie?“ vypraví ze sebe Roger a zbledne.

„Nic. Jen se s tebou bavím.“ Chytím lem sukně a vytáhnu si ji výš, do poloviny břicha, čímž mu předvedu krajkové

kalhotky. Roger couvne a narazí do dřevěné skříňky, které se zabouchnou dvířka.

„Co se děje?“ směju se. Žaludek se mi svírá, mám dojem, že každou chvíli omdlím, přesto si zároveň připadám úžasná a mocná. Asi adrenalin. Miluju to. Chci víc. Přistoupím ještě blíž a sáhnu na zip na předním díle svého trička.

Roger si zakryje obličej. „Nech toho, Stephanie.“

No potěš, on je fakt oddané štěně, jak jsem si myslela. To jen zesiluje mou žárlivost.

„No tak, Rogere, nebud' tak...“

„Stephanie! Co to kruci děláš?“ ozve se Oliviiin hlas.

Podívám se ke dveřím, kde se objevila. Na sobě má flanelové pyžamo s modrou podšívkou. Je vytočená.

Po pár vteřinách se otočí na manžela. „Rogere?“

„Prostě sem přišla, lásco, a začala se svlíkat.“ Rozhodí rukama, aby jeho žena viděla, že její sestra je šílená děvka.

Olivia se otočí ke mně a probodne mě pohledem.

„Vypadni, Stephanie.“

„Ani ses mě nezeptala, jestli je to vážně pravda,“ prohlásím a pořádně mě to namíchne. Hodím si kabelku na rameno a stáhnou sukni zpátky dolů.

„Znám tě,“ opáčí věcně.

Zná mě? Vždyť mě nezná ani trochu. Jinak by se nechovala jako sobecká čubka.

„A...?“ Podívám se na Rogera, který přede mnou couvá, jako bych byla had. Jako by mě zrovna on mohl soudit. Kdyby se nebál, že ho žena přistihne, s radostí by mě ohnul přes tu jejich naleštěnou kuchyňskou linku.

„Dobře, tak pokusila ses svádět mého manžela, nebo ne?“ Olivii se třese ret, nemá daleko k pláči. Měla bych to popřít, otočit scénář a svést to na něj. Je takový ubožák, že by mi věřila. A dokážu se rozbřeset na požádání. Kdybych chtěla, dovedla bych ji přesvědčit o čemkoli.

Proboha.

„Jsi rozmazlená mrcha!“ zaječí na mě. Roger dojde k ní a obejmeme ji.

Já jsem rozmazlená mrcha? To myslí vážně? Ona dostane vždycky všechno, co chce. Tohle je na hovno. Už mě nebaví být věčně až druhá. Má štěstí, že jsem neudělala nic horšího. Mohla bych jemu i jí ublížit mnohem horším způsobem. Napadají mě věci, které mě překvapují... a líbí se mi.

„Vypadni, Stephanie.“ Olivia zavrtí hlavou, manžel jí tře roztřesené ruce.

Přesně to taky udělám. Za chvíli už budu moct tyhle kraviny pustit z hlavy.

Půjdu na vysokou.

A jakmile se tam dostanu, vezmu ten posranej kampus útokem.

Část druhá

BĚHEM

Hardin

Byl úplně vedle, prostě žil a neměl od sebe v podstatě žádná očekávání. Začínal si moc zvykat na život na tom cizím místě – dokonce věřil, že jeho přízvuk s každou nocí, kterou tráví za mořem, vyprchává. Žil v automatické smyčce stejného chování, stejných reakcí, stejných následků. Dívky mu začaly splývat, stal se z nich nekonečný koloběh Sarah, Laur a dalších.

Ani on sám nechápal, jak to může takhle den za dnem pokračovat.

A pak v prvním týdnu nového semestru poznal ji. Na Washingtonskou centrální univerzitu ji umístila nějaká vyšší náhoda – aby ho provokovala. Ta dotyčná síla dobře věděla, co je zač, jaký je člověk. Zosnoval tedy plán. Chystal se další dívku připravit o nevinnost, zničit další život. *Tentokrát to nebude tak hrozné*, umiňoval si. Nezajde do takových extrémů jako dřív. Tohle bude jiné, neškodnější. Prostě jen zábava.

A byla, dokud jí nezafoukal vítr do vlasů. Dokud ho ve snech nezačaly pronásledovat její šedé oči a její růžové rty ho nedoháněly k šílenství. Zamiloval se. Přišlo to tak rychle, že si ani nebyl jistý, jestli to skutečně cítí, nebo si to jen představuje. Ale cítil to... cítil, a ten cit ho trhal na kusy. Provázela každý jeho nádech, každou myšlenku.

Jednou v noci sněžilo, a zatímco sníh pokrýval beton, seděl sám na parkovišti. Svíral volant svého starého Fordu Capri a skoro ani neviděl, natož aby mohl přemýšlet.

Jak se to mohlo stát? Jak se to mohlo stát tak rychle? Nechápal to, ale v hloubi duše věděl, že udělal chybu, které bude litovat. Vlastně už litoval.

Měla představovat snadný cíl. Krásná holka s nevinným úsměvem a zvláštníma očima, které v sobě neměly mít hloubku ani smysl. Neměl se do ní zamilovat a ona neměla chtít, aby se kvůli ní stal lepším člověkem.

Vyhovovalo mu, jaký byl předtím.

Žilo se mu dobře – předtím než udělal tu nádhernou chybu a dovolil, aby se stala celým jeho světem. Ale miloval ji, miloval ji tolik, že ho představa, že by ji ztratil, děsila. Protože pak by ztratil i sám sebe. Do té doby neměl co ztratit, teď najednou ano. Věděl, že by to neunesl.

Svíral volant tak pevně, až měl klouby celé bílé. Hlavou se mu honily nečitelné myšlenky. Začínal být zoufalý a právě v tu chvíli si v tichu na prázdném parkovišti uvědomil, že by udělal cokoli – naprosto cokoli –, aby si ji udržel napořád.

Měl ji, v následujících měsících ji ztratil a pak ji znovu získal. Pořád to nechápal. Miloval ji. Jeho láska plála jasným plamenem. Označoval si pasáže z tisíců jejích oblíbených románů, aby jí to dokázal. Dala mu všechno a on sledoval, jak se do něj zamilovává, a doufal, že pro ni přestane být věčným zklamáním. Právě to, že v něj věřila, v něm vyvolávalo touhu být lepší. Kvůli ní. Chtěl dokázat, že se nemýlila, zatímco všichni ostatní ano. Probudila v něm naději, jakou do té doby nepoznal. Ani netušil, že něco takového existuje.

V její přítomnosti cítil klid. Spalující oheň v jeho srdci vychladl a on na ní začal být závislý. Toužil po ní, a jakmile se spolu začali milovat, nedokázali přestat. Její tělo se stalo jeho útočištěm, její mysl jeho domovem. Čím víc ji miloval, tím víc jí ubližoval. Nedokázal ji nechat na pokoji, přes všechny hádky pro něj představovala šanci na normální život, po kterém vždycky toužil.

Díky ní se i jeho vztah s otcem začínal pomalu měnit. Po několika rodinných večerech ho pozvolna opouštěla nenávist, kterou vůči němu cítil. Viděl jinak i sám sebe a to mu pomohlo vnímat chyby svého otce v jiném světle. A právě tehdy, když jeho život nabral nový směr, ji potřeboval jako

kotvu. Znovu získal rodinu. Začínal mít rád ten dům plný cizích lidí tak, jak si to vždycky zakazoval.

Každý den musel bojovat s touhou po alkoholu, se vztekem, kterého se pokoušel zbavit... ale nevěděl jak. Přísahal, že se kvůli ní bude snažit – a skutečně se snažil. Několik bitev prohrál, přesto doufal, že nakonec vyhraje celou válku. Naučila ho smát se a milovat – mnohokrát jí to dal najevo a hodlal to dělat i nadále.

jedna

Poslední dny letních prázdnin jsou vždycky nejlepší. Všichni vyšilují, na poslední chvíli chtějí ještě stihnout, co si na léto naplánovali. Na večírcích je plno, holky jsou divočejší... ale i tak se kurva nemůžu dočkat, až začne semestr. Ne protože bych byl jako debilní prvák, co se těší na zázračný univerzitní svět. Ne, těším se, protože jestli se mi to povede, budu na jaře promovat, o celý rok dřív.

To není tak zlý na grázla, od kterého nikdo nečekal, že vůbec na vysokou půjde, natož aby odpromoval předčasně.

Máma měla o mou budoucnost takový strach, že mě poslala přes půl světa k tátovi do velkolepého státu Washington. Použila trapnou výmluvu, že chce, abych s ním zase navázal vztah, ale mně to bylo jasné. Už prostě nezvládala moje průsery, proto vyhazov do Ameriky, tak jako kdysi vykopli puritány z Anglie.

„Už budeš?“ Od mýho rozkroku se na mě zpod růžových vlasů podívají skelný oči. Málem jsem zapomněl, že tu je.

„Jo.“ Vezmu ji za ramena, zavřu oči a poddám se rozkoši, kterou mi poskytuje. Není pro mě víc než rozptýlení. Tak jako všechny ostatní.

Přichází napětí ve svalech. Nenamáhám se předstírat, že mi jde o víc než o orgasmus. Udělám se jí do pusy.

Vzápětí si otře rty hřbetem ruky a zvedne se.

„Hele...“ Molly se natáhne pro kabelku a vyloví z ní tmavou rtěnku. „Moh bys aspoň předstírat, že tě zajímám, debile.“ Našpulí rty a otře si prstem rtěnku v místech, kde přetáhla.

„Taky jo.“ Odkášu si. „Předstírám.“

Obrátí oči v sloup a ukáže na mě prostředníkem. Zájem o ni mám – přinejmenším pokud jde o sex. Šuká slušně a někdy si i pokecáme. Jsme si dost podobní. Oba vyvrženci vlastní rodiny. O její minulosti toho moc nevím, ale potkalo ji něco

blbýho, kvůli čemu utekla z nějakýho zazobanýho města v Pensylvánii až do Washingtonu.

„Kokote,“ utrousí a zavře rtěnku. Vypadá líp nenamalovaná, když má rty oteklý a mezi nima můj péro.

Molly je moje známost. Nebo spíš kamarádka s bonusem. Naše „přátelství“ rozhodně není výlučný, oba si můžeme dělat co a s kým chceme. V polovině případů mě nenávidí, ale to mi nevadí. Je to vzájemný.

Ostatní naši kámoši kvůli tomu remcají, ale nám to funguje. Nudím se a ona je tady. Pořádně mi ho vykouří a pak se moc dlouho nezdrží. Pro mě ideální. A pro ni, jak to vypadá, taky.

„Budeš večer na mejdanu?“ ptá se.

I já vstanu a natáhnu si boxerky a džíny. „Bydlím tu, ne?“ Povytáhnu obočí.

Nenávidím to tady a pořád nechápu, co na koleji vůbec dělám.

To ten kretén, kterej daroval můj matce svoje spermie. Ken Scott je prvotřídní zmrd, ten nejhorší ze všech. Vypatlanej ochlasta, co mi zničil dětství, pak najednou zázračně začal nověj život a nastěhoval se k nějaký ženský se synem, což je chcípáček o dva roky mladší než já.

Asi jeho nověj pokus. Ken Scott si žije nověj pokus a já musím trčet na debilní koleji univerzity, kterou v podstatě vede. Skoro prosil, abych se k němu nastěhoval, jako by si myslel, že bych vážně mohl žít pod jeho střechem, pod jeho dozorem. Když jsem odmítl, čekal jsem, že mi sežene byt, to ale pochopitelně neudělal. Takže jsem tady. Fakt ho našťvalo, že jsem dal přednost tomuhle brlohu před jeho čistým a dokonalým palácem.

Ta pitomá kolej má přece jen svoje výhody. Je to velkej barák, kde skoro každej večer probíhá pařba a proudí sem neustálej příliv buchet. A to nejlepších: nikdo tu se mnou nevyjebává.

Nikomu z těch trapáček z koleje zřejmě nevadí, že se nenamáhám kolej reprezentovat. Nenosím ty jejich pitomý

mikiny, nelepím si jejich pitomý samolepky na auto. Neúčastním se dobrovolných akcí a rozhodně nešířím věhlas týchle blbosti. Dělají pro komunitu i docela dobré věci, stejně jim ale na komunitě vůbec nezáleží – ani na ničem jiném.

Rozhlédnu se a zjistím, že jsem zůstal sám. Molly odešla a já si toho ani nevšiml.

Vstanu a otevřu okno, aby se tu vyvětralo, než si sem večer někoho přivedu. Všechny tyhle prázdný pokoje se hodí, protože nesnesu, aby někdo chodil do mého. Asi mi to připadá moc osobní nebo tak něco. Nevím, prostě to nemám rád a všichni už se naučili do mého pokoje nelízt. Molly i ty ostatní holky vědí, že půjdeme do jednoho z prázdných pokojů, ne ke mně.

Ze dveří zahlídnu Logana, kterej se potácí chodbou s malou kudrnatou holkou. Nenechává si pro sebe, co s ní chce dělat, a já si nenechávám pro sebe, jak se mi to hnusí.

„Nechte si to na pokoj, sakra,“ zavolám na ně.

Ona se rozesměje a on na mě ukáže prostředník. Zavřu a zamknu za sebou. Tak to tu chodí. Všichni mě vesměs ignorují nebo mě prostě pošlou do hajzlu. Což je v pohodě. Mnohem radši budu sedět sám ve svém pokoji a čekat na další vzrušení.

Přejedu prstem po zaprášených policích knihovny. Nemůžu se rozhodnout, kterej román právě teď můj život připomíná... možná něco od Hemingwaye? Ten oplývá slušnou dávkou cynismu. Prostřední ze sester Brontëových? Zrovna teď by se mi asi nefunkční debilní románěk hodil. Popadnu *Větrnou hůrku*, zuju se a lehnu si do postele.

Nevím, co mě nutí číst tenhle román pořád dokola, ale věčně otáčím stránky toho temného příběhu. Je to fakt na houby – dva lidi, co se dají dohromady a pak se rozejdou. Zničí sebe i všechny kolem, protože byli sobci a paličáci a nedokázali se s tím nějak vypořádat.

Pro mě je tohle nejlepší typ příběhů. Když čtu, chci něco cítit, a z přeslazených románů plných slunce a růží se mi chce zvracet.

„Jo!“ zaslechnu holčičí zaječení přes tenké stěny.

„Držte hubu!“ Bouchnu pěstí do starého dřeva, popadnu polštář a přetáhnu si ho přes uši.

Ještě jeden podělanej rok. Jeden rok debilních přednášek a lehkých zkoušek. Jeden rok nudnejch mejdanů s lidma, co pořád řeší, co si o nich kdo myslí. Ještě jeden rok, kdy tu budu sám, pak budu moct konečně zvednout zadek a vrátit se do Londýna, kam patřím.

dva

Dodneška si pamatuje, jak to v jeho malém pokoji na koleji vonělo vanilkou, když tu s ní byl poprvé sám. Měla umyté vlasy, vlnadné tělo zabalené v ručníku. Tehdy si poprvé všiml, jak celá zčervená, když se zlobí. A viděl ji vytočenou ještě mockrát, víckrát, než by spočítal, ale nikdy nezapomněl, jak se k němu ze začátku snažila chovat hezky. Vykládal si to jako její pýchu. *Další tvrdohlavá holka, která si myslí, že už je ženská*, říkal si. Ta zvláštní holka byla neskutečně trpělivá. Bez důvodu. Nic mu nedlužila a nedluží. Upřímně doufal, že ji bude vídat rozčilenou do konce života.

Sedí sám, rozjímá nad svými chybami a vzpomíná na ty dny. Tyhle vzpomínky na jeho vztek a na její vztek jsou jednou z mála věcí, které ho udržely nad vodou, když ho opustila.

První den zimního semestru je vždycky ideální k pozorování lidí. Pobíhá tu spousta idiotů s ostříhanou hlavou a spousta holek v nejlepších hadrech, který se zoufale snaží upoutat kluky.

Každej rok je to na všech univerzitách světa stejný. A já trčím na Washingotnské centrální. Ale docela se mi tu líbí. Studium není moc náročný a profesoři jsou ke mně benevolentní. I když je mi všechno v podstatě u prdele, pokud jde o školu, jsem celkem dobrej. Kdybych se „více angažoval“, byl bych ještě lepší, ale nemám čas ani sílu stresovat se kvůli známkám nebo plánům nebo čemu. Nejsem tak blbej, jak si vždycky všichni učitelé mysleli. Klidně můžu na celej týden vynechat přednášky, a stejně u zkoušek vyniknu. A zjistil jsem, že dokud tohle zvládám, nechají mě všichni na pokoji.

Nejlepší pozorovací místo je před budovou studentský rady. Baví mě sedět tu a pozorovat slzíci rodiče. Je to celkem vtipný, moje máma se mě snažila co nejdřív zbavit, zatímco tady se někteří rodiče chovají, jako by jim uřezávali ruce a nohy, protože jejich děti – *dospělé* děti – odcházejí na vysokou. Měli by se radovat, ne tu fňukat jako otravný děcka. Jejich děti aspoň něco dělají. Měli by se projít po čtvrti, kde jsem vyrůstal, pak by kampus Washingtonský centrální líbali za to, že jejich dětem dává šanci ve světě uspět.

Nějaká ženská s ohromnýma umělýma kozama a odbarvenýma vlasama objímá svého mrňavýho synka v kostkovaný košili a já se ohromně bavím, když jí začne plakat na rameni. Chudáček. Jeho táta stojí stranou, dívá se na svůj drahý hodinky a čeká, až jeho žena a syn přestanou s tím divadlem.

Nedovedu si představit, jaký by bylo, kdyby kolem mě rodiče tak nadělali. Máma mě měla ráda, jenže pracovala od rána do večera a já věčně zůstával sám. Musela zastoupit i mého fotra. Snažila se pro mě dělat to nejlepší, ale člověk toho prostě moc nezmůže, když už je stejně všechno v háji. A já se jejím snahám vzpouzel. Pořád. Nechtěl jsem přijmout pomoc a nepřijmu ji ani teď. Od ní ani od nikoho jinýho.

„Nazdar.“ Nate se posadí naproti mně k zahradnímu stolu a vytáhne cigaretu. „Co je v plánu na večer?“ zeptá se a škrtne zapalovačem.

Pokrčím rameny, vytáhnu z kapsy telefon, abych zjistil, kolik je hodin. „Nevím. Asi skočíme za Steph na kolej.“

Nate pokouje a navrhuje, že ke Steph půjdeme pěšky. Není to daleko, tak čtvrt hodiny, ale rozhodně bych radši jel autem, než abych se prodíral davem nedočkavých žáčků ve svátečním.

Než dojdeme k holčičí koleji, Nate už vykládá o mejdanu, co se chystá na víkend. Každý víkend je to stejný, tak proč je z toho tak vedle?

Stejný tu je úplně všechno, pořád dokola. Stejný lidi kolem, stejnej sex, stejný mejdany, prostě totéž, jenom dny se mění.

Chci vtrhnout do pokoje, ale Nate mě zarazí: „Radši zaklepej. Nebo si nepamatuješ, jak byla minule vytočená?“

Zasměju se. Jo, pamatuju si. Minulej semestr jsem k Steph vpadnul bez zaklepání a načapal ji na kolenou před nějakým kreténem. Říkám mu kretén, protože... no, protože měl na nohách žabky. A dospělej kluk v žabkách je u mě kretén. Jemu bylo trapně a Steph měla vztek. Když vystřelil, začala po mně házet všechno, co bylo v dosahu.

Já se královsky bavil a dodneška ji tím provokuju.

Zevnitř někdo zavolá, ať jdeme dál. Přestanu se smát.

V pokoji jako první uvidím blond kluka v zapínacím svetru na knoflíky. Steph stojí mezi Natem a mnou a pobaveně sleduje ty nováčky. Teprve po chvíli si všimnu napjatý ženský a holky mezi nima. Ta ženská je sexy... prohlížím si její tělo: vysoká, dlouhý blond vlasy, slušný kozy.

„Čau, ty seš Stephina spolubydlící?“ ozve se Nate a já si konečně prohlídnu tu holku.

Vypadá docela dobře, má hezký rty a dlouhý blond vlasy jako její máma. Víc toho nepoznám, protože má na sobě neskutečně volný hadry. Všimnu si sukně až na podlahu a v duchu zaúpím. Na první pohled poznám, že tahle holka si na škole moc užívat nebude.

Upírá oči na své boty a je pekelně nervózní. Co to s ní je?

„Ehm... jo. Jsem Tessa,“ vypraví ze sebe. Mluví otravně tichým hlasem.

Podívám se na Steph, která se samolibě usměje a posadí se na postel, aniž z té holky spustí oči.

Nate nasadí úsměv, vždycky je příjemnější než já. „Já Nate. Nekoukej tak nervózně.“

Nevidím důvod vést tyhle řeči, zvlášť s takovou šedou myškou. Kulí na Natea oči. Položí jí ruku na rameno.

„Tady se ti bude líbit,“ dodá.

Takový kecy.

Stephina spolubydlící vypadá vyděšeně. Přelétne pohledem po plakátech kapel na stěně. Horší spolubydlící by si Steph nemohla vybrat. Je tichá, krotká, svět ji očividně děsí. Naštěstí mám dneska dobrou náladu, jinak bych jí trochu zatopil.

„Jsem nachystaná, kluci,“ ozve se Steph a zvedne se z postele. Nasadí si na rameno kabelku a zamíří ke dveřím. Ten blond kluk – asi brácha tý nové holky – na mě civí. Zpražím ho pohledem.

„Tak zatím, Tesso.“ Nate tý holce zamává a já si všimnu, že se dívá na mě. Prohlíží si kroužek, co mám v obočí, pak piercing ve rtu, moje ruce. A ta ženská a kluk dělají totéž.

Co je? To jste ještě neviděli tetování, mám chuť se zeptat, ale zdá se mi, že ženská není tak milá jako její dceruška, tak to nechci pokoušet. Prozatím.

Jakmile vyjdeme na chodbu, slyším, jak ta ženská vyjekne: „Dostaneš jiný pokoj!“

Steph vyprskne smíchy a my s Natem se přidáme.

tři

Další den ráno se mi nechce na první přednášku, místo toho zajdu za Steph. Asi ještě spí, ale nudím se a její kolej je nejbliž od posluchárny, kde mám další přednášku. Pošlu jí zprávu, že jsem na cestě, na odpověď nečekám.

Chodba staré budovy je skoro prázdná, potkám jen pár spěchajících opozdilců s náručí plnou knih. Zaklepu, aby ze mě nedostala infarkt. Nikdo neodpoví, tak si odemknu klíčem, kterej mi Steph dala.

Natáhnu se na Stephině mizerný matraci a přepínám programy v televizi, abych neusnul. Právě když nějaký nafoukaný „doktor“ dává manželské rady dvěma idiotům, otevrou se dveře a dovnitř vpadne Stephina spolubydlící. Je zabalená v ručníku a dlouhý mokré vlasy se jí skoro komicky lepí k obličejí. Vykulí překvapeně oči. Vypnu televizi a prohlížím si ten exemplář.

„Ehm... kde je Steph?“ v podstatě vypískne. Zadívá se na podlahu, pak na mě a zpátky na podlahu. Usmívám se jejím rozpakům, mlčím.

„Slyšels mě? Ptám se, kde je Steph,“ zopakuje tišeji.

Usměju se ještě víc. „Nevím.“

Kroutí se, podle toho, jak křečovitě svírá okraje ručníku, mám dojem, že ho snad roztrhne. Zapnu znova televizi a posadím se.

„Jo? Tak mohl bys... prosím odejít nebo tak, abych se mohla oblíknout?“

Jenže mě ani nehne. Zvlášť když jsem se konečně pohodlně uvelebil.

Lehnu si na záda a zakryju si obličej rukama. „Snad si nemyslíš, že se na tebe budu koukat.“

To si teda dost lichotí, jestli čeká, že tu budu sedět a civět na ni.

No... dobře, možná jo, protože ten ručník se jí tak hezky lepí k tělu.

Slyším ji šramotit, pak zvuk zapínání podprsenky. Zrychleně dýchá. Je pořád nervózní a já bych jí moc rád viděl do tváře, zatímco se na sebe pokouší co nejrychleji naházet oblečení. Odkryl bych si oči, abych ji popíchnul, ale pro jednu nemám provokativní náladu. Navíc se s ní asi budu občas vídat, tak ať to mezi náma nějak funguje.

„Už jsi hotová?“

„Hůř už se chovat nemůžeš? Nic jsem ti neudělala. *Co máš za problém?*“ rozkřikne se na mě.

Cože? U takový hodný myšky bych tak proříznutou pusou nečekal. Pokouší se být trpělivá a já se pokouším vyprovokovat ji. Neubráním se smíchu.

Dívám se na Stephinu vytočenou spolubydlící a je trochu divný se takhle smát, ale její výraz je fakt k nezaplacení. Je *tak* namíchnutá.

Pak se otevřou dveře a dovnitř vejde Steph ve věcech ze včerejška. „Omlouvám se za zpoždění. Mám děsnou kocovinu,“ zaúpí.

Obrátím oči v sloup. Jasně že má... kdy ji neměla?

„Promiň, Tess, zapoměla jsem ti říct, že se tady staví Hardin.“ Pokrčí rameny. Jako by jí to nebylo úplně fuk.

„Tvůj přítel se chová hrubě,“ zlobí se ta blondýnka.

To mě dorazí, znova se rozesměju. Steph se na mě podívá a povytáhne obočí.

„Hardin Scott *není* můj přítel!“ prohlásí možná až moc důrazně a začne se dusit smíchy.

Už jsme spolu šukali, ale nechodili.

Nikdy s nikým nechodím.

„Cos jí to řek?“ otočí se Steph ke mně a dá si ruce v bok. Pak se podívá na tu holku. „Hardin má... ehm... zvláštní způsob vyjadřování.“

Komunikace? Nemám chuť pokoušet se mluvit ani s jednou z nich. Pokrčím rameny a začnu zase přepínat.

„Dneska večer bude mejdan – měla bys jít s náma, Tesso,“ slyším říkat Steph. Jo, jasně, jako by tahle holka chodila na mejdany. Kousnu se do piercingu, abych se zase nerozesmál, a dívám se na televizi.

„Já na mejdany moc nejsem. A chci si sehnat něco na stůl a na stěny.“

„No tak... jen jeden mejdan! Teď seš vysokoškolačka. Musíš chodit pařit,“ pokouší se ji přesvědčit Steph. „Počkej, jak se dostaneš do obchodu? Já myslela, že nemáš auto?“

„Pojedu autobusem. A vůbec, nemůžu jít na mejdan – nikoho tady neznám,“ podotkne. Už se zase směju. „Chci si večer číst a skypovat s Noahem.“

Protože vyrazit do krámu je fakt ohromná zábava. Vsadím se, že nakupuje v pitomém Targetu, vypadá jako ten typ. A její rande po Skypu... určitě svému trapnému klukovi ukáže aspoň kotník.

„V sobotu nemůžeš jet autobusem! Jsou hrozně nacpaný. Hardin tě vezme s sebou, až pojedou domů – že jo, Hardine?“ Steph se na mě podívá.

Nikoho nikam házet nebudu.

„A znáš mě, takže na mejdan klidně můžeš,“ pokračuje Steph. „Půjdeš, že jo? Prosím?“

„Nevím... a ne, nechci, aby mě Hardin vozil do obchodu,“ vede si dál svou ta otravná holka. Posunu se a usměju se na ně. Obě mi lezou na nervy.

„Ale ne! A já se tak těšil, jak si s tebou užiju,“ utrousím. „No tak, Steph, vzdej to, tahle holka na mejdan nepřijde, to je jasný.“ Prohlídnu si, jak se jí to bílý tričko napíná přes prsa a boky. Měla by radši nosit tohle než tu blbou dlouhou sukni, co měla včera. Její khaki kraťasy jsou pořád dost dlouhý, ale člověk nemůže mít všechno.

„Vlastně jo, proč ne, přijdu. Třeba to bude sranda,“ řekne ta holka – Tessa, tuším. Jo, Tessa. Ozve se ječení a kvičení, holky se začnou objímat, takže je čas vypadnout.

„No jasně! To si piš, že bude sranda!“ slibuje Steph tý holce, když odcházím.

Popojedu dál do kampusu a zbytek přednášek toho dne odsedím. Po škole mi přijde zpráva od Natea, abych se s ním a s Tristanem setkal v bistru Blind Bob. V autě si pustím muziku na plný pecky a otevřu okno. Dřív jsem si myslel, že se lidi předvádějí, když nechávají hudbu řvát z oken, teď už to chápu. Někdy prostě potřebuju v něčem utopit svět kolem a muzika a čtení jsou jediný dvě věci, který zabírají. Každýmu to funguje jinak, pro mě to je tohle.

Když potřebuju ticho, pomáhá hluk.

Asi je to lepší než pít Jacka Danielse. Moje máma, která brečela uprostřed noci do telefonu, by to potvrdila.

„Proč ti to tak trvalo?“ Tristan si ukousne hamburgeru a polovina přísad mu vypadne na talíř.

„Byla hrozná zácpa.“ Posadím se na lavici vedle Natea. Naše obvyklá servírka na mě pokývne a vzápětí se u stolu objeví se sklenicí vody.

„Pořád abstinuješ?“ ptá se Nate. Pohledem se vodě pečlivě vyhne a napije se piva.

„Jo, pořád.“ Vypiju půl sklenice a snažím se nepředstavovat si, jak by chutnalo vychlazený pivo.

„To je hustý. Víím, že tě kvůli tomu všichni prudí, ale mně připadá fakt dobrý, že se ovládneš.“

Rozpačitě se ošiju.

Tristan se zasměje a otře si bradu ubrouskem. „Ovládneš? Včera v noci jsem slyšel, jak Molly ječí tvoje jméno.“

„Ovládá se s *pitím*. S holkama pochopitelně ne,“ zasměje se Nate, strčí do mě ramenem a já jsem rád, že jsme změnili téma. Začínalo to být moc osobní.

Nate mě přesvědčí, abych ho nechal řídit. Měl jenom jedno pivo a mně se moc řídit nechce, takže nakonec souhlasím, aby nás odvezl pro Steph a její spolubydlící.

„Vztekala se do telefonu, prej jí neodpovídáš,“ poznamená Nate, když vyjedeme z parkoviště.

Obrátím oči v sloup. „Říkal jsem jí už před hodinou, že je odvezu.“ Někdy je Steph fakt příšerná.

„Řekl jsem, že už jedeme. Jsem rád, že jde i ta Tessa,“ dodá a otevře okno.

„Proč?“

„Protože mi připadá fajn a měla by občas někam jít. Podle Steph je ten její kluk jedinej kamarád, kterýho má.“

„Kluk? Chceš říct, že matka Theresa má kluka?“ odfrknu si. Tak moment, toho blondáka, co jsem ho viděl včera u ní v pokoji? Vypadají jako sourozenci, ne jako milenci. Tomu volá přes Skype? V tom případě rozhodně oblečený video a možná si na to ještě navíc vezme sako.

„Jo, ten slušňáček, co tam včera byl.“

„No potěš.“ Zasměju se a zesílím muziku. Tesse i tomu jejímu nafoukanému příteli by z toho praskly bubínky. Zesílím zvuk ještě víc.

Když zaparkujeme před Stephinou kolejí, zabzučí mi telefon. Molly, takže to ignoruju.

„Dámy.“ Nate pozdraví holky, který se blíží k autu. Steph má na sobě síťovaný šaty, její ocásek nějakéj fialovej pytel. Nechápu to. Viděl jsem její tělo v tom ručníku – proč nosí tyhle šeredný věci?

„Víš, že jedeme na mejdan, ne do kostela, Thereso?“ poznamenám, když nastoupí.

„Neříkej mi Thereso. Všichni mi říkají Tesso,“ pronese škrobeně. Snobsky.

Já prostě věděl, že se jmenuje Theresa. Přečetl jsem dost románů, abych si to dal dohromady. S tímhle jsem se evidentně trefil.

„Jasný, Thereso,“ dobírám si ji. Cestou se na ni párkrát kouknu do zrcátka. Nezdá se naštvaná, když neví, že si ji prohlížím. Není to daleko, stačí vydržet pár minut mlčky a jsme tam. Nate zaparkuje před domem za řadou aut.

Theresa si odfoukne a obrátí oči v sloup. „To je obrovský. Kolik tam bude lidí?“ Copak jí nestačí vidět trávník plnej aut?

„Plnej barák. Dělejte,“ řeknu jí a zabouchnu dveře auta.
Ona jen sedí, zřejmě šokovaná. Vydám se přes dvůr.

čtyři

Hned od začátku, od prvního setkání, od té doby, kdy mu poprvé odsekla, poznal, že v něm probouzí něco zvláštního. Nebyl si jistý... ne, neměl ani páru, že ten oheň v ní zeslábně a pak ho zadusí jeho zlozvyk dělat jednu chybu za druhou. Často se mu stává, že někde sedí a vzpomíná na ty dny, kdy celá hořela. Když bylo všechno, co dělala a říkala, plné vášně, až vzduch mezi nimi přímo doutnal. Mohlo ho napadnout, že tolik vášně přinese jedině zkázu, že jí spálí duši, že kvůli tomu přijde o holku, kterou miluje a nemůže bez ní ani dýchat. Že se bude muset dívat, jak mizí s posledními obláčky šedého kouře.

Procházím mezi lidma na mejdanu, protlačím se partou namazaných pitomců, co hrajou nějakou alkoholickou hru, aby zabili čas, a zoufale se snaží zapadnout. Z jejich zarudlých očí a připitomělých úsměvů se mi dělá zle. Všichni se na mě dívají jako na kretěna. A přitom házejí plastový kuličky do kelímků s pivem a povykují, jako by vyhráli nějakou medaili za to, že jsou tak vymletý a pijou nejlevnější pivo ze společnejch kelímků.

Když se dostanu na chodbu, zahlídnou Steph a její ocásek. Ta blondátá holka vypadá v davu bezradně, úplně mimo svůj rajón. Někdo jí do ruky vrazí drink a ona se zdvořile usměje, i když ho nechce. Poznám to z jejího výrazu. Ale vezme si ho a zvedne červenej kelímek k ústům.

Další ovce. Překvápko.

„Ahoood, Země volá Hardina,“ ozve se v tom kraválu Mollyin hlas. Kouknu na ni a všimnu si, jak našťvaně vypadá. Ruku má v bok a sleduje Tessu se Steph.

„Na co jsi koukal?“ zeptá se napjatě.

„Na nic. Starej se o sebe.“ Jdu dál, po schodech nahoru a k sobě do pokoje. Slyším za sebou otravný chřestění a cinkání jejích nevkusnejch šperků. Otočím se k Molly, která na mě upírá oči jako štěně. „Sleduješ mě z nějakýho důvodu?“

Hodí si růžový vlasy přes rameno. „Nudím se,“ postěžuje si.

„No a?“ Vytáhnu ze zadní kapsy telefon a předstírám, že mám něco na práci.

Pohládí mě po ruce. „Bav mě, ty debile.“

Prohlídnu si ji, líbí se mi, jak její titěrný šaty ukazují všechno, co jsem už viděl. Zaryje mi nehty do kůže, usměje se.

„No tak, Hardine, kdy ses naposledy udělal?“

Ani trochu se nestydí. Což se mi líbí.

„Vzhledem k tomu, že jsi mi ho předevečím vykouřila...“

Než můžu říct cokoli dalšího, začne mě líbat. Odtáhnu se, ona se přimáčkne.

No proč ne. Není špatná a rozhodně bych mohl trávit čas horším způsobem. Třeba jako Steph, která se bude celou noc tahat s nevinátkem Theresou. To by každýho unudilo k smrti.

Molly mě vede k pokoji nejdál napravo. Už ví, že ke mně chodit nemá. Ke mně do pokoje nikdo nesmí. Dveře se za ní zavřou a vzápětí je na mně. Její pusa je horká, na rtech má lepkavej lesk.

Doteky, ať už od Molly nebo nějaký jiný, pro mě představují únik. Moc to nedává smysl, ale když jsem vzrušenej, je všechno jednodušší. Je to jako proud, příval energie, jediná chvíle, kdy něco cítím.

Molly mě vede k posteli, na který není ani prostěradlo. Na tom ale nesejde, když nic necítíte. Lehne si na mě, přimáčkne se mi k noze. Omotám si její růžový vlasy kolem pěsti a odtáhnu ji, aby mě nemohla líbat.

„Ne,“ varuju ji. Zaúpí jako vždycky, když jí připomenu, že o líbání nestojím.

„Jsi hroznej pitomec,“ postěžuje si, ale zvedne se a obkročmo na mě nasedne.

Dveře se otevřou a ona se přestane pohybovat. Otočí se, narovná se, já se zvednu na lokty.

„Potřebuješ něco?“ zeptá se Molly nepříjemným tónem. Je nadržená a netrpělivá.

A pochopitelně – *pochopitelně* – že ve dveřích stojí Tessa, Stephina spolubydlící, s výrazem, kterej jasně říká, že je jí trapnějc než mně s Molly dohromady.

„Ehm... ne, omlouvám se,“ vykoktá. „Hledám koupelnu, někdo mi polil šaty.“ Zamračí se, sklopí oči ke svým poskvrněným šatům. Tahle holka se věčně dívá dolů.

„Jo? No tak si běž hledat koupelnu,“ mávne Molly rukou. „Běž.“

Tessa okamžitě zmizí a zavře za sebou.

Ale i když mě Molly začne líbat na krk, vidím pode dveřmi Tessin stín. Poslouchá nás? To je tak zatraceně divný. Po pár vteřinách zmizí a Molly mi sáhne mezi nohy.

„Bože, ta holka mě tak vytáčí,“ postěžuje si.

Na někoho, kdo sám není dvakrát oblíbenej, Molly vytáčí celkem dost lidí.

„Měl jsem jí říct, aby se k nám přidala?“ Pokrčím rameny a ona se ušklíbne.

„Fuj. Ani náhodou. Možná Bianca nebo Steph, ale tahle nána ne. Vždyť není ani sexy a je dvakrát tlustější než já.“

„Jsi hrozná mrcha, víš to?“ Zavrtím hlavou. Tessa, i když vypadá obyčejně, má hezký tělo – tělo, jaký chlapi milujou, tělo, který bych si s radostí dopřál, kdyby se trochu uklidnila.

„No jasně. Stejně se ti líbí jenom její kozy.“ Molly se mi přisaje ke krku.

„*Nelíbí* se mi,“ odseknu ze zvláštní potřeby hájit se.

„No to je celkem vidět.“ Molly se zvedne a podívá se mi do očí. Usměje se, jako by znala nějaký moje tajemství. „To neznamená, že bys ji nevopíchal.“

Kousne mě do tváře. Vezme mě za péro a posune se níž.

„Už nemluv.“ Sáhnu jí mezi roztažený stehna a dotknu se toho místa. Zasténá. Soustředím se na slast, kterou mi

poskytuje. Molly je jako já, víc než by chtěla přiznat. I její dny jsou prázdný a nudný. I ona používá sex, aby utekla ze své vlastní hlavy. Moc toho o ní nevím, nesvěřuje se, ale je mi jasný, že to neměla lehký.

Vrážím do ní prsty, už vím, jak ji rychle udělat. Otřese se. A když začne sténat, zaslechnu „Lou“, ale rychle se vzpamatuje a řekne moje jméno.

Lou? To si dělá prdel? Snažím se nesmát. Básní tu o Loganovi, vydechuje jeho přezdívku, zatímco ji já uspokojuju. Dobře ví, že po ní ani nešťekne. Chová se k ní hezky – protože je to prostě milej kluk –, ale má svůj standard.

Kdyby mi na ní záleželo, nenechal bych to jen tak, jenomže mně je to fakt ukradený. Využívám ji a ona využívá mě – to víme oba. Zatoulám se v duchu k párty, co probíhá dole. Napadne mě, kolikrát už se Stephina spolubydlící stačila rozbřečet. Je dost přecitlivělá, ale maskuje to drzostí a přísností.

Molly mě zatahá za džíny, rozepne mi knoflík a vezme mě do pusy. Zavřu oči.

Když je po všem, neřekne vůbec nic, ani já ne. Otře si oteklý rty, zvedne se, natáhne si ty titěrný šaty, co toho moc neschovají, a odejde.

Ležím na posteli, která není moje, a chvíli civím do stropu. Pak vyjdu na chodbu. Večírek pokračuje, všude je čím dál větší svinčík. Kolem projdou tři opilý holky, co se drží za ruce.

„Vy jste mé úplně nejlepší kamarádky,“ říká právě nejmenší z nich.

Jedna má modrej svetr a zarudlý oči, potácí se po chodbě, div že nezakopne. „Obě vás miluju,“ odpoví a vyhrknou jí slzy.

Opilý holky, co si vyznávají přátelství a brečí u toho...

Na konci chodby se objeví Logan s křivým úsměvem a drinkem v každé ruce. Jeden mi nabídne, ale zavrtím hlavou.

„Pro tebe mám vodu,“ řekne a zvedne červenej kelímek.

Vezmu si ho a přičichnu. „Hm, díky.“ Napiju se studený vody a kašlu na to, jak mě Logan mlčky odsuzuje.

„Je tu narváno,“ řekne a odkašle si. „Tahle levná vodka pálí jako prase.“

Mlčky se rozhlížím kolem. Jdeme ke schodům.

„Jo, hele, viděl jsem tu Tessu jít k tobě do pokoje,“ ozve se za mnou. Otočím se k němu.

„Co?“

„Šla tam se Steph, který je zle, pozvracela se v koupelně.“

„A proč šly ke mně?“ zvýším hlas. Přísahal bych, že jsem zamykal. Ke mně do pokoje nikdo nesmí. I kdyby mu bylo blbě. A rozhodně nebude nikdo zracet na mý věci.

Pokrčí rameny. „Nevím, jenom jsem tě chtěl varovat.“

Zmizí v davu a já se okamžitě otočím a jdu do svého pokoje. Steph dobře ví, že ke mně nemá chodit – proč to tý druhý neřekla?

Vejdu a jasně, vedle mý knihovny stojí Tessa. Hned si všimnu, že má ruku položenou na mém nejstarším výtisku *Větrný hůrky*. Opotřebované stránky dokazují, jak často ji čtu.

„Co sakra děláš v mém pokoji?“ obořím se na ni. Nehne brvou. Opatrně zavře knížku.

„Ptal jsem se, co sakra děláš v mém pokoji,“ zopakuju zrovna tak rozčileně jako poprvé. Dojdu k ní, seberu jí knížku a hodím ji na polici, kam patří. Pořád mi neodpověděla. Jen stojí u mý postele s vykulenýma očima a zavřenou pusou.

„Nate mi řekl, abych sem vzala Steph...“ zašeptá. Mávne k mý posteli. Steph spí na matraci a já z toho nemám ani trochu radost. „Je opilý a Nate říkal...“

To stačí.

„Slyšel jsem tě,“ přeruším ji klidně.

„Ty bydlíš tady na koleji?“ zeptá se zvědavě a trochu pohrdavě. Ne že by mě to překvapilo. Jsem zvyklej, že mě lidi soudí, zvláště bohatý nafoukaný dětičky. I když tahle holka nepůsobí jako někdo z bohatý rodiny. Šaty má spíš ze

sekáče než drahýho obchodu. Z nějakýho důvodu mě to překvapuje.

„Jo, a co?“ Popojdu k ní a ona couvne a narazí do knihovny. „Tebe to snad udivuje, Thereso?“

„Přestaň mi říkat Thereso,“ utrhne se na mě.

Zuřivá.

„Vždyť se tak jmenuješ, ne?“

Vzdychne a odvrátí se. Ohlédnu se ke své posteli a ona si to namíří ke dveřím.

„Tady nemůže zůstat,“ prohlásím. Steph rozhodně nebude chrápat v mé posteli celou noc.

„Proč ne? Myslela jsem, že jste kamarádi.“

Jak sladké... jak naivní.

„To jsme, ale v mém pokoji zůstat nemůže.“ Založím si ruce na prsou a pořádně si ji prohlídnu. Sleduje pohledem moje tetování. Líbí se mi, jak se na mě dívá, jak se mě snaží přechíst. Je to dokonce vzrušující – když si vás někdo takhle prohlíží. Zajímám ji, to je vidět.

Pak se vzpamatuje.

„Aha...“ Ušklíbne se. „Takže k tobě můžou chodit jenom holky, se kterýma spíš?“

Musím se usmát, tahle vzteklá prvačka mě baví. Dlouhé blond vlasy a dokonalé křivky ukryté pod tím ohavným úborem. Ale něčím mě dráždí mnohem víc než Steph nebo Molly. Nevím, co to je, každopádně se mi dost rychle dostala pod kůži. Což je třeba zarazit.

„Tamto nebyl můj pokoj. A jestli se mi snažíš naznačit, že chceš se mnou spát, tak promiň, ale nejseš můj typ.“

Usměju se a pozoruju, jak se jí ve tváři objeví rozpaky a vztek.

„Ty seš... seš...“

Pokouší se najít nejvýstižnější urážku a mně to vlastně vůbec není příjemný.

„No, tak ji odnes jinam. A já se nějak dostanu zpátky k nám na kolej.“

Já? Je tak sebejistá, že mě to vytáčí čím dál víc.

Přece by tu Steph nenechala, nebo jo? Otevře dveře a odkráčí.

Kruci, má větší kuráž, než jsem si myslel. Trochu to na mě zapůsobilo. Štve mě, ale má něco do sebe.

„Dobrou noc, Thereso!“ křiknu za ní, když práskne dveřmi.

Rozhlédnu se po pokoji, na co asi ještě sahala. Zadíívám se do zrcadla, hlavně protože chlapa v něm v podstatě nepoznávám. Nevím, co se se mnou za ty poslední roky stalo.

A už vůbec nechápu, kde se vzal ten přihloupelý úsměv.

Na hádky s otravnýma lidma během večírků jsem zvyklej. Spíš nechápu, proč mě to s ní bavilo víc než jindy. Obvykle si na hraní vybírám jiný typy, ale s ní je zábava.

Zdola je slyšet kravál, a protože se v mý posteli rozvaluje Steph, nemám co dělat. Budu muset dojít pro Natea a společně ji odneseme – klidně ji nechám na chodbě. Určitě už spala na horších místech. Uvědomím si, že už zase myslím na Tessu. Na to, jak si dala zarputile ruku v bok a necouvla přede mnou.

Vyjdu na chodbu a přiměřu nějakýho nováčka, aby mi pomohl Steph přetáhnout do prázdného pokoje. Počkám, než z toho pokoje kluk odejde, aby ho tam náhodou nenapadlo zůstat s ní. Pak se vracím k sobě.

Když procházím kolem koupelny, zaslechnu zevnitř vyděšený hlas. Je to Tessa – okamžitě ji poznám.

„Jo. Ne. Šla jsem se svou spolubydlící na pitomej mejdan a teď vezím na klučičí koleji, nemám kde spát a nemůžu se nijak vrátit na kolej k nám.“

Brečí. Měl bych prostě jít dál, nemám sílu ani zájem zabývat se ubulenýma přecitlivělýma holkama.

„Jenže ona...“

Nerozumím, co říká mezi vzlyky. Přitisknu ucho ke dveřím.

„O to nejde, Noahu,“ slyším ji říkat.

Pokusím se dveře otevřít. Vlastně ani nevím proč a je asi štěstí, že je zamčeno.

„Moment,“ zavolá, ztrácí trpělivost.

Zaklepu znovu.

„Řekla jsem moment!“

Prudce dveře otevře, když mě uvidí, vykulí oči. Odvrátím se a ona se prožene kolem. Chytím ji za ruku.

„Nesahej na mě!“ zaječí a vytrhne se mi.

„Tys brečela?“ zeptám se, i když to vím.

„Nech mě na pokoji, Hardine,“ vyhrkne nepřesvědčivě. Jako by byla unavená. *S kým to telefonovala? Se svým klukem?*

Chci si z ní utahovat, ona ale zvedne prst. „Hardine, prosím. Jestli máš v těle kousek slušnosti, nech mě na pokoji. Nech si to, co mi chceš říct, až na zejtra. Prosím.“ Její modrošedé oči se lesknou a sprostárna, kterou jsem měl na jazyku, najednou ztratila půvab.

„Na konci chodby je pokoj, kde se můžeš vyspat. Odneseš tam Steph,“ poradím jí. Dívá se na mě, jako by mi narostly tři hlavy.

„Tak jo,“ hlesne po chvíli.

„Jsou to třetí dveře vlevo.“ Vracím se k sobě do pokoje, žene mě zvláštní nutkání od té holky utéct.

„Dobrou noc, Thereso,“ řeknu a zavřu za sebou. Opřu se o dveře.

Je mi nějak divně. Doufám, že mi Logan do té vody nenasypal nějaké sajt.

Dojdu ke knihovně, vezmu *Větrnou hůrku* a otevřu ji uprostřed. Catherine je ta nejpříšernější ženská postava ze všech románů, které jsem kdy četl, ani za nic nechápu, proč se s ní Heathcliff smiřuje.

Je to kretén, ale ona je horší.

Chvíli mi trvá, než usnu. Zdá se mi o Catherine, nebo spíš o její blond variaci, která právě začala chodit na vysokou. Probudí mě křik mojí mámy. Okamžitě se posadím, tričko mám propocený. Rozsvítím.

Kdy tohle skončí? Už je to tak dávno a pořád se mi o tom zdá.

Pár hodin koukám do stropu a přesvědčuju se, že jsem celou tu dobu spal, pak se osprchuju a jdu dolů do kuchyně. Vytáhnu z koše pytel, rozhodnu se pro jednu pomoci s úklidem. Možná že když občas udělám něco dobrýho, jednou se pořádně vyspím.

V kuchyni najdu Tessu. Je pořád tady, opírá se o pult a směje se.

„Co je tady k smíchu?“ zeptám se a shrnu do pytle několik prázdných kelímků.

„Nic... Nate tady bydlí taky?“

Neodpovím.

Zesílí hlas. „Bydlí tady Nate? Čím dřív mi odpovíš, tím dřív vypadnu.“

Tak to mě konečně zaujalo. Udělám krok k ní, uklidím z linky hromadu mokrých papírových utěrek. Usměju se na tu rozčilenou holku. „Fajn, teď sis získala mou pozornost. Ne, nebydlí tady. Připadá ti snad jako typickej kluk z koleje?“

„Ne. Ale to ty taky ne,“ odsekne.

Neodpovím. Kruci, tenhle barák, to je jedna velká katastrofa.

„Jezdí tady někde autobus?“ Podupává jako děcko, musím obrátit oči v sloup.

„Jo, o pár ulic dál je zastávka.“

„Vysvětlíš mi, kde to je?“

„Jo, o pár ulic dál.“

Ta její prchlivost mě baví.

Otočí se na patě a žene se pryč. Rozesměju se a nevšímám si, jak se na mě z druhé strany kuchyně pošklebuje Logan. Tessa si to namířila za Steph.

„Nepojedeme žádným posraným autobusem. Někdo z těch blbečků nás musí hodit na kolej. Asi ti to dal sežrat,“ slyším říkat Steph. Vpadne do kuchyně jako hurikán Katrina. Kolem očí má rozmazané tmavé šminky. Podívám se na Tessu, která v podstatě namalovaná není. „Hardine,“ oboří

se na mě Steph, „odvezeš nás na kolej? Mám hlavu jako střep.“

„Jasně, za minutku vyrážíme.“ Hodím pytel s odpadky na zem a zasměju se pro sebe, protože Tessa už zase soptí. Je tak snadný ji vytočit.

Tessa se Steph na mě čekají u auta. Vyberu si na cestu na kampus jednu ze svých oblíbených metalových písniček, „War Pigs“. Otevřu okna a užívám si vítr.

„Nemohl bys to přivřít?“ ozve se Tessa zezadu.

Podívám se do zpětného zrcátka a musím se kousnout do kroužku ve rtu, abych se nesmál, jak jí blond vlasy lítají kolem hlavy. Dělán, že jsem ji neslyšel, zesílím zvuk.

Když dorazíme na místo a holky vystoupí z auta, řeknu: „Pak se stavím, Steph.“ Pod minisukní jí vidím kalhotky, ale o to asi jde, když si někdo vezme síťovaný punčochy.

„Měj se, Thereso.“ Obrátí oči v sloup. Vyrázím a cestou se musím smát.

pět

Jednou v noci se probudil, zhruba měsíc poté, co ji poznal. Přetočil se a zjistil, že se tiskne k němu, nohy má přehozené přes něj. Nikdy v životě nic takového necítil. Bolest se utišila, ale zároveň jako by se jeho srdce a mysl probudily k životu – skutečně nic podobného nezažil. Chtěl ji probudit, přiznat jí tu noc své hříchy, ale ona se probrala přesně v tom okamžiku, kdy si v duchu začal připravovat, jak ji požádá o odpuštění... a pak už nenašel sílu.

Uvědomoval si, že je zbabělec a lhář. Mohl jen doufat, že se nad ním slituje. Víčka se jí zachvěla, zadívala se na něj a on měl pocit drtivé tíhy. Neodvažoval se zničit tu hezkou představu, kterou si o něm udělala, na druhé straně se děsil budoucnosti. Už jako malý se naučil, že každá lež, pronesená ve tmě, se na denním světle mění v ošklivou pravdu.

Po třech hodinách spánku mě budí smích a štěkání psa. Stejně toho nikdy moc nenaspím, ale ocenil bych, kdyby byl na chodbě klid, zvláště protože je pondělí ráno a já mám přednášku za... sáhnu pro telefon a podívám se, kolik je.

8.43.

Do prdele.

Nemám ani půl hodiny, abych se vypravil a dostal na přednášku z literatury – a proč je vůbec v tomhle baráku pes?

Seberu z podlahy černý džíny ze včerejška, natáhnu si je, klopýtnu při tom a nadávám na úzký stříh. Mám moc dlouhý nohy na to, abych nosil volný džíny, vypadal bych v nich jako šašek na chůdách. Včera jsem hodil klíče na podlahu,

takže je teď musím najít někde v tý hromadě hadrů. Černý trička, špinavý černý džíny a špinavý ponožky.

Procházím domem a nevšímám si výmluvných pozůstatků po včerejším mejdanu. Logan mi zamává, pod očima má pytle a v ruce energeták.

„Je mi příšerně,“ postěžuje si a pokusí se o úsměv. Věčně se usmívá a mě najednou napadne, jaký to asi je. Bejt pořád v pohodě jako on. Dokonce i s kocovinou. Mně se to fakt nedaří.

„Děláš dobře, žes přestal pít.“ Dojde k lednici, vytáhne mlíko a začne pít rovnou z krabice.

„Krása.“ Zavrtím hlavou, on se usměje a pije dál. Kuchyně se začíná plnit dalšími obyvateli koleje, a protože já do jejich party nepatřím, popadnu dílek pizzy, která tu zbyla po opileckým nápadu objednat ve čtyři v noci deset krabic.

Když odcházím, slyším, jak se Neil ptá ostatních, jestli před dalším mejdanem nechtějí večer zajít někam do restaurace. Nečekám, že mě pozvou... nikdy mě nezvou. I když ne že bych se chtěl potkávat s partičkou debilních hošíků s gelem ve vlasech jinde než na mejdanu.

Máma mi věčně vtloukala do hlavy, abych si „našel kamarády“. Nikdy to nechápala. Není to snadný ani zábavný. Proč bych se měl snažit zavděčit lidem, který nesnáším, jen abych si v životě připadal o trochu důležitější? Nepotřebuju kamarády. Mám pár lidí, který celkem snesu, to mi bohatě stačí.

Než se dostanu do kampusu, parkoviště už je skoro plný a já se musím agresivně nacpat před nějakýho blbečka v beameru a zabrat mu místo.

Když vejdu do posluchárny, profesor už mele. Rozhlídnu se, hledám volný místo. Vtom si všimnu holky v přední řadě. Její dlouhý blond vlasy mi něco připomínají; dlouhá sukně, která sahá až na zem, tušení potvrdí. Tessa, Stephina prudérní spolubydlící.

Z jedné strany vedle ní sedí Landon Gibson. No jistě. Židle na druhé straně ještě není obsazená. Třeba to bude sranda:

Tessa uvězněná se mnou v posluchárně. Považuju to za zlatej hřeb dne.

Jakmile si všimne, kam mířím, vykulí oči. Pak se rychle otočí. Zamířím k ní. Ignoruje mě, přesně jak jsem čekal. Na sobě má modrou halenku na knoflíčky, která jí musí být aspoň o dvě čísla větší, a vlasy přichycené sponkami, aby jí nelezly do obličeje.

Právě když se chci posadit, zavibruje mi v kapse telefon.

Eseska od mého dárce spermií: Karen připravuje moc dobrou veceri, mel bys přijít.

To se vážně zbláznil? Podívám se na Landona, kterej je čirou náhodou Karenin dokonalej syn, celej vymydlenej a v tričku s límečkem.

Tam ani nepáchnu. Nechápu, co bych v tom jejich báječným bejváku dělal, zvlášť na večeři s jeho přítelkyní a Landonem. Se svatouškem Landonem, kterej miluje sport a všem leze do zadku. Největší svatoušek pod sluncem.

Fuj.

Čekám, že mi můj drahej „bráška“ Landon něco řekne. Ale ignoruje mě. Takže tolik k tomu, jak se táta dušoval, že „nás spojí do jedné rodiny“. *Kretén.*

„Tohle bude můj oblíbený předmět,“ řekne mu Tessa, když se profesor rozloučí.

Kupodivu i můj, i když jsem se přišel spíš pobavit. Vyfasoval jsem literaturu jako volitelnej předmět, už jsem na ni totiž chodil.

Tessa si všimne, že jdu k nim. „Chceš něco, Hardine?“

Už to zabírá.

Věnuju jí nevinnej úsměv, jako bych ani náhodou nechtěl provokovat. „Nic, nic. Jen jsem rád, že máme společnej předmět.“ Říkám to výsměšně a ona obrátí oči v sloup. Dál se na ni dívám jako během celý přednášky. Kdykoli si odfoukne nebo se nervózně ošije, ohromně se bavím. Popichovat ji je tak snadný, miluju to. Hodina skončila dřív, než bych rád. Ale zas tak rychle se mě nezbaví.

Ještě se nehodlám vzdát. Když vyjdeme na chodbu, Landon se otočí k Tesse. Oba teď stojíme před ní, což ji evidentně znervózňuje.

„Tak se zatím měj, Tesso,“ rozloučí se Landon, zato mně neřekne ani slovo.

„Vybrala sis za kamaráda toho největšího ňoumu,“ dobírám si ji, jakmile zmizí v davu prváků, co se pokoušejí zorientovat v kampusu.

Představím si, jak se Landonova máma a můj táta drží za ruce takovým tím způsobem, co má všem ukázat, jak se hrozně milují. Je mi z toho na zvracení. Nevzpomínám si, že by někdy takhle držel za ruku *moji* mámu.

„To neříkej, je to milej kluk. Na rozdíl od tebe,“ odsekne.

Její loajalita mě překvapí. To už ho zná? A on zná ji? Líbí se jí?

A proč mě to vůbec sakra zajímá?

Pustím to z hlavy, zmocní se mě silný nutkání ještě trochu přitlačit. „Ty seš čím dál vzteklejší, Thereso.“

Zrychlí, aby byla co nejdřív pryč. Jenže já udělám totéž.

„Jestli mi ještě jednou řekneš Thereso...“ Sešpulí rty a pokusí se na mě zamračit. Jenže pak její pohled zjihne, její oči změní barvu z šedé na světle modrou a napětí mě opustí. Cítím, jak se moje tělo uvolňuje, a zároveň mě trochu mrazí v zádech.

Setřesu ten divnej pocit. Pořád na mě kouká. Změnil jsem názor; původně se mi líbilo, jak se na mě dívala a pokoušela se mi přijít na kloub, ale teď se na mě kouká jinak a už to vůbec není příjemný. Odsuzuje mě. Prohlíží si moje potetovaný ruce, jako by byla moje babička. Nemám zájem, aby soudila, co jsem zač.

„Přestaň na mě zírat!“ okřiknu ji, seberu se a zmizím. Zahnu za roh, nemůžu se pořádně nadechnout. Připomíná mi to noci potom, co jsem celej večer moc kouřil. *Už nekouřím, už to nedělám*, musím si připomenout. Opřu se o zed' a dýchám.

Je divná, tahle vzpurná blondýnka.

Celej tejden byl na houby. Mejdan za mejdanem, věčnej kravál. Příšerný.

Naspal jsem sotva dvacet hodin dohromady, jsem utahanej. Skoro nevidím, hlava mi třeští, navíc dneska ráno nemůžu najít klíče. Jsem pořádně vytočenej a mám chuť se hádat.

Zatímco obracím pokoj vzhůru nohama, někdo zaklepe na dveře. Nejdřív to chci ignorovat, ale klepání se ozve znova, hlasitějc.

Otevřu a na prahu stojí holka v mikině WCU. Oči má zarudlý, tváře červený.

„Můžu dovnitř?“ ptá se a ruce se jí třesou.

„Promiň, ale ne.“ Zabouchnu jí před nosem. Vzápětí zaklepe znova. Krucinál. Nevím, co je zač, ale měla by si na klepání najít jiný dveře. Klepe a klepe, tak nakonec prudce trhnu klikou.

Jenže tentokrát za dveřma stojí Neil, snad jeden z největších idiotů z koleje. Blond vlasy má rozcuchaný, smrdí pivem a kundou.

„Co kurva chceš?“ ptám se ho a hodím po něm jedny džíny.

„N-neviděl jsi Cady?“ Mluví divně, moc neartikuluje.

„Koho?“

„Tu holku, se kterou jsem byl večer. Viděl jsi ji?“

Vzpomenu si na tu holku v mikině s červenýma očima, na to, jak bloumala po chodbě. Zavrtím hlavou. Myslel jsem nejdřív, že je sjetá, a možná i byla, ale nemá smysl dělat závěry.

„Odešla a už se nevrátí. Dej jí pokoj.“ Vytáhnu z police knížku a mrsknu ji po něm.

Zaúpí, pošle mě někam a odejde.

Jsem nakrknutej ještě i cestou do školy a pokračuju ve svý nový zábavě rozčilovat Stephinu spolubydlící.

„Hrozně se na tuhle přednášku těším, slyšel jsem o ní samé dobré věci,“ slyším Landona. Jdu kousek za nima. Asi

se přátelí víc, než jsem myslel. Ona mu něco tiše odpoví a on se na ni usměje. Ten jeho úsměv je tak vřelej, že se musím odvrátit.

Jedou po sobě? Má přece toho svého manekýna. A Landon holku, aspoň pokud vím. Podle toho, jak se dívá na Tessu, se možná rozešli.

V polovině přednášky Landon odejde a Tessa si posune židli dál ode mě.

„V pondělí začneme debatovat nad románem Jane Austenové *Pýcha a předsudek*,“ oznamuje profesor Kdovíkdo. Podívám se na Tessu, která se usmívá. Ne, přímo se zubí od ucha k uchu.

No jasně. Holky *Pýchu a předsudek* milují. Nemůžou se nabažit Darcyho a jeho pýchy, která je okouzluje.

Sleduju, jak si Tessa sbírá věci: ohromnej diář a snad všechny učebnice, co na týhle škole mají. Snažím se dělat, že mám taky něco na práci, ale je to náročný, protože všechno posbírat a úpravně naskládat do tašky jí trvá strašně dlouho.

Jdu za ní ven. „Nech mě hádat. Jsi šíleně zamilovaná do pana Darcyho.“

Musím ji s tím provokovat. *Prostě musím.*

„Jako každá žena, která ten román četla,“ odpoví, dívá se kamkoli jinam, jen ne mně do tváře. Jdu s ní, všímám si, jak se rozhlídne na obě strany, než přejde ulici.

„No jasně že seš,“ zasměju se. Vzápětí si všimnu, že už je mezitím v půli ulice. Kruci, chodí tak rychle.

„Myslím, že zrovna ty jeho přitažlivost posoudit nedokážeš,“ pokusí se mě urazit, když ji doběhnu, ale mě znova rozesměje.

„Hrubej a netolerantní chlap romantickým hrdinou? To je kravina. Kdyby měla Elizabeth dost rozumu, hned na začátku by mu řekla, ať jde do prdele.“

Slečna škrobená se ke mně otočí a kupodivu se tiše zasměje. Myslím tím ten bezprostřední přirozenej smích, co

už snad úplně zmizel ze světa. Honem si dá ruku před pusou, ale já ji slyšel. Slyšel jsem ten smích a jako by mě uhranul.

„Takže souhlasíš, že se Elizabeth chovala idiotsky?“
naléhám.

„Ne. Elizabeth je jedna z nejsilnějších a nejucelenějších románových postav, jaké kdy kdo napsal.“

Hájí Elizabeth Bennetovou tak, jak by to většina osmnáctiletých nedokázala, zvláště po filmu s Tomem Hanksem. Tentokrát se rozesměje od srdce a ona se přidá. Její smích je měkký jako chomáč bavlny.

Co jsem to do prdele právě...

Okamžitě se přestanu smát a odvrátím se. Tohle je fakt hodně divný.

Ona je divná. A otravná.

„Tak zatím, Thereso.“ Nechám ji tam a zamířím na opačnou stranu.

Měkký jako chomáč bavlny? Její smích jako by mě uhranul? Co to sakra bylo?

Hodím to za hlavu a mířím k autu. Dneska večer bude další mejdan. Přestanu myslet na blbosti a zabořím se do nějaký úzký vlhký...

V kapse mi zavibruje telefon. Vytáhnu ho. Na displeji vidím Jaceovo jméno. Přijmu hovor.

Už je nějakou dobu pryč, budu rád, když se vrátí. Každý má mezi kámošema někoho, s kým se cítí líp. Pro mě je to Jace. Je to kretén – prvotřídní kokot, abych pravdu řekl –, ale je s ním sranda.

šest

Čím víc se s ní sbližoval, tím víc ji potřeboval zkoumat. Poté co se přistihl, jak přemítá, co si Tessa myslí, když se ráno probudí, nebo jak dlouho jí trvá vypravit se, uvědomil si, že to není někdo, kdo se jen tak mihne jeho životem. Přestala pro něj představovat pouhou hru. Dělalo se mu zle ze sebe a ze svého vlastního chování, přesto se rozhodl, že může využít hru jako záminku, proč s ní trávit víc času. Měl tak příležitost zjistit o ní všechno, co se dá, aniž by ho ostatní podezírali. Získal ospravedlnění, proč se s ní snaží být co nejvíc.

Aby vyhrál, musí si pořádně připravit terén, ne?

„Proč sem zase poleze?“ stěžuje si Molly v malé skupince a potáhne z cigarety.

„Protože je Stephina spolubydlící a Steph ji má z nějakýho důvodu ráda, tak ji vezme s sebou,“ vysvětluje Nate.

„Je totální kráva, navíc otravná.“ Zasténám, zamnu si spánky. Tessa mě vytáčí, i když se mnou není. Molly se ta reakce asi líbí, protože se ke mně nakloní. Odtáhnu se, než se mě stačí dotknout, dělám, že jsem si nevšiml.

Odpoledne jsem s ní šukal a myslel u toho na někoho jinýho. Pod rukama jsem cítil její měkký boky a plný prsa, slyšel jsem, jak říká mé jméno. Zabořil jsem prsty do růžovejch vlasů a představoval si blondátý. Vystříkal jsem se do kondomu a Molly na sebe byla pyšná, že mě konečně udělala i jinak než pusou.

Kdyby tak věděla.

„Ale sexy,“ nadhodí Nate.

To už si *všichni* všimli, jak je Tessa pěkná?

„Sexy? Ne, to teda není,“ zalžu.

Opálená ruka přejede po nagelovaných vlasech.
„Rozhodně je, kámo,“ pronese Zed s překvapivou jistotou.
„Hned bych si to s ní rozdál.“

„Posluž si. Stejně je šíleně prudérní. Copak je v tomhle věku normální, aby byla holka ještě panna?“ vysmívá se Tesse Molly.

Nate se uchechtne. „A odkdy jste takový kamarádky, že ti to prozradila?“

Molly se zamračí. „Já bych se s ní nebavila, Steph musí. A tohle pravděpodobně slyšela, když princezna telefonovala se svým miláčkem.“

„Možná proto je tak protivná, protože ji ještě nikdo pořádně nevopíchal,“ poznamenám a nenápadně se od Molly zas o kousek odtáhnou.

„V tom případě bych se toho moh ujmout,“ prohlásí Zed ve snaze všechny rozesmát. Což se mu nepovede.

„Jo, jasně. Tobě by se to tak určitě povedlo,“ ryju do něj.

„Tobě snad jo? Rozhodně mnohem spíš mně než tobě,“ opáčí.

To snad nemyslí vážně. Už zapomněl, jak to bylo s jeho milovanou Samanthou?

„O co jsem přišel?“ Jace se posadí na beton a vytáhne z kapsy joint.

„Steph teď bydlí na koleji s příšernou snobskou buchtou a Zed s Hardinem se tu hádají, komu z nich by se spíš podařilo ošukat ji jako první,“ oznamuje Molly podrážděně.

Copak si Zed vážně myslí, že by se s ním vyspala? Rozhlédnu se po ostatních, vadí mi, že se o ní takhle baví. Jestli je ještě neposkvrněná, jak tvrdí, nechci si ani představovat, co by s ní udělal sebemenší dotek. Svíjela by se pode mnou a prosila. Zed by ji ani omylem neudělal jako já.

Dovolila by mu pokusit se o to? Kdyby byly podmínky vyrovnaný, dala by přede mnou přednost jemu?

„Hele... co to udělat trochu zajímavější? Šel bys do toho?“ otočím se k Zedovi.

Usměje se. „To by se vidělo.“

„Hm. Dobře, vyzkoušíme, kdo z nás dvou ji první sbalí.“

Jakej to má smysl, ptám se sám sebe okamžitě.

A něco ve mně odpoví: *bude to zajímavý. Aspoň se zabavím a budu mít důvod ji ještě víc popichovat.*

„Hele, nevím...“ Zed pochybuje. Čekal jsem, že vzhledem k naší minulosti a k nepřátelství, který ke mně chová, skočí po šanci rozdat si to se mnou.

„No tak, nebuď posera. Nebude to tak těžký. Domluvíme se Steph, aby ji přivedla na příští mejdan, skamarádíme se,“ vysvětluju. „Ta holka je hrozně naivní, bude to snadný.“

Už jsem tohle dělal – sázky a kořist se mění, hra zůstává stejná.

„To je pitomost. Koho zajímá, kdo odpaní nějakou příšernou holku?“ odfoukne si Molly, nabručená jako vždycky.

„Jestli si seš tak jistej, že to dokážeš, tak ti dávám tejden.“ Jace se rozkašle a podá joint Molly.

„Tejden? Kámo, je extrémně protivná a už teď jsme spolu na nože. Asi budu potřebovat víc času.“ Netuší, jak je ta holka paličatá, navíc protivná a zatraceně umanutá.

„Jak dlouho? Dva? Hele, jestli ji dostaneš do měsíce, máš u mě pět stovek,“ prohlásí Zed a opře se o beton.

„Pět set dolarů?“ vyjekne Molly. Je zajímavý, jak ji to celý vytáčí. Miluje pozornost a nesnáší Tessu za to, že ji připravila o místo na výsluní.

„A já přidám tři stovky. Takže to je dohromady osm kil. Tak co ty na to, dáš to?“ ptá se Jace se zarudlýma očima.

„Jasně že jo. Jenom doufám, že se na mě pak nepřilepí,“ prohlásím a nevím, jestli se vytasit s historkama, jak jsem podobný sázky vyhrál v minulosti. Nakonec to zavrhnou. Překvapuje mě, jak snadno se mi vrátil typickej úšklebek, kterému Mark, starej kámoš z Hampsteadu, říkal „zpečetění“. Tenhle výraz mám, když vím, že někoho nebo něco vyhraju. Takže teď se usmívám na Zeda a v duchu už plánuju, zatímco ostatní čekají, že mě někdo setře.

„O tom pochybuju.“ Nate se zasměje a zapálí si další cigaretu.

„Nedá ti, nepřipadá mi tak pitomá.“ Zed mě zpraží pohledem.

Jace se zasměje, podívá se na mě. „Jo. Takže až to přijde, chceme důkaz.“

Důkaz? To snad nebude tak těžký. Mám spoustu nápadů.

„Co třeba video? Hodilo by se něco novýho.“ Jace se opře, nespouští ze mě oči.

„Ne, to je o hubu,“ namítnu. Už jsem touhle cestou šel a nehodlám se na ni vracet. „Ale důkaz obstarám.“ Podívám se na Zeda a znova nasadím ten úšklebek. „S pannou jsem to ještě nedělal. Bude to zábava.“

Zvednu ruku, jako bych se snažil zakrýt úsměv.

Teď se do toho vloží Molly. „Tak moment, jak přesně to vy dva pitomci chcete rozjet? Nedává to smysl: to se o ni prostě začnete zničehonic snažit oba najednou?“ Pohodí rozčileně hlavou. „Tak to aspoň udělejte nějak chytře,“ prskne a natáhne ruku pro Nateův zapalovač.

„To je fakt,“ přikývne Jace. „Co hra?“

„Hra?“ zajímá se Zed.

„Jako třeba Pravda, nebo úkol. Můžeme se jí zeptat na něco o sexu, potvrdit si, že je panna, ať zbytečně neztrácíte čas.“ Jace mávne rukou ke mně a k Zedovi.

„Pravda, nebo úkol? To si děláš kozy,“ zasténám. Tuhle kravinu už snad nikdo nehraje.

„Blbej nápad.“ Nate zavrtí hlavou.

Nikdo od dvanácti vejš by nehrál takovou pitomost.

„Mně to náhodou připadá jako bezva nápad. Bude to nenápadný,“ ozve se Steph. „Ona stejně nemá o ničem páru, bude si myslet, že tohle prostě lidi na vejšce dělaj. Je to dost primitivní, aby to pochopila, a dost na hraně, aby jí to připadalo nebezpečný.“

Všichni se smíchem přikyvují. Idioti.

Pokrčím rameny, přistoupím na to, protože nic lepšího mě nenapadá.

„Takže Pravda, nebo úkol,“ uzavře to Jace.

Na večírku je plno lidí, ještě víc než minulej tejden, a já jsem jedinej střízlivej jako vždycky. Zůstal jsem u sebe v pokoji. Muzika byla čím dál hlasitější, až jsem nakonec sešel dolů.

Ve společenský místnosti hledám Natea, ale zarazím se, protože zahlídnu Tessu na pohovce. Nebo aspoň *myslím*, že je to ona. Je oblečená jinak než dřív. Hodně jinak. Její modrošedý oči víc vynikají, má je zvýrazněný linkama. A vzala si upnutý oblečení.

Je sexy. Nedal bych to před ní najevo, ale fakt je strašně sexy.

„Vypadáš... jinak.“ Vstane a já z ní nemůžu spustit oči. Ty její boky – kruci, ty boky by měly mít na sobě otisky mejch prstů.

„Dneska máš konečně něco, co je ti akorát.“ Vyzní to jako vtip, ale rozhodně jsem to tak nemyslel.

Obrátí oči v sloup a vytáhne si tričko, aby zmenšila svůj neuvěřitelnej výstřih.

„Překvapuje mě, že seš tady,“ pokračuju a pořád si ji prohlížím.

Vzdychne. „Mě to taky trochu překvapuje.“ Sebere se a bez vysvětlení odejde. Zaváhám, nevím, jestli mám jít za ní. Máám svůj plán, a když je teď takhle oblečená, nemůžu se dočkat, až se věci dají do pohybu. Rozhodnu se za ní nechodit, ještě ne. Jen ať se na chvíli ztratí v davu.

O pár minut pozdějc, když se v kuchyni opírám o linku, za mnou přijde Molly. „Tak co, jsi připravenej s tou blbostí začít?“

Je našťvaná a žárlí, že je středem pozornosti někdo jinej. Poznám to. Je zvyklá, že si kluci všímají jí, potřebuje si připadat chtěná.

Já sám to chápu víc než kdo jinej.

„A ty?“ Povytáhnu obočí.

Obrátí zmalovaný oči. „Řeknu Steph, aby ji přivedla do obýváku, protože ty jsi evidentně k ničemu.“

Sotva se usadím s kelímkem vody v ruce, přichází Tessa. Hra začíná, z nějakýho důvodu jsem nesvůj, a zároveň natěšenej. Snažím se nemyslet na Natalii, Melissu nebo ty další. Nemohly za to, že se narodily do týhle společnosti spolu s její spodinou, ke který patřím i já.

„Zahrajeme si Pravdu, nebo úkol,“ navrhne Zed, když se skupinka potetovaných kámošů usadí. Molly nechá kolovat lahev vodky. Já se na ni ani nepodívám, piju vodu a představuju si, že mě pálí v krku tím známým způsobem.

Steph. Nate. Jeho spolubydlící Tristan. Zed. Molly. Střídavě upíjejí z lahve a Tessa je pozoruje, ale nenapije se. Na rozdíl ode mě ale nebude abstinující alkoholička. Prostě nepije. Dokonce ani na vysokoškolském mejdanu.

„Měla by sis taky zahrát, Tesso,“ usměje se na ni Molly. Znam tenhle její úsměv. Nevěstí nic dobrýho. Pořád se mi nechce věřit, že budeme tu dětinskou hovadinu vážně hrát.

„Ne, to radši ne.“ Tessa si zatrhává kůžičku kolem nehtu. Kouknu na Zeda, kterej se tváří trochu neklidně. Možná mu vadí, jak se Tessa každou chvíli koukne na mě, zatímco na něj ne.

„Kdyby měla fakt hrát, musela by se aspoň na pět minut přestat chovat jako puritánka,“ provokuju ji. Ostatní se zasmějou – až na Steph, která je rozená herečka. Mě ale neoblafne, na to ji znám moc dobře.

Sleduju, jak Tessa zápolí s tím nátlakem, vidím na ní, že neodolá. Nahnu se k Zedovi. „Zas tak těžký to nebude. Můžeš mi klidně rovnou zaplatit.“

Možná ta hra nakonec nebyla tak špatnej nápad.

Během prvního kola vypije Zed pivo na ex, Molly předvede prsa, Steph piercing v bradavkách. Já se bavím, když vidím, jak Tessa valí oči a rudne. Nemůžu si pomoci, musím si představovat její plný prsa, měkký a hebký, ozdobený malýma kamínkama.

„Pravdu, nebo úkol, Thereso?“ zeptá se Nate a konečně to rozjede.

„Pravdu?“ Zdá se nejistá. Neunikne mi, že Natea neopravila, přestože jí řekl Thereso, zatímco mě pokaždý napomene a chová se, jako by mi chtěla ufiknout koule.

„No jasně,“ provokuju. Zpraží mě pohledem. Nate si zamne ruce, jako by se dávno nedohodlo, na co se má zeptat.

„Tak jo. Seš... panna?“ zeptá se konečně.

Tessa vykulí oči víc než jindy a vydá přidušený zvuk. Je šokovaná, zděšená a dotčená, že jí někdo cizí dal tak osobní otázku. Celá zčervená. Nervózně si mačká prsty, mám dojem, že se pokouší rozhodnout, jestli toho pitomce poslat do háje, nebo utéct.

„No?“ pobídnu ji a představuju si pod sebou její nahý tělo. Tím svým tichým hlasem by vydávala zvuky, jaký ještě nikdo neslyšel. Ta představa je zatraceně lákavá, ale taky ujetá, protože s tou holkou není možný promluvit, aniž by člověk narazil na ten její snobismus.

Nakonec ta nevinná bytost jen rychle mlčky přikývne.

Všichni myslíme na hru, kterou jsme domluvili, a na to, že se tahle sladká, nevinná a neuvěřitelně naivní holka právě pasovala na hlavní kořist.

Tessa je panna – sama se k tomu přede všema přiznala. Nekecá, to se pozná už jen podle toho, jak se chvěje. Při pomýšlení, že budu úplně první, že jí předvedu, o co přichází, mě vzrušuje. Představuju si, co má pod oblečením. Tu měkkou kůži, plný prsa, bradavky, co ztvrdnou pod mým dotekem. Hra začala a mně vře krev v žilách. Nemůžu se dočkat, až budu v ní.

Prohrábne si vlasy a já v duchu vidím, jak je mám omotaný kolem pěsti, jak si ji přitahuju a dělám jí to zezadu. Plácnul bych ji přes zadek tak, aby na něm zůstal otisk mý dlaně. A ona by sténala mé jméno a růžový rty by měla opuchlý od líbání. Mé jméno by z těch jejích rtů znělo neodolatelně. Popotáhnu si kalhoty a dál ji pozoruju.

Olízne si rty a já v duchu zaúpím.

Zajímalo by mě, kolik ptáků už v tý svý pusince měla. Ochutnala už vůbec někdy chlapa? Pokračujeme ve hře a já zjišťuju, že pokud jde o sex, nezkusila v podstatě nic. Mám v plánu ukázat jí, o co přichází, do nejmenších podrobností.

Sedm

V životě může člověk udělat tolik chyb. A on zvládl udělat každou z nich. Každíčká špetka úcty, kterou k ní choval, jako by se dusila pod nánosem zmatku v jeho hlavě. Miloval ji a cenil si jí víc než dalšího nádechu, ale opakovaně jí to nedokázal dát najevo. Vzpomenout si na to, když na tom záleželo. Hrál si s ní, zatahoval ji do nedospělých her a lhal. Ve skutečnosti se ale schoval, zamkl se na sedm západů. Už si ani nevzpomínal, jestli ho jako dítě vůbec někdo objímal a miloval. Ne že by hledal výmluvy, jen byl zkrátka zvyklý to tak dělat. Ze všeho vinil ostatní, nikdy nepřijal zodpovědnost za to, co dělá nebo říká. Bylo to tak snazší. Jenže nakonec dostal za vyučenou.

„Úkol.“ Obrátím oči v sloup nad tou dětinskou hrou. Jako by někdo čekal, že si vyberu jinak.

Dívám se na Tessu, sleduju, jak se tahle matka Theresa pokouší vymyslet dobrou úkol. „Takže... uděláš...“ Zmlkne. Všichni čekají na její otázku, hraje nám do karet.

„Co?“ pobídnu ji, aby si pohnula.

Tahle holka vůbec netuší, do jakýho průšvihů se s touhle smečkou šakalů řítí... Sedí, mlčí jako zařezaná a nervózně se rozhlíží po ostatních. Je to jenom pitomá opilecká hra, ale poznám na ní, že i v něčem tak blbém chce uspět. Je celkem zábava pozorovat, jak si láme hlavu s takovou hloupostí. Má ve zvyku se kousat do rtu, tak jako já si hraju s piercingem. Představím si ji s kroužkem ve rtu. Byla by zatraceně sexy.

„Svlíkneš si tričko a zbytek hry zůstaneš bez něj!“ navrhně místo Tessy Molly.

A Tessa zčervenají tváře. Už zase.

„To je tak dětinský.“ Přetáhnu si tričko přes hlavu. Tessa si ohromeně prohlíží moje tělo. Dívá se na mě tak upřeně, že si

ani nevšimne, že jsem ji přistihl. Steph do ní šťouchne loktem a ona se odvrátí, klopí oči a tváře jí hoří.

Oficiálně vítězím. Zed nemá šanci.

Hra pokračuje a já tam sedím polonahej a bavím se tím, jak se na mě Tessa snaží nedívat. Nedokážu v ní číst – nepoznám, jestli ji moje tetování odpuzuje, nebo fascinuje. Má tik ve tváři, dává jí hodně práce zůstat klidně sedět.

Zajímavý.

„Tesso, pravdu, nebo úkol?“ ozve se Tristan.

Opřu se o ruce. „Proč se vůbec ptáš? Stejně víme, že to bude pravda...“

„Úkol,“ řekne ta paličatá holka vyzývavě. Ještě před chvílí bych od ní takovou vzpurnost nečekal.

„Hm... Tesso... dej si loka vodky,“ usměje se Tristan.

„Já nepiju.“ Vystrčí vzdorně bradu.

Jak jsem si myslel, přesto mě to těší. Ostatní žijou od opice k opici. Je osvěžující mít tu někoho, kdo na to nespolehá.

„Je to hra,“ opáčí Tristan.

„Hele, jestli nechceš...“ spustí Nate.

„Je připosraná,“ šeptne mi Molly do ucha.

Připosraná? Protože nechce pít?

„Fajn, tak jeden lok,“ řekne Tessa. Takhle snadno slečna „nedělám tohle ani tohle“ kapituluje.

Vlastně jsem trochu zklamanej. Nevím proč, ale myslel jsem, že je jiná. Že není jako my ostatní, netouží si získat pozornost a uznání.

Evidentně jsem se spletl.

„Stejně úkol,“ řekne jí Zed a pořádně si přihne, pak jí lahev podá. Vytáčí mě, že pijou ze stejné flašky. Je to nechutný.

Hra pokračuje lok za lokem a Tessa se šklebí a otírá si palčivou tekutinu ze rtů. Oči má teď zarudlý, tak jako tváře. Vypadá ztracená a vyvedená z rovnováhy, i když sedí.

Už se zase chystá napít, vtom jí k vlastnímu překvapení seberu lahev z ruky. Nebrání se – možná sama cítí, že už měla dost.

Nebo v tom vidí první ochutnání svobody? Přísně vychovaná holka, která se dostala do velkého zlého světa plného lidí, co pijou, aby otupěli a nezešíleli z problémů, na který jim zadělali jejich prvotřídní rodiče. Třeba i na ni doma kašlali. Zadíívám se na vyžehlenej límeček její halenky. Ne, ta teda zanedbávaná nebyla. Její nízká sebedůvěra je spíš jenom nějaká fáze dospívání. Chce se utrhnout od mamky s tatškou, co ji věčně hlídají, a dokázat si, že i ona může pořádně zdivočet. Že se zvládne bavit se zvrhlou partičkou a zpít se do němoty.

Anebo máme fakt talent stahovat ostatní ke dnu.

„Už máš dost,“ poznamenám a podám lahev Nateovi. Ale Tessa mi ji na poslední chvíli vytrhne a znovu se napije. Její plné rty se nepatrně zkříví v úšklebku, olízne si je. Dívám se, jak vzdorně polyká, a nejradši bych jí ten lok vysál z úst.

Přestanu na to myslet. Molly se na mě podívá, zavíří prstem ve vzduchu, jako že jsem se zbláznil.

Možná jo.

„Nechce se mi věřit, žes nikdy nepila, Tesso. Je to sranda, že jo?“ ozve se Zed.

Zasměje se a já musím obrátit oči v sloup.

„Hardine, pravdu, nebo úkol?“ ptá se Molly.

„Úkol.“ To se musí ptát? Možná jsem měl udělat totéž co Tessa.

„Políbíš Tessu.“ Molly se usměje a Tessa zalapá po dechu.

Promluví, než se zmůžu na slovo. „Ne, já mám kluka.“

„No a? Slyšels úkol, Hardine. Splň ho,“ pobídne mě Molly a prohlíží si nehty.

„Ne.“ Tessa zvýší hlas. „S nikým se líbat nebudu.“ Zvedne se, odejde na druhou stranu pokoje. Napiju se vody a sleduju, jak mizí ze dveří. Celej večer se na mě dívala, jak tam sedím bez trička, a přece se jí hnusí představa, že bych ji políbil? Tak udělá scénu a uteče?

Nebo pro ni líbání znamená víc, než jen splnění úkolu?

„A je to tady, dámy a pánové,“ směje se Nate a naklání se ke mně. Z kelímku mu na koberec vyšplíchne pivo.

Nenamáhá se s tím něco dělat. Tyhle podlahy už zažily horší věci.

„Radši utíkej za ní, nebo prohraješ,“ popichuje mě Steph. Natáhnu si tričko.

Bože, poslední dobou je fakt příšerná. Nechápu, o co jí jde.

„Tak kterej z vás za ní půjde?“ ptá se Nate. Rozhlídnou se po místnosti plný lidí. Nikde ji nevidím. Zed mě sleduje a odhaduje, co si o tom výstupu myslím. Tvářím se neutrálně, snažím se nedat znát sebemenší zájem. Rozhodně nedovolím, aby za ní šel jako první on. Je našťvaná, protože po ní chtěli, aby se se mnou líbala. Tahle debilní hra stejně nebyl můj nápad a už teď se vymstila. Já jim říkal, že je to kravina. Konečně ji zahlídnou a vstanu.

„Kampak?“ Molly mě vezme kolem pasu.

„Jdu si pro vodu.“ Podívám se do skoro plnýho kelímku, ale je mi fuk, jestli si všimla.

Procházím mezi lidma a hledám Tessiny blond vlasy. Najdu ji v kuchyni. Stojí u linky, v ruce lahev Jacka Danielse. Zvedne tu flašku a já cítím známou bolest v krku.

Děsí mě, že sklouzla k tak nebezpečnému chování tak rychle. Oči má pevně zavřené, když dopije, zachrčí. Pálí ji to v krku a dělá se jí z toho zle, přesto se napije znova. Začne pití vyhledávat? Pomůže jí zapomenout na určitý věci, otupit vzpomínky jako kdysi mně? Má vůbec tahle holka vzpomínky, který potřebuje otupit? Vypadá, že by mohla.

Strne, pak pustí kohoutek a začne hledat skleničku. Otevře skříňku, ohlédne se ke dveřím. Ucouvnu, aby mě neviděla.

Co tady dělám? Sleduju ji a pozoruju její náhlou závislost na vymazání paměti chlastem.

Vrátím se k ostatním. Molly popichuje Logana kvůli holce ze včerejšího večera a Nate si zapaluje cigaretu. Posadím se na špinavou podlahu.

„Vypadnem odsud,“ navrhne mi Molly. „Nudím se a poznám, že ty taky.“ Na krku cítím její horkej dech, vezme mě kolem ramen. Setřesu ji a zavrtím hlavou. Znova se ke mně přilepí.

„Jdu nahoru,“ prohlásím. Její ruce mě pevně svírají a stahují dolů.

„To je výbornej nápad.“ Políbí mě zezadu na krk.

Moc pila, a jak se jí vytrhnu, ztratí rovnováhu a skončí na zemi.

„Jejda. To bylo krutý,“ provokuje ji Logan. Ukáže mu prostředník a otočí se ke mně.

„To jako vážně, Hardine?“ zavrčí.

„To jako vážně, Molly.“ Otočím se a jdu ke schodům.

Když se dostanu nahoru, začne mi v kapse zvonit telefon. Na displeji svítí Kenovo jméno. Volání odmítnu, nemám na něj náladu. Jako většinou. Chci být sám, někde, kde není slyšet ten kravál, muzika a hlasy. Chci, aby se se mnou můj mizernej fotr přestal pokoušet „spojit“. Chci se ztratit ve světě z románů, kde mají hlavní hrdinové mnohem závažnější problémy než já a tím pádem bych si vedle nich připadal trochu normálnější.

Jenže když se blížím ke svému pokoji, zjistím, že jsou dveře pootevřené. Což je divný. Vždycky zamykám. Zapomněl jsem?

Na mé posteli sedí Tessa s jednou z mejch knížek. Telefon začne znova bzučet. Přesměruju vztek z Kena na ni. Myslí si, že si může dělat, co se jí zachce? Že může bez dovolení lízt ke mně do pokoje?

Co tu vůbec dělá? Už jsem ji varoval, tak o co jí jde?

Dojdu k ní. „Čemu na tom, že ke mně do pokoje nikdo nesmí, nerozumíš?“

Trhne sebou. „P-promiň, já...“ Nedopoví, přimhouří oči, ale ne strachy... vzteky. Už to na mě zase zkouší.

Ukážu ke dveřím. „Vypadni.“

„Nemusíš se pořád chovat jako debil!“ zaječí na mě.

„Už zase jsi mi vlezla do pokoje,“ připomenu jí zrovna tak hlasitě. „A já ti jasně řek, že tady nemáš co dělat. Vypadni!“

„Proč mě nemáš rád?“ zeptá se. Vidím, že se snaží být drsná, ale vyzní to schlíple a z výrazu v těch jejích velkejch očích se mi rozbuší srdce.

osm

Ta otázka, tak smělá a bolestná, ho překvapila. Uvědomil si, že stojí na kraji útesu. Stačí, aby zafoukal vítr, a přepadne do propasti.

Proč se na to ptá? Copak není jasný, proč ji nesnáším? Je neskutečně protivná. Je...

No...

Odsuzuje. Věčně mě odsuzuje a kvůli všemu mě prudí, když se s ní začnu bavit. A taky je...

Dobře, asi není zas tak hrozná.

„Proč se mě na to ptáš?“ Pokouším se mluvit klidně.

Zamračí se, což jí obratem oplatím. Myslí si, že mě zastraší? Je v mém pokoji, ptá se na blbosti a ještě se na mě takhle dívá...

„Nevím... protože já na tebe byla vždycky milá, ale ty se chováš jen hrubě. A já jsem vážně myslela, že bychom se mohli kamarádit.“

V těch jejích zarudlých očích je toho tolik, co o ní nevím. A co mě nezajímá.

Kamarádit? To myslí vážně? Nemám přátele. Nepotřebuju je.

„My dva? Kamarádit?“ Nuceně se zasměju. „Copak není jasný, že je to vyloučený?“

„Mně ne,“ odpoví prostě a já to ze začátku považuju za vtip. Jenže pak mi dojde, že to myslela vážně. Ta holka je úplně šílená. Myslí si, že někdo jako já se může přátelit s někým jako ona? Copak neví, že lidi obecně sotva snáším, nemluvě o tý mé báječný partičce „přatel“?

Kde mám začít v seznamu důvodů, proč by to nikdy nemohlo fungovat?

„Tak zaprvý, seš tak upjatá. Nejspíš jsi vyrůstala v takovém tom ukázkovém modelovém domě, co jsou stejný v celý ulici,“ osočím ji a vybavím si černou plíseň na stropě svého dětského pokoje. „Rodiče ti koupili všechno, na co sis vzpomněla, nikdy jsi nemusela po ničem marně toužit. A ty tvoje stupidní skládaný sukně...“ Podívám se na to, co má na sobě teď, pokouším se nevěnovat pozornost tomu, jak jí džíny obepínají boky. „Proboha, kdo se tak oblíká v osmnácti?“

Otevře pusku, udělá krok ke mně. Bez přemýšlení couvnu. Podle té bouřky v jejích šedých očích je mi jasný, že to schytám.

„Ty o mně vůbec nic nevíš, pitomče! Takhle teda můj život rozhodně nevypadal. Táta je alkoholik a opustil nás, když mi bylo deset. Máma se mohla udržet, abych mohla jít na vysokou. Od šestnácti jsem chodila po brigádách, abych jí pomohla platit účty, a moje šaty se mi líbí.“ Teď už křičí, je tak rozčilená, že se jí třesou ruce. „Pardon, no tak se neoblíkám jako štětky, jako ty holky kolem tebe! Na někoho, kdo se tak urputně snaží vyčínat, seš dost netolerantní k lidem, který jsou fakt jiný!“ S tím se otočí na patě a jde ke dveřím.

Nelže? Že by i tahle slečna dokonalá patřila k nešťastníkům, co museli dospět moc rychle? Jestli jo, proč se pořád jenom usmívá?

Že odsuzuju? Tvrdí o mně, že ji odsuzuju, přitom sama řekla o holkách, co se oblíkají jinak, že jsou štětky. Dívá se na mě a čeká na reakci, ale já se na nic nezmůžu. Tahle zarputilá, *pohrdající* a neskutečně zajímavá holka mi vyrazila dech.

„Víš co, to je fuk. Stejně bych s tebou nechtěla kamarádit, Hardine,“ prohlásí, než se vzpomatuju.

Sáhne po klice a já si vzpomenu na svého prvního kamaráda Setha. Jeho rodina taky neměla peníze, ale když mu umřel děda, kterýho ani neznal, přišel si na svý. Okopaný boty vyměnil za bílý s blikající podrážkou. Mně

tenkrát připadaly úžasný. Prosil jsem mámu, aby mi takový koupila k narozeninám. Jen se smutně usmála a na mý narozeniny mi podala krabici s botama. Byl jsem nadšením bez sebe, roztrhal jsem krabici a čekal ty svítící boty. V krabici vážně boty byly, ale žádný světýlka v podrážkách neměly. Máma byla smutná a já nechápal proč. Měsíce běžely, Setha jsem vídal čím dál míň, až přišla doba, kdy už jsem ho jen občas zahlídnul, jak jde kolem našeho domu s novou partou a všichni mají ty svítící boty.

Byl to můj první a poslední kamarád. Bez kamarádů začal bejt život mnohem jednodušší.

„Kam jdeš?“ ptám se tý holky, co se mnou chtěla kamarádit. Zarazí se, neví. Tak jako já.

„Na zastávku autobusu, abych se mohla vrátit na kolej a už nikdy, nikdy se nevydala sem. Už si nebudu namlouvat, že bych si mezi váma mohla najít přátele.“

Připadám si příšerně. Na jedné straně bude asi celkově lepší, když mě bude nenávidět, na druhé straně... prostě chci, abych se jí zamlouval aspoň tolik, aby se nechala vojet.

Až vyhraju sázku, ať si mě klidně nenávidí.

„Je moc pozdě na to, abys jezdila sama autobusem,“ namítnu. Vzhledem k tomu, jak vypadá, a protože celou noc pila, je to fakt blbej nápad.

Otočí se ke mně a já si poprvý všimnu, že má v očích slzy. „Nesnažíš se, doufám, předstírat, že ti záleží na tom, aby se mi nic nestalo?“ Zasměje se a zavrtí hlavou.

„Nesnažím se... jen tě varuju. Je to blbej nápad.“ Podívám se na knihovnu, v duchu ji porovnávám s Catherine, hlavní postavou knihy, kterou četla, když jsem přišel. Mají dost společnýho: taky je náladová a pořád potřebuje něco dokazovat. Elizabeth Bennetová je stejná, věčně si otvírá pusku, má plno poznámek. Líbí se mi to. Dnešní holky z vejšky jako by ztratily jiskru. Snaží se jenom zavděčit klukům, ne sobě – copak to je nějaká zábava?

„No, Hardine, moc možností asi nemám. Všichni jsou opilí, a já taky.“ A rozbřečí se.

Trochu zjihnu. Proč bulí? Vypadá to, že má věčně na krajíčku.

Pokusím se ji rozveselit jediným způsobem, jakej ovládám... ironií. „To na mejdanech vždycky bulíš?“

„Zřejmě vždycky, když seš na nich ty. A na jinejch jsem nikdy nebyla, takže...“

Otevře dveře, v tu chvíli se ale zapotácí, musí se chytit prádelníku.

„Thereso...“ oslovím ji jemně, sám se nepoznávám. „Není ti nic?“

Zavrtí hlavou. Vypadá zmateně, naštvaně a úžasně. Ale hlavně naštvaně.

Vážně mi záleží na tom, jestli bude v pořádku? Je opilá, je jí zle, ani náhodou se dneska nebudu pokoušet získat nějaký body, abych dal Zedovi na frak. Nechci, navíc by to byl podvod – na to je prostě moc opilá.

„Co kdyby sis na chvíli sedla? Na autobus můžeš jít potom,“ navrhu jí. Třeba zaboduju, když budu hodnej.

„Já myslela, že k tobě do pokoje nikdo nesmí,“ řekne tiše a zvědavě a posadí se na podlahu. Kdyby věděla, co všechno se na týhle podlaze odehrálo, neseseděla by tam.

Zjišťuju, že se usmívám. Okamžitě s tím přestanu. Vysvětlím jí to, ona přikývne a škytne. Vypadá, že se jí každou chvíli zvedne žaludek. „Jestli se mi tady pozvracíš...“ varuju ji.

Rozhodně by si to po sobě uklidila.

„Potřebuju jen vodu.“

Podám jí svůj kelímek. „Říkala jsem vodu, ne pivo,“ dodá.

„To je voda. Já nepiju.“

Tessa si odfrkne. „Děsná sranda. Ale nechceš mi tady dělat chůvu, že ne?“

Kruci, to teda chci. Nenechám ji tu samotnou, aby mi sahala na věci nebo pozvracela knížky.

„Probouzíš ve mně to nejhorší.“ Její poznámka mě překvapí.

„To bylo tvrdý,“ utrhnu se na ni. Já v ní probouzím to nejhorší? Ani mě nezná. „A jo, chci ti tady dělat chůvu. Poprvý v životě ses opila a máš sklon sahat na moje věci, když tady nejsem.“

Posadím se na postel a ona se opatrně napije vody. Nejspíš se s ní všechno točí. Chudák. Pozoruju, jak polyká. Jak zavře oči a olízne si rty, jak dýchá trochu moc nahlas. Netuší, že si ji prohlížím, a já se zatraceně snažím nepřemýšlet o tom, proč na ni vůbec civím.

Tolik toho o ní nevím, tolik bych toho vědět chtěl.

Navenek se zdá čitelná. Je blondátá, krásná takovým tím obyčejným způsobem a podle toho, jak staromódně se vyjadřuje, nejspíš tráví hodiny v knihách. Ale ta její prchlivost a popudlivost ve mně probouzejí chuť zjistit, odkud se v ní berou.

„Můžu se tě na něco zeptat?“ řeknu bez přemýšlení. Nasadím úsměv, ale mám dojem, že vypadám spíš jako úchyl.

Zamračí se. „Jasněěěě,“ protáhne odpověď.

Krucí, na co se vůbec zeptám? Tak nějak jsem čekal, že mě pošle do háje.

Rozhodnu se pro nejjednodušší otázku, která mě napadne. „Co chceš dělat po škole?“ Měl jsem vyzvědět něco osobnějšího, co by mi pomohlo proti Zedovi.

Tessa se zamyslí, klepne se prstem do brady. „Chci se stát spisovatelkou nebo redaktorkou. Uvidím, co z toho se mi povede.“

To si docela snadno dovedu představit.

Nepovím jí, že mám v plánu přesně totéž. Mlčím a dívám se do prázdna.

„Ty knížky tady jsou tvoje?“ mávne rukou ke knihovně.

„Jo.“

„A která je tvá nejoblíbenější?“

Proboha, je tak zvědavá.

„Žádnou takovou nemám,“ zalžu. Začíná být moc osobní, a to je tu teprve chvíli. „Jestlipak ví pan Úžasňák, že seš

zase na párty?“

Ušklíbnu se, ona se zamračí. Mise splněna.

„Pan Úžasňák?“

„Tvůj přítel,“ upřesním. „Tvůj přítel. Určitě to bude takovej ten dokonalej kretén.“

„Tak o něm nemluv. Je... je... fajn.“

Musím se rozesmát tomu, jak se snaží přijít na něco hezkýho, co by o svém klukovi v mokasínech řekla.

Ukáže na mě prstem. „Je tak milej, ty mu nesaháš ani po kotníky!“

„*Milej*? Tohle tě napadne jako první, když mluvíš o svém klukovi? To je stejný, jako bys řekla, že je nudnej,“ směju se.

„Ty ho neznáš,“ trvá zarputile na svém.

„No, aspoň už vím, že je nudnej. To se pozná podle toho propínacího svetru a mokasínů.“ To už se vážně chechtám. Nemůžu si pomoci. A ona se tváří tak rozčileně, že se popadám za břicho a představuju si toho Kena v lidský velikosti, jak pláče kvůli díře v kašmírovém svetru.

„Nenosí mokasíny.“ Tessa si zakryje pusou, aby nebylo vidět, že je jí taky do smíchu. Chápu, i já bych se smál. Napije se vody, já pokračuju.

„Hele, chodí s tebou dva roky a nevošukal tě. Takže je nudnej.“

Tessa vyprskne vodu zpátky do kelímku.

„Cos to řek?“

„Slyšelas mě, Thereso.“ Usměju se, čímž jen rozdmýchávám její zlost.

„Ty seš hajzl, Hardine.“

Miluju, jak se durdí, když...

V tu chvíli mě do obličeje zasáhne studená sprška.

Vyjeknu, žasnu nad její drzostí. Myslel jsem, že se dobře bavíme, vyměňujeme si provokace. Záměrně jsem ji dráždil a vypadalo to, že ji to baví zrovna jako mě.

Ale podle jejího zhnuseného výrazu možná ne.

Proč jsem kruci vůbec o tom jejím klukovi začínal? Jsem idiot. Byla v pohodě, seděla u mě v pokoji, smála se se

mnou a já to musel pokazit.

Uteče, než si stačím utřít obličej. Ze dveří sleduju, jak sbíhá po schodech dolů.

Vrátím se do pokoje, kde mi dělá společnost jenom tichý hučení stropního větráku. Posadím se na postel a poprvé od chvíle, kdy jsem se sem nastěhoval, si přeju nebejt v tom pokoji sám.

devět

Jakmile se jejich rty poprvé dotkly, ucítil to. Cítil, jak se hluboko v něm něco pohnulo, něco skrytého pod nánosem prachu. Toho místa se nikdo už hodně dávno nedotknul, možná dokonce nikdy. Probudila ho, přinesla mu světlo a smích a touhu. Od toho prvního polibku věděl, že nikdy nebude stejný.

Tessa mi právě chrstla vodu do tváře a za rozhořčeného funění utekla z mého pokoje. A já se ženu za ní, a to jsem jen pár minut seděl v pokoji a kňoural si pro sebe jako děcko, co dostalo záchvat, protože si rozbilo oblíbenou hračku.

Jenže Tessa není moje oblíbená hračka. Je moc lesklá a nová na to, aby na ni sahaly moje špinavý pracky.

Pokoušel jsem se odlehčit náladu, rozveselit ji, ale dost se mi to nepovedlo. Mohlo mě napadnout, že když začnu o tom jejím nudným příteli, vztekne se.

Je příšerná. Pořád si myslí, že má na něco nárok, je náladová, přecitlivělá a neskutečně mě štve. Copak je normální někomu chrstnout drink... vodu do ksichtu? Tolik si o sobě myslí, přitom se sama chová jako uražený děcko.

Když sejdu dolů, najdu Tessu v kuchyni. Už zase pije z nějaký lahve. Rozhlíží se po někom, s kým by se mohla bavit. V kapse mi zabzučí telefon, další zpráva od Kena: Karen dnes večer chysta večeri, nechces se stavit? Rad bych s tebou o necem mluvil. Na moje ostatní zpravy jsi neodpověděl, tak jsem si říkal, že ve tři v noci bys aspon mohl být vzhuru.

Chce se mnou o něčem mluvit? Mám na práci lepší věci, například ukázat Zedovi, kdo je z nás dvou lepší. Ohlédnu se

po Tesse a jasně, Zed stojí vedle ní.

Jakmile zmizím, už ji oblejzá.

Tessa pokračuje v nasávání. Neměla by tolik pít. Ráno jí bude blbě. A jasně, přesně toho chce Zed využít.

„Koukni, jak jim to spolu sluší,“ ozve se vedle mě. Steph, v ruce kelímek s vínem. Zrzavý vlasy má rozpuštěný a rozčuchaný.

Ohlídnu se na Zeda s Tessou, tentokrát si všimnu, jak vzdychá a dívá se mu zpříma do očí. Vypadá, že je v pohodě, má výraz krotký laně. Ne jako když je se mnou. Zeda nezná o nic víc než mě, tak v čem je to jiný? Protože na rozdíl ode mě se jí dívá do očí? Neciví jí do výstrihu. Nahne se k ní a ona se na něj usměje. Připomíná to hru na hodnýho a zlýho policajta.

Kruci, je lepší, než jsem myslel.

Tessa se ohlédne ke dveřím, Steph mě zatahá za ruku. Odstrčím ji.

Oči má zarudlý, její panenky jsou jako dvě černý tečky v rudým moři. „Neříkej jí, že jsem tady. Už mě fakt nebaví pořád ji hlídat,“ řekne a obrátí oči v sloup. Když u toho Tessa není, Steph se ani nepokouší chovat slušně. Prvotřídní svině.

Kolem projde opilá blondýnka v upnutých šatech, mrkne na mě. Vzpomínám si na ni... asi?

„To tys ji sem přivedla,“ připomenu jí jen tak mimochodem. Nechci se o tom vůbec bavit.

„No a? Už mě unavuje, navíc je tu proto, abyste si s ní vy dva mohli hrát.“ Pokrčí rameny a odejde.

No...

„Jestli tu budeš postávat jako šmírák, prohraješ!“ zavolá za mnou ode dveří a vezme za ruku toho divnýho týpka, na kterýho si asi tak před týdnem stěžovala.

Prohraju?

To určitě. Ani náhodou.

Ale ani tu nebudu stát jako šmírák.

Vrátím se na pohovku do obýváku. Počkám si, až přijde za mnou. Zed a jeho trapný řeči o přírodovědě a kytkách a

záchraně světa ji brzo přestanou bavit. On tím asi vážně žije, ale u něj člověk nikdy neví. Možná podvědomě tuší, že nikdo kromě kytek jeho společnost nesnese.

Po chvíli se Tessa skutečně objeví v obýváku, Zed jde s ní jako ztracený štěně. Ona si ani nevšimne, že tu jsem, posadí se na zem k ostatním z naší party, jen kus ode mě.

Někdo mi stiskne rameno. Otočím se a ta blondýna, kterou jsem potkal před chvílí, mě zezadu obejmě.

„Hardineeee,“ vydechne s opileckým přídechem, takže není poznat, jestli se mě pokouší osahávat, nebo se mě jenom drží, než se s ní všechno přestane točit. „Ráda tě zase vidím. A ještě radši bych tě cítila...“

Trochu ji odstrčím, pokouším se vyprostit, ale alkohol z ní udělal neodbytnou chobotnici, okamžitě se kolem mě ovine znova. Nakonec se posunu k jednomu klukovi z koleje, jehož jméno pokaždý zapomenu, a položím mu jednu její ruku na rameno. A to se ví, vzápětí už se plazí po něm a mumlá: „Steeeve, už jsme se dlouho neviděli...“ Odplížím se, celá tahle noc mě začíná štvát a mé kroky na špinavém koberci jsou čím dál hlasitější.

„Jezdí autobus celou noc?“ ptá se Tessa, která už není přiočilá, ale pořádně namazaná. Mluví pomalu a zastřeně, vystrkuje dolní ret a dává jí práci vyslovovat.

Přinutím se přestat ji poslouchat a vrátím se do kuchyně. Je mi to fuk – nemám důvod se starat, jestli je opilá, nebo ne. Ani ne deset vteřin nato se vrátím do obýváku a zastavím se kousek od ní. Pořád sedí na podlaze.

Jakmile si mě všimne, obrátí oči v sloup. Dělá to nějak moc často.

Ale na Zeda ne. Kdepak.

„Takže ty a Zed?“ povytáhnu obočí a ona se zvedne a zapotácí se při tom. Kolik toho vypila? Nepoznám to na ní, pohled má pořád jasnej.

Chytím ji za ruku. „Pusť mě, Hardine!“ Rozhodí rukama a já se snažím nesmát tomu divadlu. Rozhlídne se, jako by

hledala něco, co by po mně mohla hodit. „Jen se snažím zjistit, jak je to s autobusem.“

Protlačí se kolem mě, přičemž do mě vrazí ramenem. Jemně ji chytím za loket, aby neupadla.

„Zklidni se. Jsou tři ráno... teď nic nejezdí.“ Pustím ji a sleduju, jak jí to dochází. „Díky svému novému alkoholickému koníčku jsi zase uvízla tady.“

Je to vlastně celkem vtipný. Dává tak ostentativně najevo, jak tohle nenávidí – a stejně je tady a zase zůstane do rána.

Prázdně na mě zírám, velký oči a našpulený rty, a já neváhám a přisypu do rány, kterou jsem zasadil jejímu egu, další sůl.

„Leda bys chtěla jít domů se Zedem a Loganem...“ Kývnu tím směrem, Tessa se zamračí.

Beze slova odejde.

Jakej má tohle smysl? Že ji tu sleduju a pokouším se ji namíchnout? Žádný smysl to nemá, je to spíš ztráta času. Vypadá to, že tuhle hru zvládá zrovna tak dobře jako já.

Vrátím se do svého pokoje, vezmu si z police knížku, stáhnou si tričko a hodím ho na zem. Přihodím na hromadu dříví. Otevřu román na náhodné stránce a začnu číst:

Všechno rozčilování a hubování bylo marné, nedala se zviklat v té hloupé lehkověrnosti. Ten večer jsme se rozešly v nevůli, ale druhý den ráno jsem už klusala cestou na Větrnou hůrku po boku naší umíněné slečny, která jela na poníku. Mohlo mi to srdce utrhnout, jak vypadala pobledle, zmučeně, uplakaně. Ustoupila jsem jí v slabé naději, že sama pozná podle toho, jak nás Linton přijme, že všechny ty báchorky o něm jsou vymyšlené.¹

Světlovlasá Catherine seděla na kraji močálu, vlasy měla svázaný stužkou rudou jako krev, co jí kolovala v žilách. Nedokázala přemýšlet, byla ztracená. Otočila se k němu, uslyšel její zvonivý hlas. „Hardine?“

Catherine mluví tak nahlas, že mě probudila ze spaní. Zdá se mi to?

„Hardine! Hardine, prosím, otevři!“

Vyskočím z postele, dezorientovaný, panikařím, klika dveří sebou cloumá. Do dřeva buší pěst.

„Hardine!“ zvolá ten hlas.

Je to...?

Okamžitě otevřu. Předě mnou stojí Tessa, tváře má červený, vypadá vyděšeně. Naskočí mi husí kůže, okamžitě zaujmu obrannej postoj.

„Tess?“ Protřu si oči, pokouším se zbavit zbytku snu a soustředit se.

„Hardine, prosím, můžu dál? Ten kluk...“ Tessa se ohlídne do chodby. Vyjdu ven, abych viděl, koho se tak bojí.

Míří k nám Neil, oči má úplně červený, tričko samej flek. Je odpornej. Když narazí do zdi, pochopím, že je úplně našrot.

Proč před ním utíká? Zkusil snad...

Neil se na mě podívá a okamžitě se zarazí. Jestli ví, co je pro něj dobrý, tak se okamžitě otočí a vypadne. Jinak Tessa i všichni ostatní na chodbě – všichni, co jí zjevně nepomohli – něco uvidí.

Krátce se na ni podívám, jestli je v pořádku, abych neudělal něco, čeho bych pak litoval, až přijedou policajti.

„Ty ho znáš?“ ptá se mě vyděšeně.

Třesou se mi ruce.

„Jo. Pojd’ dovnitř.“ Vezmu ji do svého pokoje a posadím se na postel. Upírá na mě ty šedý oči. *„Seš v pořádku?“* ptám se jí.

Nezdá se, že by jí něco bylo – možná je nervózní, ale nebrečí. To je dobrý znamení... snad.

„Jo,“ řekne tiše. *„Jo, promiň, že jsem tě probudila. Nevěděla jsem...“* chrlí ze sebe roztřeseně.

Omlouvá se, že mě probudila?

Prohrábnu si vlasy, odhrnu je z čela. *„To nevadí.“* Všimnu si, že se jí třesou ruce jako mně. Konečně se zeptám na to,

co mi hlodá v mozku od chvíle, kdy jsem otevřel. „Dotknul se tě?“

Hlavou se mi honí vražedný myšlenky. Neila by rozhodně nikdo nepostrádal.

„Ne,“ odpoví, pak zaváhá. „Ale snažil se. Byla jsem pitomá, zamkla jsem se s ním v pokoji, když spal, takže to asi byla moje chyba.“

Její chyba? To nemyslí vážně!

„Není tvoje chyba, že si na tebe dovoloval. Nejseš zvyklá na takový... situace.“ Pokouším se mluvit klidně, abych ji ještě víc nevyděsil. Už jsem viděl v životě mockrát, jak se tohle holkám děje. Mojí vlastní matkou počínaje, opilýma holkama na mejdanech konče. Zrovna loni jsem před Neilem zachraňoval namazanou Molly. Myslel bych, že se potom, co jsem mu přerazil nos a vykloubil rameno, poučil, ale asi ne. Evidentně potřebuje osvěžení. Logan mi pomůže, stejně jako minule.

Tessa popojde ke mně. Poplácám místo vedle sebe na posteli. Posadí se, složí ruce do klína. Její vystrašenej výraz mi najednou připomene, že mám na sobě jen černý boxerky. Chci si něco natáhnout, ale nerad bych na tu skutečnost upozorňoval. Nerad bych, aby jí bylo trapně, že utekla ke mně.

„Nechci si na to zvykat. Tohle je vážně naposledy, co jsem tady, nebo vůbec na nějakým mejdanu. Nechápu, proč jsem to vůbec udělala. A ten chlap... ten...“ Zachvěje se, vyhrknou jí slzy.

„Tess, nebreč,“ zašeptám a otřu jí palcem slzy z tváří. Popotáhne. Je to tak nevinnej bezbrannej zvuk. Pokusím se odvrátit pohled, ale nejde to.

„Nevšimnul jsem si, jak šedý máš oči,“ přiznám.

Vůbec jsem si doted' moc nevšímal, co na ní je. Zajímaly mě jen její kozy a jak si s ní hrát. Choval jsem se jako povrchní šmejd.

Ale pak se zarazím. Lžu sám sobě. Všímal jsem si i těch nejmenších podrobností od chvíle, kdy jsem ji poprvé uviděl.

Pořád mám ruku na její tváři a ona se na mě stále dívá, rty má pootevřené. Kousnu do kroužku, co mám ve rtu, zatahám za něj. Její oči jsou přilepený k mé puse a přesně ve chvíli, kdy odtáhnu ruku, se ke mně nahne a přitiskne rty k mým.

Syknu, tohle jsem nečekal ani omylem. Co to dělá? Co sakra dělám já?

Ale neodtáhnu se. Nemůžu. Přejedu po těch měkkých rtech jazykem. Polykám její tichý vzdechy, položím jí ruce na tváře. Vzdechá, jako by se jí ulevilo, že se líbáme. Kůže má horkou, je něžná a nervózní. Sklouznu jí rukama na boky.

Když jí na jazyku ochutnám vodku, odtáhnu se.

„Tess...“ vydechnu. Vzdechne a já jí olíznu rty a rozevřu je jazykem. Pokouším se vzpamatovat. Jak jsme se dostali až sem?

Cítím ochlazení, pravej opak toho ohně, co ve mně věčně hoří. Je to příjemný. Úleva. Takovej klid jsem snad ještě necítil. Je to nebezpečný.

Už nemám pod kontrolou vůbec nic. Její rty mě připravily o rozum. Přitáhnu si ji, sevřu jí boky a lehnu si i s ní na postel. Vyleze si na mě, položí mi dlaně na prsa. Škádlíme se jazyky. Je v tom tak dobrá. Sakra, fakt dobrá.

Do tváře jí spadnou vlasy. Na chvíli ji od sebe odtáhnu a ona zasténá na protest. Okamžitě mi stojí. Chce mě. Přejíždí mi rukama po těle, testuje svoje hranice, poznám to.

Ale nenechám to zajít tak daleko. Dneska ne. Pila a tohle já nedělám. Chci ji – kruci, chci ji šukat, pořád dokola. A pořádně si ji prohlídnu, všude. Ale ne dneska. Je panna. Jak daleko se asi s tím svým klukem dostala? Měl ji někdy takhle, na sobě, když byl jenom v trenkách? Tiskla se k němu a provokovala ho? Dělá s ním tyhle věci, a pak se tváří před zbytkem světa jako prudérní a škrobená naivka?

Olízl jí někdy měkkou kůži na krku? Podle toho, jak se zajíkne, když se můj jazyk dotkne její kůže, si to nemyslím. Zasténá. Zvednu jí vlasy, líbám ji, postupuju po krku níž, jemně ji líbám na klíční kosti a ona už zase sténá a šeptá moje jméno.

Zvednu se, začnu ji líbat na rty. Nepatrně přiráží bokama. Musí cítit, jak mi stojí, jak moc ji chci.

„Hardine... přestaň,“ zasténá a pořád mě škádlí jazykem. „Hardine!“ zopakuje. Odtáhnu se a podívám se na ni. Rty má oteklý, hříšně růžový, v očích divokej pohled.

„To nemůžeme,“ vypraví ze sebe. Její prsty opustí mou horkou kůži.

Věděl jsem, že to nevydrží. Kouzlo okamžiku. Rád bych, aby ta chvíle pokračovala, ale všechno jednou musí skončit. Zvednu se na lokty a ona ze mě sklouzne.

„Promiň, promiň mi to,“ šeptá, ale rozhodně nelituje, aspoň podle toho, jak prudce oddechuje a jak se mi nedokáže nedívat na rty.

Vzpomenu si na jednu knížku, kterou jsem četl. Ženský v tom městě si slíbí, že přestanou v běžném životě používat slovo *promiň*. Bylo celkem zajímavý, že devadesát procent těch *promiň*, co používaly, říkaly v situacích, za který vůbec nemohly. Kdyby v tom městě žila i Tessa, dokonale by mezi ně zapadla.

„Co ti mám prominout?“ zeptám se pokud možno klidně, vstanu a zalovím v šuplíku plným černých triček. Jedno si natáhnu, všimnu si, jak se na mě dívá. A sklouzne pohledem k mým trenkám. Zčervená.

„Že jsem tě líbala... Nevím, proč jsem to udělala.“

Proč by se za to měla omlouvat? Jestli se mnou nechce nic mít, nebudu ji nutit, ale rozhodně jsem se netvářil, že to nechci.

„Bylo to jen líbání. Lidi to dělají v jednom kuse.“ Záměrně mluvím neutrálním tónem, nechci, aby se cítila ještě hůř. Už teď lituje a je připravená vzít každou chvíli do zaječích. A jestli to udělá, budu ji muset nahánět. Nemůžu to zvorat hned zkraje, zvlášť když jsem právě zabodoval. Dotýkala se mě rukama i jazykem. Vzdychala, toužila. Mám před Zedem náskok a nechci se o něj připravit. Ted' z toho bude dělat zbytečný drama. Když ji utěším, daleko spíš mi pak bude věřit, a tím získám příležitost zajít příště o kousek dál.

Upírá oči do podlahy. Už zase. To tak strašně lituje, že se na mě nedokáže ani podívat? Neumím si takovej pocit představit.

Přece toho nemůže litovat doopravdy. Jestli se přes to nepřenesu, jsem v háji a Zed vyhraje.

„Můžeme na to zapomenout?“ nadhodí Tessa.

„Věř mi, já taky nechci, aby o tom někdo věděl. A teď už zmlkni.“

Zatváří se dotčeně. Okamžitě to chci vzít zpátky. Tyhle věci mi fakt nejdu.

„Takže už seš to zase ty, jo?“ Přimhouří oči, připravuje se do boje. Nejradši bych něco odseknul, ale mlčím.

Neví o mně vůbec nic. Strašně mě vytáčí, že se po pár krátkých setkáních považuje za nějakou odbornici na Hardina Scotta nebo co. Myslí si, že je mnohem lepší než já. Teď se bojí, aby se nikdo nedozvěděl, že jsme se líbali, protože... prostě já jsem já a ona je slečna dokonalá. Nedokážu mlčet.

„Pořád jsem to já. Nenamlouvej si, že kdyžs mě líbala – de facto proti mé vůli –, je mezi námi nějaký pouto.“

Cítím, jak do ní moje slova narážejí jako nějaký zatracený beranidlo. Vstane, je vidět, jak soptí. Moderní Johanka z Arku, která se na hranici chystá upálit *mě*.

„Copak tys mi v tom nemoh zabránit?“ Zuří. Zatne pěsti, jako by v nich třímala oheň.

A moje pusa promluví dřív, než si to stačím rozmyslet: „Těžko.“

Tessa vzdychne a zakryje si rukama tvář. Odvrátím se. Je tak přecitlivělá, a to na ní není ani zdaleka to nejdivnější. Být přecitlivělejší svým způsobem asi normální, ale ona to dává tak nepokrytě najevo. Nejsem její kamarád ani příbuznej, a přece na mě vrhá svoje emoce, jako by mě znala celej život. Nebojí se dát najevo, jak se cítí. Nevadí jí všechno odhalit.

Theresa Youngová je pro mě jedna velká záhada. Je tak otevřená a křehká, a přece ostražitá a ostrá jako sklo.

Nevyznám se v ní. Zvláštní. To, jak se přede mnou klidně takhle projevuje, je docela roztomilý, ale taky divný.

„Dneska v noci zůstaneš tady, protože nemáš kam jít,“ nabídnu jí tiše.

Zavrtí hlavou, sklouzne si prsty ke rtům, zamračí se na mě. Rád bych jí řekl, že jsem s ní nechtěl mluvit tak příkře, že někdy říkám věci, který bych říkat neměl. Ale proč mrhat energií? Nezná mě a nikdy mě znát nebude.

„Ne, díky.“

Když zmizí na chodbě, sevřu rám dveří a v duchu jí přeju, aby se dobře vyspala. Víím, že já neusnu.

„Tesso,“ zavolám za ní tiše. Sám nevím, jestli chci, aby to slyšela.

Deset

Už od začátku byl umíněný. Dokázala zabrnkat na struny, o kterých ani nevěděl, že je v sobě má. Přiměla ho dívat se na svět jinak. Nečekal, že by z celé té hry něco mohlo vzejít, a vůbec si neuvědomoval, jak ho každý její pohled, každý úsměv, kterým ho odměňuje, mění. Od začátku cítil potřebu ochraňovat ji a ani si nevšiml, že se z toho postupně stala potřeba ovládat ji. Pokoušel se s tím bojovat, ale nedařilo se mu to. A pak už bylo pozdě.

Je to dvacet minut, co odpochovala, a nemůžu ji nikde najít. Proč není jako Molly nebo ostatní holky, se kterýma jsem něco měl? Proč se prostě nevrátí? Je tak zatraceně paličatá!

Jak ji znám – z toho mála, co o ní vím –, mám dojem, že brzo zbortí všechny závěry, který jsem si o holkách obecně udělal.

Takže asi hurá. Bude to zábava.

„Odešla, kámo.“ Do kuchyně přijde Logan s lahví vodky v ruce.

Odešla? Nemohla přece odejít. Vždyť ani netrefí zpátky na svou kolej, a kdyby zabloudila, ten její starožitnej telefon jí nepomůže.

„Blbost.“ Zavrtím hlavou a sáhnu pro prázdněj kelímek. Pustím vodu. Nate mě pozoruje s povytaženým obočím a přiblblým úsměvem.

„Co je, debile?“ zeptám se ho a napiju se vody.

„Nic, kamaráde.“ Zasměje se a vymění si s Loganem drzej pohled.

„Něco mi uniká?“ Zamávám mezi nima rukou.

„Ne.“ Logan mi položí hlavu na rameno. Uhnu. „Proč ji vlastně hledáš?“

„Proč asi myslíš?“ řeknu rychle. Nevím, jestli je to lež, nebo jestli jsem se znova přeladil na sázku. Jo, pořád jsem ve hře, ale v tuhle chvíli chci hlavně vědět, kam se sakra poděla.

„Jo, jasně.“ Ti dva se začnou pošťuchovat jako smradi ze základky. „Každopádně je pryč, viděl jsem ji vycházet ven.“

„A to jste ji nechali jít?“

„Nechali? Co je nám do toho, jestli chce odejít? Asi tolik jako tobě... aspoň jsem myslel,“ podotkne Nate a podívá se na Logana.

„Kde je Zed?“ ptám se. Snad si budou myslet, že mě jenom zajímá, jestli mi ji nevyfouknul.

Oba zavrtí hlavou, krčí rameny, pak se začnou bavit o blbostech, jako by je to už přestalo zajímat.

Zatínám pěsti. Třeba někomu zavolala, aby pro ni přijel. Má vůbec kamarády? Spíš ne, aspoň podle toho, jak se na všechny kouká skrz prsty. Asi jako já. Jenom ona je přece jen o něco přijatelnější. O trochu.

Určitě není tak pitomá, aby se rozhodla zdolat těch šest kilometrů na kolej pěšky a v noci.

Pitomá? Ne, to fakt není.

Paličatá? Jo, to sakra je.

Ještě jednou to skočím prohledat nahoru. Můj pokoj je prázdný. Trochu jsem doufal, že se tam mezitím zase přidrzně nakvartýruje. Trochu jsem doufal, že ji najdu sedět na posteli s mou knížkou v ruce.

Ale není tu, vážně odešla. Sama.

Sama.

Doprdele, chodí úplně sama někde venku po ulici.

Co je to za... Krucinál, jak ta mě štve. Mohli jsme si pro tu sázku vybrat ještě komplikovanější holku? Asi těžko.

„Nate!“ křiknu přes muziku, když seběhnu zpátky dolů.

„Co je? Spěcháš někam?“ ptá se a pošklebuje se. Zpomalím.

„Ne, jenom...“ Odhrnu si vlasy z čela. „Hledám tu tmavovlasou – tu v černém tílku s velkýma kozama.“

Gestem naznačím vnady tý smyšlený holky.

Nate sklopí oči a usměje se. „Jasně, to chápu,“ opáčí a já zahlídnu tetování na vnitřní straně jeho spodního rtu.

Mrkne na Logana a ten se zasměje.

„Tak já ji jdu najít...“ Když odcházím, slyším, jak se za mnou baví. Bez ohlédnutí vyjdu ven a nastoupím do auta. V ulicích ani noha. Všude je prázdno, nikde ji nevidím.

Párkrát objedu okolí, pak se rozhodnu dojet k ní na kolej. Teď už tam určitě bude. Musí být.

Když vystupuju, uvědomím si, že jsem venku už skoro dvě hodiny. Otevřu dveře k ní do pokoje a najdu tam Steph a Tristana. Jsou v posteli, oba bez trička, ona ho hladí. Když mě uvidí, posadí se.

„Potřebuješ něco?“ Olízne si rty a rozmaže si tak zbytek rtěnky.

„Kde je Theresa?“ ptám se. Tristan se natáhne pro své tričko, Steph mu ho vytrhne a hodí na zem. „Tak co?“ naléhám.

„Tady ne. Ale cestou jsme ji míjeli.“ Steph se přísaje k Tristanovu krku, zvedá se mi z toho žaludek.

„Míjeli? Viděli jste ji jít pěšky a nezastavili jí?“ Shýbnu se pro Tristanovo tričko a hodím ho na ně. Tristan vstane a já zacouvám ke dveřím.

„Steph říkala, ať nezastavuju,“ vysvětluje a oblíká se u toho.

„Cože?“ Otočím se k ní.

Zasměje se. „Procházka jí jenom prospěje.“

„Hele.“ Tristan se na ni zamračí.

Steph obrátí oči v sloup.

„Oblíkněte se a vypadněte. Bude tu každou chvíli,“ řeknu jim.

„Tohle je můj pokoj, nikam nejdu,“ oponuje Steph.

„No tak.“ Snažím se vymyslet pádnej důvod. „Potřebuju s ní bejt chvíli sám.“

Zasměje se. „Kvůli čemu? Chceš ji vojet?“

„Jo, chci na tom zapracovat.“

„Půjdem ke mně, Nate tam nebude,“ navrhne Tristan a zastrčí Steph vlasy za ucho. Ta se usměje a přikývne.

Jakmile oba zmizí, posadím se na Tessinu postel. Pokouším se rozhodnout, jestli jí nemám ze zvědavosti prohledat věci. V tu chvíli se otevřou dveře a v nich stojí ona. Vypadá o pár centimetrů vyšší, zatíná pěsti. Vykulí oči, stěží krotí podráždění. Když se na ni usměju, už to nevydrží.

„To si snad děláš kozy!“ rozkřikne se a rozhodí rukama.

„Kdes byla?“ zeptám se s klidem, kterej je pravým opakem vzteku, co v ní vře. „Jezdím kolem skoro dvě hodiny a snažím se tě najít.“

„Cože? Proč?“ nechápe. Tváře jí v chladném vzduchu venku zrůžověly, vlasy má rozcuchaný, ne úpravně nakadeřený jako jindy.

Snažím se to nějak vysvětlit, ale nakonec řeknu jen: „Protože mi nepřipadá jako dobrej nápad, abys tady v noci pochodovala úplně sama.“

Vyprskne smíchy. Smíchy! Co to s ní je? Je to otevřenej smích, na rozdíl od těch obezřetných úsměvů, jaký předvádí jindy. Připadá mi pološílená.

„Vypadni, Hardine – prostě vypadni,“ vypraví ze sebe, když se trochu uklidní.

„Thereso, já...“

Přeruší mě zabušení na dveře.

„Thereso! Thereso Youngová, okamžitě otevři!“ zavřískne ženskéj hlas.

„Panebože, Hardine, schovej se do skříně,“ zašeptá Tessa, popadne mě za ruku a stáhne mě ze své postele.

„*Nebudu* se schovávat do skříně. Je ti osmnáct,“ oponuju. Tessa doběhne k zrcadlu, rychle si uhladí vlasy. Pak utíká na druhou stranu pokoje pro zubní pastu a trochu si jí vymáčkne do pusy. Jako bych sledoval puberťačku, kterou načapala máma, když se pokusila vyplížit z domu. Zděšeně jde ke dveřím, roztřesenou rukou odemkne.

„Ahoj. Co tady děláte?“ zeptá se svý mámy, která vpadne dovnitř a okamžitě svou přítomností vyplní celej pokoj. Za ní

jde ještě někdo.

Ten kluk, co tu byl minule. Noah.

Tessina matka jde rovnou ke mně, ale já sleduju toho kluka, slavnýho Tessina přítele Noaha. Má o odstín světlejší vlasy než ona, hladkej zapínací svetr a vyžehlený khaki kalhoty. Je vlastně dost s podivem, že i v tak časný ranní hodině dokáže vypadat jako čerstvě vyrobená figurka vzornýho školáčka, ještě nevytažená z obalu.

Co tu vůbec dělá? To jako myslí fakt vážně?

Zavolal její mámu jako nějakou mravnostní policii?

Tessina matka se zhluboka nadechne a spustí: „Tak proto nebereš telefon? Protože tady máš toho...“ máchá rukama stejně jako její dcera, „toho potetovaného... *chuligána* v pokoji v šest ráno?“

Potetovaného chuligána? Musej tyhle ženský používat urážky jak ze základní školy?

Tessa napřímí ramena, narovná záda, připravená do boje.

No, teď už aspoň vím, kde vzala ty svoje manýry a proč lidi tak odsuzuje. A taky kde vzala tohle tělo, křivky a oheň. Z očí jí srší blesky, ale její máma si snad ani nevšimla, jak zarývá nehty do dlaní. Nebo jak jí zrůžověla kůže na krku. A stejně tak si nevšimnul pan slušňák.

Štve mě to – seřvala Tessu za to, že se chová jako každé normální prvak na vejšce. Navíc je solidnější než všichni ostatní, její máma by na ni měla být pyšná.

„Takže tohle děláš na vysoké, mladá dámo? Ponocuješ a vodíš si do pokoje mládence?“ soptí ta ženská. „Chudák Noah byl starostí o tebe celý pryč, jeli jsme celou cestu až sem, a ty se zatím taháš s takovými existencemi.“

S takovými existencemi? Podle toho, jak Noah pomalu couvá ke dveřím, aniž by si jich všiml, zatímco ta ženská zvyšuje hlas... má větší strach než Tessa.

Vložím se do toho, nemůžu si pomoci. „Vlastně jsem zrovna přijel. A Tessa neudělala nic špatnýho.“

Tessa na mě zírá, jako bych zešílel, že odporuju její matce. Ta tomu zřejmě taky nemůže uvěřit. V duchu se směje. Tihle

lidi nemají páru, čeho jsem schopnej.

„Prosím? Nemluvila jsem s vámi. Naprosto nechápu, co někdo jako vy dělá ve společnosti mé dcery.“

Ten bambula v koutě mlčí, což je dobře.

„Mami...“ ozve se Tessa a snaží se o výhrůžný tón. Krátce se na mě podívá, nepoznám, jestli je jí trapně, nebo má vztek, ale ten pohled je tvrdší než jindy.

S její matkou to nehne. „Thereso, já tě nepoznávám.“ Mluví přes zaťaté zuby. „Cítím z tebe alkohol. A je mi jasné, že za to může tvoje roztomilá spolubydlící a on,“ podívá se přímo na mě. *Ukáže* na mě.

Kdyby mě znala, rychle by ten prst dala pryč.

„Je mi osmnáct, mami,“ namítne Tessa, ale už teď to zní odevzdaně. „Nikdy předtím jsem nepila a neudělala jsem nic špatného. Děláám jen to, co všichni na koleji. Je mi líto, že jste se mi nemohli dovolat a že jste kvůli tomu jeli celou cestu až sem, ale já jsem v pořádku.“

Posadí se na kraj židle. Nelíbí se mi, jak je z nich rozhozená. Krotce sedí a čeká na další úder té semetriky. Vůbec ji nepoznávám.

Nepohnu se. Ani když ta strašná ženská upře oči na mě.

„Mladý muži, necháte nás chvíli o samotě?“

Neptá se. A to „mladý muži“ má možná znít zdvořile, ale ve skutečnosti se mnou mluví spatra a jen se u toho tváří rozumně. Vyrůstal jsem mezi dětma z bohatých rodin. Znáám tenhle trik.

Podívám se na Theresu, aby pochopila, že neodejdu, dokud nebude těm dvěma připravená čelit. Přikývne, ale v šedých očích má paniku.

A tak se zvednu a jdu, ale pálí mě na prsou.

jedenáct

Když se mu začala zjevovat ve snech, děsilo ho to. Stravovala ho, postupně si přivlastňovala každou jeho část. Děsilo ho, že ho má plně ve své moci. Nechtěl to tak, ale neměl sílu vzdorovat. Vždycky si myslel, že je silný. Všechny a všechno ovládal, dokud nepřišla a nesesadila ho z trůnu.

Čekám a čekám, až se dveře Tessina pokoje otevřou a její matka spolu se svým poskokem odejdou. Minuty míjí, začínám si říkat, jestli jsem nezešílel.

Proč na ni čekám? Co jí řeknu, až návštěva odejde? Bude se mnou vůbec chtít mluvit? Třeba jo, když se omluvím za to, že jsem se od ní nechal líbat. To by mohlo vyřešit všechny problémy.

Konečně se otevřou dveře a její matka vypochoduje ven. Zpraží mě pohrdavým pohledem. Tessa jí jde v patách a drží Noaha za ruku.

Zvednu se z podlahy, moc nevím, co říct, ale mám pocit, že něco bych říct měl.

„Jedeme do města,“ oznámí mi Tessa. A co můžu asi dělat, než přikývnout a nechat je jít?

Nemůžu odtrhnout oči od Tessiny dlaně v ruce jejího přítele. Zčervená, vytrhne se mu. Její matka mi věnuje ten nejfalešnější úsměv, jaký jsem kdy viděl.

„Ten kluk se mi vážně nelíbí,“ slyším říkat pana slušňáka.

„Mně taky ne,“ odpoví tiše Tessa.

Výborně. Protože ona se mi taky nelíbí.

Když se vrátím do auta, telefon v držáku na kelímek vibruje. Sáhnu pro něj. Na displeji svítí Mollyino jméno. Vezmu to. Řekne jenom „zezadu“ a zavěsí.

O pět minut později vejdu bez klepání do jejího bytu. Její spolubydlící mě zpraží pohledem, vyfoukne kouř. Pod tlustou vrstvou řasenky prokmitne bělmo, znova potáhne z cigarety. „Je u sebe.“

Molly leží v posteli, hlavu na hromadě polštářů, holý nohy roztažený. Její pokoj je malej, světle modrý zdi pokrývají fotky z módních časopisů. Většinou černobílý. Vystříhala si je a přilepila na stěnu izolepou. Postel má u stěny naproti dveřím, pokoj je bez oken. Nesnesl bych vězet v pokoji bez oken. Nedivím se, že se tu snaží moc nepobývat.

Ukáže vedle sebe na postel. Růžový vlasy má rozčuchaný, nahoře halabala stažený do ohonu. „Koukejme, kdo to přišel,“ dobírá si mě, když si k ní sednu. Vyhrne si sukni ještě výš a předvede mi černý kalhotky. Přejede si rukama po stehnech a po krajkovým lemování kalhotek.

„Volalas mi,“ připomenu jí.

„A tys přišel,“ zavrká ironicky.

„Moc se nad tím nedojímej. Nudil jsem se a ty jsi k mání.“ Pokrčím rameny, podívám se na ni. Mračí se, předstírá, že se jí to dotklo.

„Je to tak,“ zasměje se najednou. Můžu nad její nestydatostí jenom zavrtět hlavou.

Chytí mě studenou rukou za rameno a přitáhne k sobě. Jizvy na jejím zápěstí v slabém světle lampičky na nočním stolku přímo svítí.

Políbí mě na krk. Pokouším se nepředstavovat si Tessiny plný rty. Molly se po mně plazí, sahá mi po poklopci. Rychle ho rozepne, stáhne mi kalhoty i boxerky. Nadzvednu se, abych jí to usnadnil, a pokouším se přesvědčit sám sebe, že to chci. Je to zábava. Tohle lidi jako já dělají, když se chtějí bavit. Lidi jako já a Molly, zvrhlí. Mám problémy a ona zase svý – naštěstí se mi o nich nikdy nesnažila vyprávět. Jsou mi u prdele, nikdy mě ani nenapadlo zeptat se jí. Víím, že je jako já. To stačí.

Olízne mi péro, dráždí. Já ale na dráždění nejsem. Popadnu ji za ty růžový vlasy a navedu ji tak, aby mě vzala do pusy

celýho. Trochu se zajímá, tak ji pustím. Víím, že to má ráda hrubě – dokonce hrubějc, než je mi příjemný.

Držím v pěsti Tessiny vlasy, zatáhnu. Její pusa je tak vlhká a teplá. Přejede po mně jazykem náruživějc, než bych čekal. Hladí mě po stehnech, nehty má delší, než si pamatuju.

„Hardine,“ zasténá, znovu mě olízne a vezme mezi rty. Její hlas zní moc ječivě, je divná.

„Kurva, Tesso.“

Jakmile to pronesu, Tessiny plný rty splasknou.

Molly strne, odtáhne se. „To jako fakt?“

Odkáshlu si. „Co?“

Obrátí oči v sloup. „Slyšela jsem tě.“

„Nic jsi neslyšela, a i kdyby jo, nedělej, jako že jsi mi neřekla Log...“

„Sklapni.“ Prudce mávne rukou. „Mám tě dodělat?“

Okamžitě změní tón, už zase laškuje. Dívá se na mě s podivně chápavým výrazem, jako by mě litovala nebo co.

To mě fakt vytočí. Je zrovna tak osamělá a zvrácená jako já... Co mě má co litovat?

„Ne.“ Natáhnu si kalhoty, a když se zvednu a strčím telefon do kapsy, pořád má ten výraz. Z mého vzteku si nic nedělá.

„Ven trefíš,“ zasměje se a uchýlí se ke svému obvyklému nihilismu. Pak ale dodá: „Dávej si bacha. Holky jako ona nikdy nekončí s grázlama jako ty.“

Dívá se na mě smutně, mám sto chutí vyzvracet se na ten její černej koberec. Víím, že se mě nesnaží urazit – je upřímná, ale nepotřebuju, aby mi radila.

Nechci s Tessou „skončit“. Chci ji ošukat a vyhrát. To je všechno.

Beze slova odejdu a vrátím se k nám na kolej.

dvanáct

Rány na dveře nepřestávají. Chlap za nima na mě volá, snažím se být úplně potichu. Otevřu šatnu a schovám se uvnitř. Zavřu za sebou a čekám, zakrývám si uši, bušení sílí. „Vylez ven a hned!“ zařve.

Fotr už je zase namol. Jako každou noc.

Při poslední ráně se mu pěst zaboří do dřeva. Třesu se strachy. Nenávidím, že se ho bojím – neměl bych. Je mi dvanáct a na svůj věk jsem vysokej. Měl bych se umět bránit.

Proč mám strach? Protože jsem ubožák.

Jeho hlas zaniká v hlasech dalších chlapů... jsou tu zas? Těžko říct. Snad ne, protože je tu on, ale stejně nás neochrání.

Dveře šatny se otevřou. Ucuknu až dozadu ke stěně. Pak už není kam couvat.

Probudím se s křikem v prázdném osamělém prostoru. Jsem v tomhle pokoji už skoro tři dny v kuse a nikdo mi nevolal, nikdo nezaklepal na dveře. Udělal jsem ale spoustu práce. Nechci ji potkat. Nechci vidět Zeda ani ty ostatní. Nikdo z nich se za mnou nezastavil.

Tak to chodí, když jste neviditelný: nikdo se o vás nestará a vy se taky nemáte o koho starat.

Sáhnu pro špinavý černý tričko, který leží na zemi vedle postele, a otřu si zpocenej obličej. Vlasy mám mokré, vidím rozmazaně, minulost se míchá se současností, prozatím se do toho aspoň neplete moje neexistující budoucnost.

I když to se mnou zas tak černě nevypadá. Budu jeden z těch chlapů, co moc pracujou, moc šukají a každou noc se vrací do prázdného bytu. Budu úspěšnej a koupím si ještě větší barák než Ken a nikdy ho nepozvu na návštěvu, zrovna jako Don Draper. Prostě proto.

Nevím jistě, jakej to všechno bude dávat smysl, ale nějakej určitě. Jednou.

Dneska už konečně vstanu z týhle zatracený postele.

Po příjezdu do kampusu okamžitě začnu hledat Tessu. Už jsem ji nějakou dobu neviděl. Zajímalo by mě, jestli se s ní sešel Zed... Získal pár bodů, zatímco jsem se držel v ústraní? Je dopoledne, takže bude právě končit přednášku z literatury. Leda by vynechala...

Ta těžko. Dostanu se do budovy, právě když přednáška končí, a vidím ji vycházet z posluchárny. Vlasy má nějak jinak. Ostříhala se? Vypadá to hezky, podobně jako předtím, ale natolik jinak, že jsem si všimnul. Zajímalo by mě, jestli to zachytil i někdo další... vtom zahlídnu, jak za ní vychází ten její ocásek Landon. Ten si všimnul *určitě*.

Chvilí jdu za nima, pak se ozvu: „Nechala ses ostříhat, Thereso.“

Překvapil jsem ji. Otočí se a rychle mě pozdraví. „Ahoj, Hardine.“ Vzápětí zrychlí. Baleríny jí podkluzují na dlážděný podlaze. Kam tak spěchá...?

Pak mi to dojde: nechce, aby se její andělskej kamarád dozvěděl, že mě líbala. Že se na mě v podstatě vrhla.

Její rozpaky jsou jako výzva, kterou nemůžu nechat jen tak.

„Jak ses měla o víkendu?“ zeptám se s širokým úsměvem.

Ona popadne Landona za paži a přitáhne si ho blíž a nasadí ještě rychlejší tempo. „Dobře. Tak ahoj,“ zavolá přes rameno.

Vyjdou ven hlavním východem. Nechám je, ať si jdou, opustila mě chuť bavit se s ní.

Procházím ulicema v kampusu, pomalu se blížím k autu. Najednou se mi na přednášku ani trochu nechce.

Cestou zahlídnu Zeda. Sedí na lavičce před přírodovědeckou fakultou s cigárem v puse.

Koukne se na mě, vyfoukne kouř. „Ahoj.“

„Ahoj.“ Nevím, jestli si mám přisednout, nebo pokračovat v cestě.

„Už jsi s tou holkou nějak pokročil?“ zajímá se.

„Jo, trochu,“ zalžu. „Ty?“

Netrpělivě čekám, zatímco šlukuje. „Neé. Vlastně mi to celý připadá trochu divný, tobě ne?“

„Neé,“ zopakuju slovo, který on používá až moc často. Pořád „neé“ na tohle a „neé“ na tamto, jako by pro něj nikdy nic nebylo natolik dobrý, aby ze sebe aspoň vymáčknu normální slovo.

Pokrčí rameny. Změním názor, rozhodnu se za Tessou zajít, dokud tu sedí jako srab a kouří jednu za druhou. Nesnáším ten smrad z cigaret – připomíná mi dům mé mámy. Když jsem vyrůstal, skoro se tam nedalo dýchat, vybledlý tapety v obývacíku byly pokryty lepkavými žlutými flekami od dehtu.

Abych se trochu zaměstnal, zastavím se pro kafe, nakonec ho ale do sebe naliju ani ne za dvě minuty, přičemž si skoro opařím krk. Nechápu, proč jsem tak nervózní.

Tak nějak nevím, co mám dělat, nakonec se rozhodnu stavit za Steph na koleji. Nespěchám, cestou si prohlížím lidi v kampusu. Dvojice, co všude chodí spolu, partičky chytrolínů, co o něčem zapáleně diskutují, několik prvků, který si házejí míčem. Je toho na mě moc.

Když konečně vejdu do chodby, kde je i Stephin pokoj, zahlídnu její zrzavý vlasy.

„Hardine! Jdeš za mnou?“ zeptá se a zamává.

„Ani ne.“ Podívám se ke dveřím do pokoje.

„Ahaaa, chápu.“ Zasměje se a upraví si výstřih. „No dobře, půjdu se nějak zaměstnat, ať jste chvíli sami.“ Když odchází, ještě se otočí a zavolá: „Není zač, kreténe!“

„Neděkuji ti,“ řeknu tiše a zaklepu.

Zevnitř se ozve šustění papírů, zaklapnutí knížky. Tessa udělá šest kroků ke dveřím. Zhluboka vydechnu, abych se srovnal.

Moment, vážně jsem právě...

„Steph ještě nepřišla,“ oznámí Tessa, jakmile otevře. Kupodivu se naprosto s klidem vrací ke své posteli – místo aby mi zabouchla před nosem. Solidní začátek.

„Můžu na ni počkat.“ Posadím se na Stephinu postel a prohlížím si Tessinu polovinu pokoje.

„Jak chceš,“ opáčí, zaúpí a dětinsky si přetáhne deku přes hlavu. Zasměju se. Pozoruju její nehybné tělo pod dekou a říkám si, co se jí asi honí hlavou. Je to trochu jako s malýma dětma, který si zakryjou oči a věří, že všechno kolem tak zmizí.

Začnu bubnovat na čelo Stephiny postele, doufám, že ji vytočím tak, aby se mnou mluvila. Marně, ale když jí začne o pár minut později zvonit budík, vystrčí ruku zpod deky a vypne ho.

Někam se chystá? S kým?

„Jdeš někam?“ zeptám se.

„Ne.“ Posadí se, deka se sveze a odhalí její zarputilej výraz. „Chtěla jsem si na dvacet minut zdřímnout.“

„Nastavila sis budík, abys nespala víc jak dvacet minut?“ zasměju se. Jak já bych si přál spát, kdybych dokázal usnout.

„Jo. A co je ti do toho?“

Sleduju, jak si vytahuje skripta a srovnává je podle rozvrhu. Neměl bych si pořád všímat, co dělá, ale nemůžu si pomoci. Už jsem toho o ní docela dost vypožadoval. Vytáhne malé desky a položí je vedle úpravné hromádky knih. Je posedlá.

„Máš obsedantně kompulzivní poruchu?“ zeptám se překvapeně.

„Ne, Hardine. Lidi nemusejí bejt šílený jen proto, že mají ve věcech systém. Na tom není nic špatnýho.“

Je tak povýšená. Na to, jak mile vypadá, je vlastně dost povýšená. Přitom si určitě myslí, jak je dokonalá a způsobná, ale ve skutečnosti je neuvěřitelně prchlivá a odsuzuje lidi, jako by jí za to platili.

Popojdu k ní, vymýšlím, jak se jí dostanu pod kůži tentokrát. Je tak snadný ji rozčílit. Ani nemusí jít o nic vážného. Rychle se rozhlídnu po jejím uklizeném pokoji, dokonale ustlaný posteli a úpravných hromádkách papírů a učebnic. Mám to.

Ve stejný chvíli, kdy se na mě podívá, popadnu hromádku papírů z její postele. Sklopí oči, pokouší se vymyslet, jak se mnou vyjednávat. Natáhne se pro ně, ale provokuju, zvednu je, aby na ně nedosáhla. Vnímám její prudký oddechování i jak se jí rozčilením chvěje ret. Tak nějak mě to vzrušuje a chci to dotáhnout ještě o kousíček dál. Ne tak, abych ji doopravdy naštvál, jen abych ji podráždil a pak ji mohl okouzlit a znova si ji získat. Vyhodím papíry do vzduchu a sleduju, jak se bílý listy snášejí na podlahu. Zůstane zírat s otevřenou pusou, tváře jí zrudnou vzteky.

„Posbírej to!“ utrhne se na mě.

Ušklíbnu se na ni, snad si nemyslí, že ji fakt poslechnu. Možná kdyby souhlasila, že mi ho vezme do pusy. Abych zvýšil sázku, popadnu další hromadu papírů a rozházím je po podlaze.

„Hardine, přestaň!“ Její hlas výhrůžně práskne vzduchem.

Zopakuju to a pak mě překvapí. Vrhne se na mě a odstrčí mě od své postele.

„Chceš říct, že patříš k lidem, co jim nikdo nesmí sahat na jejich věci?“ provokuju ji a bavím se na její účet. Je *tak* vytočená, mnohem víc, než by se dalo čekat kvůli takové pitomosti.

„Ne! Nepatřím!“ rozkřikne se a znova do mě strčí.

Užívám si její vztek. Jako by mi vlévala energii do žil. Jsem stejně naštvanej jako ona – a chci ji. Hned.

Udělám krok k ní, chytím ji za zápěstí a zatlačím ji ke zdi. Dívá se na mě a rozhodně nevypadá, jako že by chtěla kapitulovat. Ale vidím v těch jejích očích, jak se z rozčilení stává touha po mně. Jestli u ženských něco poznám, tak když jsou vzrušený, a Tessa rozhodně je. Ujíždí na tom vášnivým vzteku stejně jako já. Dívá se mi do očí, pak mi

sklouzne pohledem ke rtům a já vím, že to chce. Zatraceně mě chce. Možná mě nemá ráda, ale táhne ji to ke mně. *Je to vzájemný*, chci jí říct. Dívám se na ni, rád bych dodal, že ani já nemám rád ji, že je mezi náma jenom chtíč. Že jsme na stejný vlně. Že je to všechno zvířecká touha – hodně silná touha, ale nic víc.

„Hardine, prosím,“ zašeptá.

Mluví tiše, chce, abych odešel i abych ji políbil. Víím to, protože já chci od týhle holky utýct co nejdál, a přece tu stojím a dívám se jí na rty. Prudce oddechuje. Zvednu ruku, potřebuju se jí dotknout. Když jí přejedu prstama po kůži, vzdychne. Dívá se na mě a čeká. Chytím jí obě zápěstí do jedný ruky. Přejede si jazykem po dolním rtu a já se přestanu ovládat. Unikne jí tak tichej vzdech, že o něm možná ani neví. Ale já ho slyšel. Slyšel jsem ho, a to mě dorazilo.

Přitisknu se k ní, jemně ji přimáčknu ke zdi. Zasténá, vezme mě za ramena. Její jazyk kopíruje pohyby mýho. Sevřu jí boky a zvednu ji. Srdce mi buší tak zatraceně rychle a jsem tak vzrušenej, že bych to nemoh zastavit, ani kdybych chtěl. Tessino tělo se vine k mému, nepřestává mě líbat. Couvám s náma k její posteli.

Tahá mě za vlasy, což mě zatraceně bere. Mám pocit, jako by se mý tělo rozpadlo na kousíčky. Zasténá, prudce oddechuje. Posadím se na její postel a stáhnu ji s sebou. Posunu si ji na klín, nepouštím její kyprý boky. Víím, že jí zarývám prsty do kůže, mý tělo se pokouší pochopit, co se to děje. Už jsem tohle dělal mockrát, tak proč jsem z ní tak vedle? Nestačím jejímu tempu.

„Sakra,“ vydechnu, cítím, jak se mi pod poklopcem napíná péro.

Sklouznu rukama k jejímu pasu a vyhrnu jí lem trička. Vzdychne. Odtáhnu se od ní a tričko jí sundám. Dívám se jí do očí, pak na oteklý rty a na prsa. Má černou podprsenku: žádná krajka, žádný třpytky, nic zvláštního. Prostě jen obyčejná černá látka. Tak nevinná, jednoduchá a normální, že mě to zvláště vzrušuje. Kousnu se do rtu, pokouším se

ovládnout a neservat jí to prádlo z těla. Její plný prsa přetékají z černejch košíčků. Těsně pod klíční kostí má pihu, chci ji políbit. Chci ochutnat celý její tělo a taky její vyvrcholení, až ji k němu přivedu.

„Seš tak zatraceně sexy, Tess,“ vydechnu jí do pusy. Zajíkne se a já ten neuvěřitelný zvuk spolкну.

Přestávám se ovládat, přiráží ke mně. Obejmu ji a přitáhnu si ji ještě blíž...

A Tessa mi seskočí z klína a popadne své tričko. Trans, ve kterým jsme se ocitli, se přerušil. Natáhne si tričko, aby se zakryla. Teprve v tu chvíli si uvědomím, že někdo otvírá dveře.

Jak to mohla slyšet – copak nebyla tak rozpálená jako já? Jinak by nemohla přestat, ani kdyby sem napochodovala její učitelská matka s panem Úžasňákem.

Je to Steph. Stojí tam a předstírá, že je v šoku. Už jsem u ní tenhle výraz viděl a okamžitě mě napadne, jestli jí Zed nezaplátil, aby nás přišla vyrušit.

Doufám, že ji Tessa nemá doopravdy ráda nebo ji nepovažuje za kamarádku. Steph je falešnější než barva jejích vlasů.

„Něco mi uteklo?“ ptá se s rukama v bok.

„Nic moc,“ odpovím a vstanu. Steph na mě mrkne. Tessa se dívá do zdi, uhýbá pohledem.

Odejdu bez ohlédnutí.

Nemůžu nic říct, aniž bych explodoval.

Na prsou cítím tlak, kterej mě zabíjí, srdce mi hlasitě buší, připadám si jako maniak.

V transu se vracím na kolej, do svého pokoje, kde se rozhodnu dopřát si tu nejdelší sprchu, abych zapomněl na to, co se mnou ta zvláštní holka dělá. Nějak se to zamotává, přitom to mělo bejt jednoduchý. Neměl jsem toužit po její puse stejně jako po jejích myšlenkách. Neměl jsem myslet na to, jak by byla pěkně těsná, kdybych proniknul do toho měkkýho těla. Neměl jsem se nechat unášet a představovat si, jak mě drží za ruku.

Měl jsem prostě dostat, co chci, vyhrát sázku a žít dál.

Po kdovíjak dlouhý době přestane týct teplá a já konečně vylezu na studený dlaždičky. Když otevřu skříňku a chci si vzít ručník, usměje se na mě lahev hnědýho alkoholu, kterou sem někdo schoval. Připomene mi, jakou moc nade mnou má. Už jsem se dostal tak daleko, obsah týhle skříňky mě přestal lákat – proč se teď na tu flašku tak soustředím? Napůl jsem čekal, že ji někdo z kluků z koleje dávno vypije, a zároveň jsem tajně doufal v opak.

Mám tuhle nepříjemnou potřebu mít nad vším ve svém životě kontrolu. Od té doby, co abstinuju, se mi zatím celkem daří mít své myšlenky a chování pod kontrolou. Jenže teď v duchu vidím Tessiny šedý oči a její chytrá hlavinka mě prosí, abych prozkoumal další její tajemství.

Alkohol volá. Zabouchnu skříňku.

Pořád to mám pod kontrolou.

Nenechám se ovládat Tessou ani tou pitomou flaškou.

Prostě ne.

Když se konečně dostanu do postele, civím do stropu a vím, že mě čeká dlouhá noc.

V šatně je tma, černočerná tma. Už mě nebaví se tu schovávat, ale nemám kam jít. Pořád slyším mámin křik, a i když se ji vypravím dolů hledat, nemůžu ji najít. Slyším ji, ale nevidím. Zato jsem viděl je, ty chlapy. Viděl jsem je a slyšel jejich hlasy, pronikaly stěnama v tomhle malém domku a do mé hlavy.

Šatna se otevře. Odkulím se, doufám, že mě nikdo nevidí, zároveň ale trochu chci, aby mě našli a aby máma konečně přestala křičet.

Do toho malýho prostoru se natáhne něčí ruka. Rozhlídnu se, čím bych se mohl bránit.

„Hardine?“ zavolá ze tmy tichej hlas.

Pověšený oblečení se roztáhne, ona vleze dovnitř a podívá se přímo na mě.

Tessa.

Je tady? Jak to?

„Neboj se, Hardine.“

Posadí se ke mně, nemá strach a její tělo je teplý. Za uchem má nějakou kytku, vezme mě za ruku. Za nehtama má hlínu a voní jako květinářství nebo skleník.

Výkřiky mý mámy utichly, moje srdce zpomalilo do klidnýho rytmu přesně ve chvíli, kdy Tessina drobná dlaň sevřela mou.

Než se dostanu do kampusu, začíná působit kofein, kterej jsem do sebe nalil. Už se soustředím, zapomínám na ten blbej sen.

Kde se v něm vzala? Proč by se mi mělo o Tesse zdát? Vždyť ani nevypadala jako teď. Byla to její mladší verze, tváře měla kulatý, oči zářivý, působila předčasně žensky. Bylo to zvláštní, nebo spíš pořádně divný. Vůbec se mi to nelíbí.

Zato jsem rád, že jsem spal. Konečně jsem se aspoň jednou za svůj podělanej život vyspal a dneska se cítím... no... odpočatě? Minimálně jsem klidnější.

V posluchárně literatury se posadím do první řady, vedle dvou prázdných židlí. Dívám se před sebe a čekám, až začne přednáška. Bojuju s nutkáním sledovat dveře, čekat na ni.

Když se tam konečně po pár minutách podívám, Tessa s Landonem právě vcházejí dovnitř. Ona se usmívá a soustředí se jenom na něj. Spřátelila se s ním mnohem víc, než jsem čekal.

Nepřekvapilo mě, že se spolu začali bavit... ale nečekal jsem, že kamarádství s Landonem bude pro sázku nebezpečnější než Zed.

třináct

„Dnes skončíme s *Pýchou a předsudkem*,“ oznamuje profesor. „Doufám, že vás to všechny bavilo. Protože už znáte konec, můžeme si dnes rozebrat práci Austenové s náznaky. Povězte mi, tušili jste jako čtenáři, že se z Elizabeth a pana Darcyho stane na konci pár?“

Tessa okamžitě zvedne ruku a já se opřu. Věčně musí být nejchytřejší. Přesně jako Landon... dokonalý americký páreček.

„Slečno Youngová.“ Profesor ji vyvolá a já sleduju, jak se rozzářila. Vážně ji bere, když jsou s ní ostatní spokojení nebo jim udělá radost. To bych moh využít ve svůj prospěch.

Umlčím svůj vnitřní monolog a trpělivě čekám, až ze sebe vysype hodnocení *Pýchy a předsudku*. Jestli je tak chytrá, jak si myslím, bude to zajímavý.

„Když jsem četla tu knížku poprvé, byla jsem celou dobu napnutá, jak to s nimi dopadne.“

To já bych si klidně vsadil, že spolu skončí, tak jako se vsadím, že Tessa bude mít dokonalejší vztah s dokonalým Landonem.

„I teď, a to už jsem ji četla aspoň desetkrát, mě na začátku jejich vztahu zamrazí. Pan Darcy se chová tak krutě a vyjadřuje se o Elizabeth a její rodině tak nenávistně, že je těžké soudit, jestli mu to může odpustit, natož se do něj zamilovat.“ Když Tessa dopoví, zářivě se usmívá, ruce má semknuté na skriptech. Čeká, až ji profesor pohladí a poví jí, jak je báječná studentka. Landon se na ni dívá, jako by čekal, že jí z prstů vyšlehne proud duhového světla.

Pravděpodobně budu zvracet.

Řekni něco, Hardine.

Hlas se mi zadrhne v krku. Stačilo by pár slov. Jak mi opakovala máma: „Hlavně dýchej, Hardine. Není důvod,

proč bys před ostatními nemohl mluvit.“ Věčně mi domlouvala, abych se netrápil. „Spousta lidí má společenskou fobii, Hardine. Za to se nemusíš stydět.“

Jenže já nemám žádnou společenskou fobii, jen prostě nesnáším lidi.

„Hovadina.“ Můj hlas se rozlehne v tichý posluchárně.

„Pane Scotte? Chcete k tomu něco dodat?“ pobídne mě profesor, překvapeně, že jsem se ozval.

„Jasně.“ Předkloním se. Tessa se tváří neutrálně. Vyvedlo ji to z míry, ale dobře to skrývá. „Tohle je hovadina. Ženy chtějí to, co nemůžou mít. Právě hrubé chování Elizabeth k panu Darcymu láká, takže je od začátku jasné, že skončí spolu.“ S tím sklopím oči a začnu si zatrhávat růžovou kůžičku kolem nehtu.

„To není pravda, že ženy chtějí, co nemůžou mít,“ vyhrkne Tessa. Podívám se na ni tak samolibě, jak dokážu. „Pan Darcy je k ní arogantní jen proto, že je moc hrdý, než aby přiznal, že ji miluje. A Elizabeth to pozná, až když se on přestane chovat tak nenávistně.“ Aby svůj zapálený proslov podtrhla, bouchne roztřesenou rukou o lavici.

Rozhlédnu se po všech těch očích, co nás pozorují. V první řadě sedí sestra mého kamaráda Dana a zubí se na mě.

Cítím, jak se do mě zabodávají pohledy ostatních. Musím na to zareagovat. „Nevím, jaký kluky si vybíráš ty, ale podle mě – kdyby ji miloval, nebyl by na ni hnusnej. Požádal ji o ruku jen proto, že ho pořád uháněla,“ prohlásím. Zrovna jako by se k tobě nechoval hnusně tvůj současnej kluk nebo tvůj budoucí kluk Landon. Neprovokovali by ji.

Uháněla Elizabeth Darcyho? Ne, právě naopak.

Uhání Tessa mě? Ne, opět, právě naopak.

Ale nechtěl jsem jí dopřát tak snadný vítězství.

„Neuháněla ho! Zmanipuloval ji, aby si myslela, že je laskavý, a pak využil její slabosti!“

„Zmanipuloval? To zrovna.“ Odmlčím se, mluvím rychlejc, než myslím. „Když je někdo... chci říct, když byla Elizabeth

tak znuděná svým životem, musela si někde najít vzrušení. Třeba v tom, jak se mu vrhala do náruče!“

Zmlknu, trochu mě zaskočilo, že jsem to na ni vyloženě zařval, a křečovitě svírám roh starý lavice.

„Kdyby nebyl takový děvkař, tak tomu mohl zabránit hned poprvé, místo aby za ní chodil do jejího pokoje!“

Úšklebky, drzý pohledy a smích. Všichni v posluchárně chápou, o co v tom našem představení jde. Na chodbě měli pověsit ceduli *živé čtení*.

Děvkař?

Možná jsem se vyspal s půlkou tohohle kampusu, nasekal víc průšvihů než ona a na polovinu už jsem stačil zapomenout, ale aspoň nejsem nafoukanej snob. Co kdybych ji nazval tím, co ona mě, a vypustil poslední písmeno?

„To se nám diskuse pěkně rozproudila,“ konstatuje profesor. Zřejmě ho děsí, že jeho dokonale naplánovanou hodinu narušily nečekaný emoce. „Myslím, že tohle téma jsme už rozebrali...“

Tessa popadne svou tašku, přitiskne ji k sobě a řítí se ke dveřím. Landon zůstane sedět, ve vypjatých situacích si neví rady. Možná protože má jinak dokonalejší život. Máma mu nejspíš každý ráno před odchodem do školy peče čerstvý koláčky cukrovaný láskou.

Já snídal starý chipsy a musel jsem očichat mlíko, jestli už není zkyslý. To, co se děje mezi mnou a Tessou, nemá žádné rozvrh ani řád.

Vystřelím z posluchárny. Neprojde jí, že se snaží zdrhnout z každé hádky, kterou vyvolá. Je zvyklá, že je vždycky po jejím, poznám to.

„Tentokrát nemusíš zdrhat, Thereso!“ zavolám za ní.

Všichni na chodbě se na mě ohlížejí, zato ona jde dál. Musím popoběhnout, abych ji dohonil. Popadnu ji za loket, právě když se chystá vyjít ven. Vytrhne se mi.

„Co na mě pořád takhle saháš? Udělej to ještě jednou a dám ti facku!“ Zuří a pěkně ječí.

Natáhnu se po její ruce. Ani se nehne.

„Co chceš, Hardine? Ukázat mi, jak jsem zoufalá? Vysmát se mi, že jsem si tě zase pustila k tělu? Už mám těch her s tebou po krk. Nehraju. Mám kluka, co mě miluje, a ty seš děsnej člověk. Měl bys zajít za doktorem, aby ti na ty změny nálad něco předepsal. Já s tím nedokážu držet krok. Jednu chvíli seš milej, pak mě zase nenávidíš. Nechci s tebou nic mít, tak si prosím najdi na hraní jinou holku, protože já končím!“ Dupne, rozhazuje rukama jako vždycky. Bez gestikulace se neobejde, což mi připadá zábavný.

Pokračuje pořád dál, ale upřímně bych vám nedokázal říct, o čem mluví. Má takovej vztek, tak jsem ji rozzuřil, že se úplně pomátla. Když je s Landonem, je samej úsměv a útěcha. Se mnou vztek a elektřina. Oči jí planou – zuřivostí nebo smutkem, to nepoznám, ale aspoň z ní dokážu vyrazit vášnivou reakci.

„Vážně v tobě vyvolávám to nejhorší, co?“ Začnu přejíždět prstem po dírce propálený v lemu trička. „Já s tebou nic nehraju.“

Chodba kolem nás se plní lidma. Prohrábnu si vlasy. Proč s ní musí být všechno tak *dramatický*?

Tessa si zamne spánky. „Tak co děláš? Protože mně se z těch tvejch nálad rozskočí hlava.“

Vezmu ji za ruce a jemně je stisknu. Nebrání se, tak ji zavedu do uličky mezi dvěma budovama a zamračím se na čumily, aby se ztratili. Nechci, aby nás někdo slyšel, aby se kvůli nim snažila hrát „dokonalou holku“.

Zadívám se na ni. Působí klidně, neutrálně, což je vzhledem k naší těsný blízkosti pozoruhodný. Ale když se mi podívá do očí, vidím v jejím krunýři prasklinu. Polkne, rty se jí chvějou.

„Tess, hele, já... nevím, co dělám. Tys mě políbila první, pamatuješ?“ Nezáleží na tom, že na ni od té doby pořád myslím. Udělala první krok, to pro mě vždycky bude vítěznej argument.

„Jo... byla jsem opilá, pamatuješ?“ Sklopí zahanbeně oči.
„A včera jsi mě první políbil ty.“ Nepřiznává, že mě chtěla.
Vždycky si najde nějakou výmluvu. Její zapírání mě čím dál víc štve. Cítil jsem, jak při tom polibku roztála.

Možná mě nenávidí, ale její tělo ne.

„A tys mě nechala.“ Nakrátko se odmlčím, upozoruju, jak se v jejích očích rodí zvědavost. „Musí tě to unavovat.“

„Co jako?“ zeptá se a vzpurně vystrčí bradu.

„Chovat se, jako bys mě nechtěla, když oba víme, že chceš.“ Záměrně přistoupím blíž a ona se zády namáčkne na zeď.

Pořád je navenek klidná, její tělo už asi pochopilo, co chce.

Jenže pak se zase ozve její mozek. „Co? Já tě *nechci*. Mám kluka.“ Hodně se snaží mluvit klidně.

Pousměju se. „Kluka, se kterým se nudíš. Přiznej to, Tess. Ne mně, sobě. Nudíš se s ním,“ odříkám pomalu a důrazně, protahuju slabiky, nakláním se k ní. Už se mi zase dívá na pusku, no jasně. Zvažuje možnosti. Určitě si pamatuje, jak jsem ji líbal, protože se zlehka dotkne svých rtů. Uvízla tu se mnou. A touha a spalující zvědavost jí nedovolí odejít, tentokrát ne.

„Cítilas s ním někdy to co se mnou?“ vynesu poslední trumf, ale vážně by mě to zajímalo.

„T-t... jasně, že jo,“ pokouší se vzdorovat.

Neskočím jí na to. Když mluvila o románu, znělo to mnohem přesvědčivějc.

„Ne... necítila. Poznám, že se tě ještě nikdo nikdy nedotýkal. Ne *doopravdy*.“

Má rozevřený rty, v podstatě slyším, jak jí buší srdce. Zajímalo by mě, jak vypadám jejíma očima. Vidí, že ty její rozechvělý výdechy a plný rty mě dohánějí k šílenství? Prozrazují moje oči, že bych si nejradši omotal její vlasy kolem pěsti, otočil ji k sobě a políbil?

Její tělo to ví.

„Do toho ti nic není.“

Nedokáže to přiznat. Když nosíte masku tak dlouho jako ona, je skoro nemožný ji sundat. Anebo si možná i ona připadá neviditelná.

„Nemáš ponětí, jak dobře bych ti moh udělat.“ Skloním se k ní. *Nech mě, ať tě o tom přesvědčím, ať ti to ukážu*, prosil bych nejradši.

Už se zase tiskne ke zdi, snaží se nějak získat odstup. Evidentně na ni působím, protože prudce oddechuje. Konečně.

„Nemusíš nic říkat. Já to na tobě poznám.“

Zajímá se – ten zvuk možná působí neškodně, ale vím svý. Ví, že chce víc. Touží po tom její tělo.

„Zrychlil se ti pulz, co? V puse máš sucho. Myslíš na mě a cítíš to... až tam dole. Že jo, Thereso?“ Představuju si ji nahou, roztaženou přede mnou, dotýkám se prstem vlhkosti, která z ní prosakuje.

Prudce se nadechne a pokusí se odvrátit, ale nezvládne to. „Pleteš se.“ Je to lež.

„Nikdy se nepletu,“ usměju se. Zaváhá, zastrčí si pramen vlasů za ucho. „V tomhle ne.“

Nadechne se a vím, že jsem si vykoledoval. „Proč vykládáš, jak se na tebe vrhám, když teď je to naopak?“

„Protože tys byla na tahu první. Nechápej mě špatně.“ Zasměju se. „Překvapilo mě to stejně jako tebe.“

„Byla jsem opilá a měla za sebou dlouhý večer, ale to už víš. Zmátlo mě, že se ke mně chováš mile. Teda mile ve tvém podání.“ *Mile v mém podání?* Většinou jsem na ni milej. Dokonce obzvlášť milej, když teď mám důvod. Vzpomenu si na sázku. Musím postupovat opatrnějc než jindy.

Tessa mě obejde a posadí se na obrubník. Rozhlídnu se, jestli nás někdo nešmíruje, ale nikdo si nás nevšímá.

„Přece na tebe nejsem tak zlej.“ Odhaduju, jestli si to doopravdy myslí.

„Jo, seš. A pořádně. Nejen na mě, na všechny. Ale přijde mi, že na mě obzvlášť.“ *Zlej?* Nejsem na ni zlej o nic víc než

na malý kotě. Právě naopak.

„To prostě není pravda. Nechovám se k tobě hůř než k většině lidí,“ zavtipkuju. Jí to ani trochu vtipný nepřipadá. Kdyby měla tu moc, máchla by rukou a já bych odletěl někam do vesmíru.

Vyskočí. „Nechápu, proč s tebou ztrácím čas!“

Odejde. Ale to já nechci, nebo jo?

Ne. Nechci. Neumím se omlouvat, zvlášť když nemám pocit, že bych měl za co, ale budu muset přestat prudit. Když se omluvím, uklidní se, jak už jsem zjistil.

„Hej, promiň. Vrať se sem,“ použiju přemlouvací tón, kterej mají holky rády. Posadím se na obrubník, kde předtím seděla ona.

„Sedni si.“ Poplácám místo vedle sebe. Odfrkne si, ale udělá to. Překříží nohy, vzdychne. Překvapuje mě, jak dobře mi dělá, že mi odpustila.

„Sedíš zatraceně daleko,“ dobírám si ji. Obrátí oči v sloup. „To se mě bojíš?“ Odpověď znám.

Pochopitelně že mi nevěří, ale chce. A já to chci taky, víc, než bych čekal.

„Ne, jasně že ne. Proč bych se bála?“ vyhrkne příkře.

Odtáhnu se. Nevěří mi a já jí taky ne, ale nemusela to vysypat tak rychle. Evidentně ji něčím přitahuju, jinak by se tu se mnou nebavila. Musí to cítit, když zůstává.

„Nemůžeme se prostě dohodnout, že se buď budeme od sebe držet dál, nebo budeme kamarádi? Já nemám sílu se s tebou pořád jen hádat.“ Nepřipadá mi, že se pořád hádáme, jen prostě mluvíme víc, než jsme oba čekali. Rozhodně se s ní nehádám tak jako s Kenem, naopak s ní mluvím. To už o něčem vypovídá.

Zvykli jsme si na to. Bylo by divný, kdybych ji už neměl vidět. Zvyknul jsem si na tu její hubatou pusu a na to, jak jí z očí srší jiskry, když se na mě zlobí. Její oheň je nakažlivej. Začínám na něm bejt závislej.

„Já se od tebe nechci držet dál,“ přiznám. Štve mě, že si před ní musím dávat pozor. Stačí malý uklouznutí a uteče.

Rád bych si myslel, že jsme se dneska trochu sblížili, že třeba příště neuteče tak rychle. Čeká ode mě, že jí povím, co cítím, že budu otevřenější, přitom dostanu jen sotva něco na oplátku. Jako bych byl ženatej, ale bez výhod pravidelnýho sexu a teplejch večerů.

„Teda, myslím, že to stejně nejde, když bydlíš v pokoji s mou dobrou kámoškou a vůbec. Takže asi musíme zkusit to druhý. Bejt kamarádi.“ Chci vyhrát celou hru a s tímhle pěšákem se netáhne zrovna snadno.

„Fajn, takže přátelé?“ zeptá se, jako by uzavírala obchodní dohodu. Mohl bych jí nabídnout, že si s ní výhru rozdělím napůl. To by byl krásnej začátek úžasnýho přátelství.

Přátelé? Co takhle přátelé, co spolu píchaj?

„Přátelé.“ Napřáhnu k ní ruku.

Nasadím mazanej, okouzlující úsměv. Stiskne mi ruku a zavrtí hlavou. Trochu cítí, že jsem nebezpečnej, ale ne tolik, aby ji to odradilo.

„Bez bonusů,“ zdůrazní, vzápětí zčervená. Vlastně mě vůbec nenapadlo, jak taková nevinnost může být hezká.

Dotknu se piercingu v obočí. „Proč to říkáš?“

„Jako kdybys nevěděl. Steph mi to pověděla.“

„Jako o ní a o mně?“ Bylo to s ní celkem fajn, zajímavý. Má svý problémy jako my ostatní, ale nechává si je pro sebe, na rozdíl od Molly nebo ode mě. Rád bych věděl, co o mně ta zrzka Tesse navykládala. Pravděpodobně si trochu zapřeháněla. Steph chtěla vždycky víc, než jsem jí moh dát, je strašně soupeřivá a odmítnutí nebere jako odpověď.

„O ní a o tobě. A o tobě a spoustě dalších holek,“ vypraví ze sebe.

„No, se Steph... jsme si užili.“ Usměju se a Tessa se odvrátí.

„A... jo, mám pár holek, který šukám, ale do toho ti snad nic není, kámoško?“

Uznávám, že si Tessu představuju jako jednu z nich, jak pode mnou leží roztažená a vzdychá rozkoší. Zavře oči, nadechne se. Představuju si, jak jí to dělám prstama a pusou

zároveň. Jsem si jistej, že jí ještě nikdo nelízal klitoris a nestrkal jí u toho...

„To není,“ vytrhne mě z představ. „Jenom bych nerada, abys měl pocit, že mě k nim přihodíš.“ Strčí do mě, což jenom posílí moje představy.

„Ouvej... ty žárlíš, Thereso?“

Znova do mě strčí. „Ne, vůbec ne. Těch holek je mi líto.“ Zavrtí hlavou a já se rozesměju. Nebylo by jí líto nikoho – prožívala by jenom slast, tak intenzivní, že si to ani nedovede představit.

„To nemusí.“ Nedokážu zahnat vidinu jejího nahého těla. Potřebuju zjistit, co ukrývá pod tím plandavým oblečením. Kdybych na ni sáhnul, nevěděla by, co si počít. „Užívají si to, neboj.“

„Fajn, fajn, už to chápu. Můžeme prosím změnit téma?“ Znovu zavře oči a zakloní hlavu. Zasténá. „Tak budeš se ke mně snažit chovat mile?“

„To si piš. A ty se budeš snažit nechovat se pořád tak upjatě a protivně?“ dobírám si ji.

„Nechovám se protivně. Ty seš nesnesitelněj.“

Oba se rozesmějeme. Její smích je lehounkej jako pírkó, poletuje kolem mě. Připadám si načechraně, je to divný, ale hezký.

Načechraně? To jako fakt, Hardine?

Měl bych se vzpamatovat a dát tenhle vláček přátelství do pohybu.

Nahnu se ke svý kamarádce blíž. „Tak se na nás podívej, ideální kámoši.“

Tessa ucukne a vstane. Uhladí si sukni a já si představuju, jak jí tu sukni svlíkám. „Ta sukně je děsná, Tess. Jestli se máme kamarádit, už ji nesmíš nosit.“ Není zas tak zlá, ale taky není dobrá.

Tesse v očích prokmitne stud a já se usměju, abych to odlehčil. Nechtěl jsem ji urazit, jen jsem si ji dobíral. Jestli si přeje nosit nelichotivý oblečení, je to její věc. Já nosím pořád stejný černý džíny a špinavý černý trička.

Tesse začne vibrovat telefon, vytáhne ho z tašky. „Musím se jít učit,“ oznámí.

Podívám se na ten starožitnej kus plastu, co drží v ruce. Vážně má Nokii?

„Ty máš nastavenej budík na začátek učení?“ žasnu a říkám si, že má asi poslední věčko, který existuje. Jako kdyby se schválně snažila bejt nemoderní.

Pokrčí rameny. „A na spoustu dalších věcí. Tak to prostě dělám.“

Je v rozpacích, jako by se za to měla stydět. Proč si to myslí? Někdo z jejích blízkých v ní musel vyvolat pocit, že je nutný všechno ospravedlňovat. Určitě její máma. A já to teď vlastně tak trochu dělám taky, ale ta ženská je fakt neskutečná. Tessina máma se chová jako vládyně světa. Nedivil bych se, kdyby si nastavovala budík, aby nezapomněla prudit Tessu.

„Tak si ho nastav pro nás zejtra po škole a podnikneme něco zábavnýho,“ navrhnou.

Chci s ní trávit čas. Potřebuju to.

Podívá se na mě, překvapeně se zamračí. „Nemyslím, že se naše představa zábavy shoduje.“

To se neplete. Moje představa zábavy je rozhodně úplně jiná než její. Ona si pod tím pojmem nejspíš představuje, jak se spolu učíme a mezi sebou máme na posteli hromady zápisků a skript. Akademicky asexuální odpoledne.

Moje představa je sedět na posteli, opírat se zády o pelest, zatímco mi ho Tessa bere do pusy. Rád bych k tomu přidal vychlazenou sklenku whisky s jednou kostkou ledu, která cinká o sklo, zatímco mi ho Tessa kouří.

Ale nechci pít, tak se asi spokojím s kuřbou bez whisky.

Což jí pochopitelně nepovím. „Neboj, obětujeme jen pár koček, vypálíme jen pár baráků...“

Zasměje se a já se musím usmát. Kolem nás prochází nějaká dvojice. Drží se za ruce a oba se smějou nějakýmu blbýmu vtipu, kterej vyprávěl ten kluk. Úplně jsem nezachytil, co říkal, ale poznám, že to bylo blbý, protože

mají oba stejný pruhovaný ponožky. Především se tím svým vztahem předvádějí. To je fakt hnus. Tessa si jich zřejmě ani nevšimla. Upírá oči do chodníku.

„Vážně, měla by ses trochu bavit, a když jsme teď kámoši, měli bychom spolu něco podniknout.“ Než mě stačí odmítnout, otočím se k ní zády a vyrazím pryč. „To jsem rád, že souhlasíš. Tak zejtra.“

Přejdu ulici a otočím se. Už zase sedí na obrubníku. Nepokusila se odmítnout, čili souhlasila, že se zítra setkáme. A já teď nevím, co s tím, protože jsem počítal, že mě ještě párkrát pošle do háje, než přijde čas doopravdy naplánovat rande.

Nasednu do auta, pokouším se rozmyslet, co s Tessou podniknout. Nechodím ven, nikdy, leda na mejdan u někoho jinýho. Jinak jsem buď v kampusu, nebo sám ve svém pokoji.

Nastartuju a přemítám. Kino? Jaký filmy má Tessa ráda? Určitě něco podle románu Nicholase Sparkse. Mohl bych ji u toho vzít nenápadně kolem ramen. Mohl bych jí koupit popcorn nebo předraženou čokoládu, abych na ni zapůsobil. Potíž s filmem je, že se u něj nedá mluvit. Někdo by si stěžoval a skončilo by to průšvihem.

Dřív byly ty rituály kolem námluv mnohem jednodušší. V románu od Austenové bych se jí prostě dvořil a bral ji na schůzky s gardedámou, procházeli bysme se po lese a kdybych sebral odvahu, dotknul bych se její ruky v rukavičce. Ona by zčervenala a položila by si prst na rty, varovně by se ohlídla po gardedámě.

Dneska se randí jinak. Kdybych sebral odvahu dneska, začal bych jí mnout bradavky přes tričko a ona by mi posunula ruku do toho teplýho místa mezi jejíma stehnama. Žádný garde, žádný pravidla.

Z rozjímání mě vyruší telefon.

Má vůbec Tessa moje číslo? Když už jsme u toho, já na ni ne. Musím říct Steph.

Na displeji se objeví Kenovo jméno. Zaúpím, ale tentokrát to zvednu. Asi bych měl jeho vytrvalost nějak odměnit.

„No?“ řeknu a zahnu na dálnici. Telefon držím mezi tváří a ramenem. Můj krásnej Ford Capri z roku 1970 má jedinou chybu, nenapojí se na Bluetooth.

„Ehm, ahoj, Hardine,“ vymáčkne ze sebe.

Zmátlo ho, že jsem to vzal. Občas mi volá a určitě to vnímá jako dobrej skutek. Volá, aby mě „zkontroloval“, protože ví, že to nevezmu, ale připadá si dobře, že se snaží navázat kontakt se svým nezvedeným synem. Jeho přítelkyně ho určitě chválí, objímá a uklidňuje. „Jednou dostane rozum,“ utěšuje ho nejspíš. „Jen se zlobí.“

Taky by se zlobila, kdyby jí dělal tátu tak mizerně jako mně.

„Ahoj.“ Přepnu na hlasitej odposlech a dám telefon do držáku na kelímek.

„Jak se máš, synu?“ ptá se, což mě okamžitě namíchne.

„Dobře.“

Odkáže si. „To rád slyším. Chtěl jsem tě na zítřek pozvat k nám na večeři. Karen dělá kuře a byli bychom moc rádi, kdybys přišel.“

Chce, abych k nim přišel na večeři? Proč bych měl proboha chodit k němu domů, krmit se kuřetem s jeho novou rodinou a bavit se o tom, jak jsme všichni rádi pospolu. To fakt díky.

„Něco už na zítřek mám.“ Tentokrát to není lež.

„Aha. No ale mohl bys přijít i později. Bude dezert.“

„Mám něco domluvenýho na celou noc,“ upřesním. Rád bych věděl, jaký bude zítra počasí. Nebe je zatažený jako v tomhle blbým státě vždycky. Slunce to tu asi dost nenávidí – proto tu pořád prší a je hnusně.

„Má zejtra pršet?“ zeptám se Kena. Je to jednodušší než hledat předpověď počasí.

„Ne, přes noc se oteplí a do rána pršet přestane,“ odpoví.

Kdybych s tím chlapem, co mě zplodil, měl normální vztah, moh bych se ho zeptat, co se tak dá dělat na rande. Jenže nemám. Takže nic.

Tohohle chlapa se můžu ptát leda na to, kdy mám vyplnit jaký školní formuláře. Nemáme nic společného a rozhodně se s ním nechci nikdy radit o randění.

Třeba by mi poradil Vance. Když už, tak bych se radši zeptal jeho.

„Musím jít,“ řeknu do telefonu a zavěším. Najdu si Vanceovo číslo.

Zvedne to hned. „Ahoj, Hardine, co se děje?“

„Neporadil bys mi, kam někoho vzít?“ vyhrknu. Vyznělo to dost divně.

„Potřebuješ se zbavit mrtvoly?“ zasměje se do telefonu. Usměju se. Je to vůl.

„Ne, tentokrát ne.“ Pokouším se nějak to formulovat, aniž bych zmínil Tessu. „Jako že s někým někam jít.“

„Takže rande?“ usoudí.

„Ne, ne tak docela. Ale trochu jo.“

Nevím, jak schůzku s Tessou nazvat. Není to rande. Jsme kamarádi.

Kamarádi, dokud ji neošukám, připomenu si.

Je tak prudérní. Nosí volný oblečení a nemluví sprostě. Kam ji tak vzít, aby se trochu uvolnila? Pokouším se vybavit si svou nejoblíbenější vzpomínku od té doby, co jsem se přistěhoval do Washingtonu.

U řeky kus od dálnice číslo 75 je to celkem fajn. Kdyby bylo hezky, můžeme zajet tam. Řeka je mělká, člověk vidí kameny na dně, ale dokonale čistá není. Vlezla by do ní? Asi ne, ale zkusit to můžu.

„Procházka někam do přírody je podle mě vždycky sázka na jistotu,“ konstatuje Vance.

A mně se poprvé po několika hodinách připomene ta sázka.

čtrnáct

Když s ní poprvé byl sám, poznal, že se v něm něco pohnulo. Myslel si, že se tomu ubrání, že třeba jen trochu měkne, ne vůči ní, ale vůči všem... byl si tím jistý. Celý život byl sám a ovládl umění vyhýbat se jakýmkoli důvěrnostem kromě sexu. Nepotřeboval kamarády. Neměl funkční rodinu, která by ho naučila jednat s lidmi. A vlastně si tu svou tvrdou slupku oblíbil – život se v ní zdál mnohem jednodušší. Během první schůzky s ní si připadal, jako že se dusí, ale jak čas plynul, začínal cítit něco, co by mohlo všechno změnit. Zapřisáhl se, že to nedovolí.

Byl zvyklý na svou samotu. Pak přišla ona a převrátila všechno vzhůru nohama.

Je tu ráno, v noci jsem skoro nespal. Tentokrát mě ale nebudily ty příšerný noční můry. Nespal jsem kvůli Tesse.

Když jsem zavřel oči, viděl jsem ji, a ne tak, jak bych rád. Místo aby byla nahá pode mnou a tiše vzdychala, zuřila a nudila se během výletu k řece, kam ji chci vzít. V jedný ujetý scénce jak z filmu, kterou vyplodila moje nevyspalá mysl, si narazila palec a stěžovala si na to celý odpoledne. V další se tak strašně nudila, že zavolala svému trapnému klukovi, aby pro ni dojel a odvezl ji do kampusu. A když dorazil, byl *celej* v zapínacím svetru. Ohromný a nekonečně trapný svetrový monstrum.

Štve mě, kolik trávím času přemýšlením o týhle holce. Přitom tak za měsíc už bude všechno fuk. Jestli tohle „rande“ proběhne dobře, doufám, že sázku vyhraju ani ne za čtrnáct dnů. A jestli se mi ji povede okouzlit, třeba k tomu dojde už u té řeky...

Zazvoní mi budík v telefonu, vylezu z postele a vypnu ho.

Je to tady. Hlava mi třeští už teď, vytáčí mě, že mi na tom tak záleží. Asi bych se měl osprchovat. Když se vypravuju, napadne mě, co teď asi dělá... je vystresovaná jako já? Dovedu si to představit. Je tak sešňěrovaná, pravděpodobně si mě doslova zapsala do toho svého diáře, jakmile jsem jí nabídnul přátelství.

Po osprchování hledám v šuplíku čistý černý tričko. Najdu jedno zmačkaný, ale bude stačit. Venku nastartuju auto, pod nohou mi něco křupne. Najdu pod pedálem prázdnou lahev od vody. Jak jsem rozespalej, ten zvuk mě tak vytočí, že vystoupím a flašku vyhodím.

Vážně bych rád líc spal.

Dorazím do kampusu trochu brzo, pak zapomenu na zadním sedadle skripta, zápisky i černou mikinu. Ale dojde mi to až v půli cesty do posluchárny a rozhodně se nehodlám vracet.

Tessina a Landonova židle jsou zatím prázdný. Posadím se na svůj místo, neubráním se troše samolibosti. Jde pozdějc než já a nějak vím, že ji to popíchne. Člověk se musí umět radovat i z malejch věcí.

Střídavě se dívám ke dveřím a prohlížím si seznam zmeškaných hovorů a zpráv od Molly, Jace a jedný divný holky. Už si ani nepamatuju, jak se jmenuje. Když Landon s Tessou konečně dorazí, povídají si a *ona* vypadá šťastně a odpočatě. Žádný kruhy pod očima, žádný stopy po bezesný noci.

„Tak co, připravená na naše dnešní rande?“ zeptám se jí, když se bokem otře o mou lavici. Křivka toho boku je hodně přitažlivá. Oblý boky a stehna jsou jedna z věcí, který mám na ženským těle nejradši – je to sexy.

„Není to rande,“ prohlásí, otočí se k Landonovi a dodá: „Dohodli jsme se, že si vyrazíme – jako kamarádi.“

„To máš fuk.“ Omrknu, co si vzala na sebe. Džíny, dost úzký, rýsuje se v nich obrys jejích stehen a zadku. *Krucí.*

Celou přednášku se mi vyhýbá pohledem. Ani já se na ni nedívám.

Po přednášce se k ní Landon nakloní a něco jí říká – neslyším co, ten kretén mluví moc potichu –, ale její odpověď zaslechnu: „Víš, jenom se spolu snažíme nějak vycházet, protože moje spolubydlící je jeho dobrá kámoška.“

Jenom se spolu snažíme vycházet, jo?

Popojdu k tomu šprtovi a jeho šprtský sexy holce. Landon má debilní tričko s límečkem, zastrčený do šedých oblekových kalhot. Ví vůbec, jak vypadá chudej vysokoškolák? Jenže on chudej není. Bydlí v pěkném velkém baráku jen kousek odsud, s chlapem, kterej je technicky vzato můj táta, zatímco moje máma žije v Anglii v ubohým brlohu. A můj domov, čili kolej, je plnej ukňouranejch rádoby pohodovejch hošíků, co řeční o týhle báječný komunitě, a přitom pro ni nedělaj vůbec nic. Tessin přítel by tam dokonale zapadnul. Blond vlasy, modré oči, mokasíny, zapínací svetry. Jako by se pro tu kolej narodil.

Teda kdyby se naučil hodně, hodně chlastat...

Landon se na mě podívá, tentokrát už se nepokouší mluvit potichu. „Chápu. Ty seš moc hodná holka, ale nevím, jestli si Hardin tvoji laskavost zaslouží.“

To jako fakt? A co si zasloužím, Landone? Hodnýho novýho tatku, kterej nemá radši chlast než svýho jedinýho syna?

„Máš na srdci ještě něco kromě pomluv, kámo? Ne? Tak vysmahni,“ řeknu tak vlídně, jak svedu. Kdybych řekl, co si doopravdy myslím, Tessa by naše rande zrušila.

Landon neodpoví, jen se na Tessu zamračí a potichu něco dodá. Když odejde, Tessa se otočí ke mně.

„Neměl by ses k němu chovat tak hnusně. Vždyť jste vlastně jako bratři.“ Už zase soptí.

Jako bratři? V jakým světě tahle holka žije, když si myslí, že se já a Landon můžeme považovat za bratry? Jsme dva cizí lidi, kteří mají čirou náhodou společnýho třetího cizího člověka.

„Cos to řekla?“ procedím přes zaťatý zuby.

Jen protože můj mizernej fotr nastěhoval Landona a jeho mámu do svýho domu plnýho čokoládovejch sušenek... tak

moment, odkud to ví?

Prohrábnu si vlasy.

„No, když tvůj táta a jeho máma...” nadhodí a tváří se zmateně. Pak pro sebe přikývne a zamračí se, jako by právě prozradila nějaký tajemství.

Podívám se za Landonem, jestli bych ho nedohonil. „Do toho ti nic není.”

Proč si Landon myslí, že má právo mluvit o mejch rodinných záležitostech? „Nechápu, proč ti to ten blbeček vykládal. Asi mu budu muset zavřít hubu.”

Protáhnu si klouby, až to zapraská, i když mě kůže na věčně omlácených prstech pálí.

Zpraží mě pohledem. „Nech ho na pokoji, Hardine.” Přesvědčivá královna válečnice. „Nechtěl mi to říct, vytáhla jsem to z něj.” Takže ví o mý rodině? Co je jí do toho? Proč by o mně měla něco vědět? Celá tahle věc zašla moc daleko.

„Tak kam dneska vyrazíme?” ptá se.

Fakt to přehání. Její zvědavost překračuje mé hranice, vadí mi to. Nejspíš se ho vyptávala i na další věci. Proč nežiju s Kenem a jeho novou rodinou, proč se svým tátou nemluvím – zřejmě se taky ptala, jakej jsem byl jako dítě, a Landon jí pravděpodobně vyžvanil všechno, co o mně slyšel. Takže mě odsuzuje už teď, poznám to na ní.

„Nikam, byl to blbej nápad,” prohlásím a nechám ji tam stát.

Nepotřebuju se s ní sbližovat. Je vlezlá a předpojatá. Prostě na to kašlu. Bude lepší držet se od týhle holky dál.

Když nastoupím do auta, hlava mi třeští a potí se mi dlaně. Proč jí Landon musel vykládat o mý rodině? To znamená, že teď ví všechno. Nebo aspoň ty pozitivní věci: že je táta rektor na univerzitě, že byl na vejšce třetí nejlepší, že miluje sport.

Zato neví, že byl ochlasta – nejhoršího druhu –, protože z týhle stránky ho ten její roztomilej Landon nezná.

Zajímalo by mě, jestli o mém otci vůbec něco ví, myslím pravdivýho. Nebo ho fotřík oblbnul sladkýma řečma?

S radostí ho zasvětim nad kokosovým dortem od jeho mámy.

Najednou mě přepadne klaustrofobie, otevřu okno, potřebuju čerstvej vzduch. Klička se zasekne, trhnu za ni, štve mě, že tohle krásný auto je tak zatraceně starý. Po půl minutě popadnu dech a konečně vyjedu z parkoviště. Kdyby šla Tessa za mnou, nevím, co bych dělal.

Nejsem ve svém pokoji ani deset minut, když mi přijde zpráva od Molly: Zed je s tou tvou panenskou Barbie na koleji. Radsí si pohni, milovníku.

Co? Jak to vis? odepíšu. Proč by mi zrovna Molly měla s Tessou pomáhat...

Jako že je na mý straně?

Vim a nepovim.

Skoro z displeje slyším provokativní tón. Obuju si černý glády. Uvnitř už jsou tak rozdrbaný, že se nejspíš každou chvíli rozpadnou za chůze, ale mám je roky a nemůžu sehnat žádný tak pohodlný.

Je mi jasný, že už jsem z Molly dostal všechno, co se dalo. Než vyjedu, pošlu zprávu Steph: Je Tessa se Zedem?

Okamžitě odpoví: *Ne, tady ne 😊*

Poznám, že lže, a šlápnu na plyn.

patnáct

Když otevřu dveře, Tessa sedí se Zedem na Stephině posteli, její postel je prázdná. Na malý posteli, se Zedem. A taky se Steph a Tristanem. Tessa jen sedí, nic víc, ale stejně. Je se Zedem. V posteli. V posteli se Zedem seděli.

Zní to jako nějaká příšerná dětská rýmovačka.

A já vidím rudě.

„Čéče, taky bys moh někdy zaklepat,“ protestuje Steph, dělá blbou. Moc dobře věděla, že se rozjedu rovnou sem. Přesně to taky chtěla – proto to řekla Molly, už je mi to jasné. Jenom mě překvapuje, že mi Molly fakt napsala. Steph se mi podívá do očí, zasměje se. „Co kdybych tady byla nahá?“

Kdyby byla? *Byla*, říká její pohled. Jo, viděl jsem ji celou nahou a vím, že prsa nemá ani z poloviny tak velký, jak to v tý vycpaný podprsence vypadá. Ale má jeden z nejhezčích zadků, na jaké jsem si kdy sáhnul...

Popojdu do pokoje. „To by pro mě nebylo nic novýho.“

Tessa s Tristanem se zatváří, jako by jim někdo nachcal do snídaně.

„Hele sklapni,“ zasměje se Steph. Miluje, když je středem pozornosti, prahne po tom.

„Co máte v plánu?“ zeptám se a posadím se naproti nim na Tessinu postel. Aspoň že se Zed nedostal *do její* postele. Tím se budu utěšovat.

Zed se usměje. *Proč se kurva usmívá?*

„Chtěli jsme jít do kina,“ řekne. „Co kdybys šla s náma, Tesso?“

Tessa se podívá na mě, pak na něj. Je nervózní. Chce souhlasit!

Vložím se do věci dřív, než si něco domluví. „My už s Tessou něco máme.“

Zadívám se na Zeda, mlčky ho varuju. Pomalu zamrká, provokuje. Tristan mlčí, nechce mít s naším dramatem nic společného. Vlastně není tak špatnej, až na to, že chodí s takovou čarodějnicí.

„Cože?“ řeknou Zed se Steph najednou.

„Jo, přišel jsem ji vyzvednout.“

Tessa se ani nepohne a nevypadá to, že by se mnou chtěla odejít.

„Seš připravená?“ zeptám se jakoby nic.

Zatváří se rozpačitě, jako by bojovala sama se sebou. A zrovna když se chystám něco udělat, abych ji přesvědčil, přikývne a zvedne se z postele.

„Tak zatím!“ pozdravím až moc nahlas a strkám Tessu ze dveří, jako by mi za patama hořelo.

Jde za mnou, snaží se udržet se mnou tempo. Má hezký dlouhý nohy, stehna trochu silnější. Nedokážu nemyslet na to, jak ji za ně budu držet, až ji ohnu přes kapotu a vezmu si ji. Nechci si představovat podobný věci, když je tak blízko. Péro mě přímo bolí, v duchu cítím, jak by byla měkká, jak bych ji tisknul...

Vytrhnu se z myšlenek, už jsme u auta. Automaticky jí otevřu dveře. Ale nevypadá, že by chtěla nastoupit. Překříží ruce pod prsama, čímž si je parádně nadzvedne.

Snaží se maskovat vztek, ale vypadá prostě sexy.

„No jo, musím si pamatovat, abych ti už nikdy neotvíral dveře,“ poznamenám ironicky.

Zavrtí hlavou, poznám, že se na mě chystá vyjet. „Co to má sakra znamenat? Já vím moc dobře, žeš mě nepřišel vyzvednout. Říkals, že se mnou nikam jít nechceš!“

Křičí. Rozhlídnu se, parkoviště rozhodně není prázdný. Ale ona si lidí kolem nevšímá. Nepřipadá mi jako někdo, kdo si potrpí na hádky na veřejnosti, i když už jsme se před publikem pohádali dvakrát.

Fakt se z ní zblázním.

„Ale jo, přišel. Nastup si.“ Ukážu dovnitř. Uklidil jsem tam kvůli ní, tak ať kouká nasednout.

„Ne! Jestli mi neřekneš pravdu, vrátím se tam a půjdu se Zedem do kina,“ prohlásí vzpurně.

Co má za problém? Říká o mně, že se neumím chovat slušně, a koukněte, jak se mnou mluví. Je předpojatá a pokrytecká.

Co na to mám kruci říct?

Měl bych jí vyklopit, že mi Molly dala echo? Těžko, Molly už by mi víckrát nic neřekla. A proč mi Tessa vyhrožuje, že někam půjde se Zedem? Dozvěděla se o té sázce? Co když se s ní Steph spolčila?

V podstatě o ní nic nevím a poznám, že je nějak divná. Steph jí to určitě práskla.

„Přiznej to, Hardine, nebo jdu pryč,“ pohrozí.

Nepoznám, jestli to myslí vážně. Zdá se upřímně nakrknutá, chřípí má roztažený – vypadá to celkem komicky. Budu muset tenhle zásah egu ustát.

„Jo, fajn, přiznávám. A teď už si nastup do toho pitomýho auta. Znova už ti to říkat nebudu.“ Chci tu sázku vyhrát, ale je to neskutečně komplikovaný. Nebudu vynakládat zbytečný úsilí, než tuhle trofej předám dalšímu spolužákovi. Nasednu za volant a dveře u spolujezdce nechám otevřené, kdyby přece jen chtěla jet.

A světe div se, Tessa nasedne.

Vyjíždím z parkoviště pořádně vytočenej. Sám jsem tenhle výlet vymyslel, pak z něj vycouval a stejně jsem tady s ní. Bolí mě hlava, svádím boj sám se sebou. Jedný mý části se chce křičet, otevřít okna a zadusit se vlastním dechem, ta druhá se nějak zvláštně uklidňuje, pomalu ale jistě. Zapnu muziku, abych umlčel mozek. Většinou to zabírá: pár chlapů, co zpívají o smrti a svý depresi, k tomu dunění bubnů, který podtrhuje všechen ten vztek.

Tesse zřejmě Slipknot neseď, natáhne ruku k ovládání. Což je nebetyčná drzost.

„Nedotýkej se toho!“

„Jestli se hodláš chovat takhle, nikam s tebou nejedu,“ pohrozí mi. Rázně se opře o kožený opěradlo.

„Nehodlám. Jenom nesahej na to rádio.“

Skoro nemůžu dýchat. Ten randál mi pomáhá ztlumit paniku. Pak si všimnu, jak vzteklej pohled na rádio upírá. To mě vytrhne z chmur, najednou je mi do smíchu, ale tím bych asi situaci nevylepšil.

„Proč by ti mělo vadit, jestli jdu do kina? Šli by i Steph a Tristan,“ pronese a vystrčí bradu, aby to zdůraznila.

Jo jakože dvojité rande? To určitě...

„Prostě si nemyslím, že Zed má s tebou dobrý úmysly.“ Nevím, co jinýho říct. Upírám oči na silnici.

Po dlouhém tichu se Tessa rozesměje. *Co s tou holkou kruci je?*

„Jo? A ty je máš? Zed se aspoň chová mile.“

Pořád se směje. Zed je na ni milej? *Milej?*

Vsadil se, že tě připraví o panenství, zlato. Jenže nahlas to říct nemůžu.

Navíc v tom jedu taky.

MLčím, Tessa je pořád ostražitá. „Můžeš to *prosím tě* vypnout?“ křikne přes muziku.

Přikývnu, ale jen rádio ztlumím. Chci jí trochu zlepšit náladu.

„To je příšerná muzika,“ postěžuje si. Věděl jsem, že se jí nebude líbit, stačí se na ni podívat. Pravděpodobně poslouchá pravej opak toho co já.

Bubnuju do volantů a pak si všimnu, jak Tessa dělá nevědomky totéž, bubnuje si o stehna.

„Ne, není. I když bych rád věděl, co ty považuješ za dobrou hudbu.“

S úsměvem si představuju, co dřív doma nejspíš poslouchala: N Sync, Jessicu Simpson a určitě taky ty děsivý holčičí kapely, který stará dobrá Anglie chrlí do světa v pravidelnejch intervalech.

„Mně se líbí Bon Iver a Fray,“ řekne po chvíli.

„To se dalo čekat.“ Jedno je v zásadě křesťanská kapela, ta druhá zas hipsterská. Moc mě to nepřekvapuje.

Jasně, obojí je poměrně slušná muzika – ale nic pro mě. Pro mě v ní není dost bolesti.

„Co je na nich špatnýho? Jsou úžasně talentovaní. Jejich muzika je boží.“ Říká to tak zapáleně. Podívám se jí do očí a ona se odvrátí k oknu.

„Jo... *jsou* talentovaní. Mají talent na uspávání lidí.“

Tessa mě škádlivě praští do ramene. Zvláštní, vídám páry, co tohle dělají v jednom kuse, ale mně se to ještě nestalo.

„No, já je prostě miluju.“ Pyšně se usměje. Vypadá to, že už je celkem v pohodě. „Kam jedeme?“

„Na jedno z mých oblíbených míst,“ odpovím neurčitě. Je tak strašně zvědavá.

„A to je kde?“ Nedá pokoj, což jsem přesně čekal.

„Ty vážně musíš všechno vědět předem, co?“ opáčím.

„Jo... mám to tak radši...“ Chce to nějak vysvětlit.

„Musíš všechno kontrolovat?“

mlčí.

Nechám to tak, nechci ji tlačit do kouta. „Prozradím, až tam budeme... což bude tak za pět minut.“

Tessa se dívá ven, tváří se nejistě. Vidím na ní, že by se mě nejradši zeptala znova. Pokouší se uvolnit. Za další dvě minuty si všimnu, že se ohlíží na zadní sedadlo.

„Vidíš tam něco zajímavýho?“ dobírám si ji. Zavrtí hlavou. Na rameno jí spadne dlouhej pramen vlasů, kterej si odhrne. Její vlasy se zdají tak měkký. Zajímalo by mě, jestli je přírodní blondýna. Vzhledem k tomu, jak vypadá její máma, asi jo.

„Co je to za auto?“ zeptá se a sklopí oči ke svým plátěnejm botám.

„Ford Capri – klasika,“ odpovím. Miluju to auto víc než sebe a jsem na něj zatraceně pyšnej. Tessa si se mnou začne povídat, vyprávím jí o restaurovaným motoru a novým katalyzátoru. Usmívá se, přikyvuje, a i když poznám, že se v tom nevyzná, je zvláštně milý s někým o tom mluvit. Po pár minutách se na ni znova podívám a zjistím, že si mě prohlíží. Ucítím tlak v zátylku, šíří se podél páteře.

Moc blízko. Dostává se moc blízko. *Je to hra, Hardine.*
Prostě ji ber jako figurku ve hře.

„Nesnáším, když na mě někdo takhle zírá.“ Pokouším se udržet kamennej výraz.

Je tak zvědavá. Uvědomím si, že si to užívám víc, než by bylo dobrý.

šestnáct

Projedu poslední úzkou silnicí a zaparkuju na malým štěrkovým plácku mezi ohromnýma stromama. Miluju to tady. Nikdo sem nechodí, což mi naprosto vyhovuje. Zvlášť když je výjimečně hezky jako dneska a na Olympijským poloostrově jednou neprší. Jsem zvyklej na zataženou oblohu, vyrůstal jsem v Hampsteadu. Tam zahlídnete na podzim slunce jen zřídka.

Tessa se rozhlídne, zamračí se.

„Neboj, nepřivez jsem tě sem, aby tě tady zamordoval,“ pokouším se ji rozesmát, když vystupujeme.

Zadívá se k louce plný žlutýho kvítí, trochu se uvolní. *Na co myslíš?*

„Co tady budeme dělat?“ vyzvídá.

„Nejdřív trochu chodit.“

Vzdychne a vykročí za mnou po polní cestě. Už teď se tváří ztrápeně. Co mě to napadlo. „Ne moc.“

Nevěří mi a vypadá to, že má dneska špatnou náladu. Překvapení. Kdy ji nemá? Soustředím se na oblak prachu, kterej se mi zvedá od nohou. Tessa jde skoro neslyšně a neuvěřitelně pomalu.

„Když si trochu pohneme, stihneme to dřív, než zapadne slunce,“ dobírám si ji. Dojdeme ke stromku, u kterýho někdo nechal zamčený starý kolo. Je to mezník v polovině cesty, která je dohromady asi kilometr a půl dlouhá. Prostě nic hroznýho. Tessa zpomalí, ale když konečně dojdeme k vodě, její výraz za všechno to utrpení stojí. Zajímne se, jako by tahle obyčejná řeka uprostřed lesa byla kouzelná. Vykulí oči, pootevře pusy.

Koupe se ráda venku? Asi jsem se jí měl zeptat předem.

Mlčím a nechám ji prohlídnout si to tu. Když jsme teď sami, vůbec mě nenapadá, o čem se bavit. Asi prostě vlezu

do vody. Tessa stojí pořád na stejném místě, špičkou boty ryje v prachu, aby se na mě nemusela dívat.

Sakra, je to fakt trapas. Jdu do vody.

Stáhnou si tričko a zaslechnu, jak Tesse unikne vzdech. Moc toho nenamluví, ale každé její výraz doprovází pro něj typický zvuk. S úsměvem se většinou pojí vzdechy, s rozčilením funění, při vzrušení prudce oddechuje.

„Proč se svlíkáš?“ chce vědět. Asi si ani neuvědomuje, jak civí na můj holej hrudník. Odkáže si. „Ty se chceš koupat? V tomhle?“

Ukáže znechuceně na hladinu. No jasně, slečna škrobená si nechce namočit oblečení a vlasy.

„Jo, a ty budeš taky. Děláš to často.“ Rozepnu si džíny a Tessa zmlkne.

Pozoruje, jak se svlíkám.

„Já do toho nevlezu.“

Voda v týhle řece je průzračnější než ve většině rybníků. Nesnáším nafrněný holky, co se bojí, že se jim dostane špína pod nalakovaný nehty.

„Proč ne? Je tak čistá, že je vidět na dno.“ Ukážu k lesknoucí se hladině. Myslel jsem, že to na ni zapůsobí víc. Znervózňuje mě, že ji nikdy neodhadnu správně.

„Takže jsou tam nejspíš ryby a bůhvíco ještě,“ vyjekne.

Ryby? To jako fakt? Z toho má ta divná holka strach?

„A navíc jsi neříkal, že se budeme koupat, takže nemám plavky.“

„Chceš říct, že patříš k těm holkám, co nenosej spodní prádlo?“ Usměju se na ni, strašně rád bych ji v něm viděl.

„No tak. Svlíkni se do kalhotek a podprsenky.“ Určitě to neudělá. Vidím v těch šedých očích zárodek vzteku, nemůžu se dočkat, až vybuchne.

„Nebudu se koupat ve spodním prádle, pošuku.“ Tessa se posadí na trávu u břehu. „Budu se na tebe dívat.“ Usměje se, překříží nohy.

Už si mě zase prohlíží. Tentokrát pozoruje můj trenky, pod kterými se jasně rysuje péro. Tváře má červený, snaží se

dívat jinam a předstírat, že ji zajímá hrst stébel, který drží v ruce.

„S tebou není žádná sranda. Budeš litovat,“ zavolám na ni a skočím do vody.

Kuuuurva, ta voda je studenější, než jsem myslel. Plavu k protějšímu břehu, kde se do vody celej den opírá slunce. Tady je o něco teplejší.

„Voda je krásně teplá, Tess!“ zavolám na ni.

Zvedne oči od hromádky ze stébel, který skládá na sebe, aby se zabavila. Neskutečně se nudí a nenapadá mě, co s tím. Ani nevleze do vody – tak co mám dělat?

„Tohle je zatím tak nudný přátelství.“

Tessa obrátí oči v sloup a nastaví tvář slunci.

„Tak si aspoň zuj boty a namoč si nohy. Je to úžasný. Za chvíli už se ochladí a nepůjde se koupat venku.“

Tessa svolí. Zuje se, srovná boty vedle sebe. Ty její boty jsou divný – vypadají jako látka přilepená ke kusu kartonu. Nemůžou bejt vůbec pohodlný. Tessa si vyroluje nohavice, kousne se do rtu a strčí nohy do vody.

Čekám, že si začne stěžovat, ale ona se zářivě usměje.

„Nádhera, co?“ ptám se.

Odvrátí oči, znova nastaví tvář slunci.

„No tak už pojd' celá.“ Namočím si hlavu, abych ji přesvědčil.

Když se vynořím, Tessa vrtí hlavou. Nechce do řeky.

Proboha, s tou ženskou je to tak složitý! Pocákám ji, načež zaječí a uskočí do trávy. Ještě jsem na tomhle místě s nikým nebyl. Je trochu divný mít tu společnost.

Jak ji přesvědčit, aby se ke mně přidala? Jestli nepůjde do vody, bude celej tenhle den ztráta času. Musím to s ní za něco vyměnit. Ale za co?

Nevypadá jako někdo, komu nevadí kompromisy.

„Když za mnou vlezeš do vody, odpovím ti na jednu z tvejh šťouravejh otázek. Na jakoukoli, ale jen na jednu.“ Je tak zvědavá, určitě po tom skočí.

„Nabídka do minuty vyprší.“ Musím jí dát limit, jinak se bude rozhodovat celý den. Potopím se pod vodu, zadržím dech a uplavu asi sedm metrů. Tessa se zřejmě mračí nad hladinou. Z té představy je mi do smíchu, málem se ve vodě zadusím.

„Tesso.“ Rád bych, aby všechno pořád tolik neřešila.
„Přestaň to pořád promejšlet a skoč za mnou.“

Tváří se rozpačitě. „Když já nemám nic na sebe. Jestli tam skočím v šatech, pojedu celou cestu domů mokrá.“

„Vem si moje tričko,“ nabídnu jí. Zamračí se a zadívá se na tričko, který leží na trávě. „No tak, oblíkni si ho. Je dost dlouhý, a můžeš si pod ním nechat spodní prádlo, jestli chceš,“ dodám. Sice bych si mnohem víc užil, kdyby si je nenechala, ale to už je na ní.

Tessa se znovu rozhlídne, podívá se na řeku, na mě, nakonec se sehne a zvedne ze země moje tričko. Vyhrávám.

„Tak jo.“ Je to spratek. Dá si ruku v bok a pokračuje ve vyjednávání. „Ale otoč se a nekoukej se na mě, až se budu převlíkat. Myslím to vážně!“

Prskající kočka je zpátky. Rozesměju se, ona se zavrtí a podrží moje tričko mezi stehnama, než si to svoje přetáhne přes hlavu. Rychle se obrátím na druhou stranu. Jsem džentlmen – to myslím vážně.

„Dělej, nebo se otočím,“ ozvu se netrpělivě poté, co v duchu napočítám do třiceti. Kradmo na ni pohlédnu, v předklonu si úpravně srovnává džíny do řady vedle bot. Je fakt na palici takhle si rovnat boty. Pár vteřin si říkám, co by asi dělala, kdybych jí oblečení naházel do vody. Byla by neskutečně vytočená. Potlačím úsměv a konečně si prohlídnu její tělo. Má opálený nohy – je to poprvý, co je vidím. Moje tričko jí dokonale padne. Kruci, kvůli tomu, jak má velký prsa, jí sahá sotva po stehna. Kousnu se do kroužku ve rtu, kochám se tím výhledem.

„Ehm... tak pojď do vody, jo?“ Odkášu si, přestanu jí civět na stehna. „Prostě do ní skoč!“

„No jo! No jo!“

„Nejlepší bude, když se trochu rozeběhneš.“

„Dobře.“

Zhluboka se nadechne a trochu strnule se rozběhne k vodě. Vypískne, zakryje si tváře a zastaví se těsně na kraji břehu.

„No tak, do toho! Začalas skvěle!“ Se smíchem si ji prohlížím. Taky se na mě dívá, směje se, slunce svítí a já vlastně ničemu nerozumím. Co tu vůbec děláme? Smějeme se spolu u řeky? Znamená to něco? Je to jako ve filmu podle Nicholase Sparkse, kde jsou hádky páru tak roztomilé, že se trailer šíří po internetu jako lesní požár? Znuděný ženský si myslí, že je musí zachránit nějaký literární hrdina. Je to blbost. Stejně nakonec pokaždý skončí s manželem, kterej stojí za houby a nezachrání je. Víc než na nich nebo na rodině mu záleží na sobě.

„Nedokážu to!“

Vypadá dost vyděšeně. To se fakt bojí vody? Panebože.

„Bojíš se?“ ptám se.

„Ne... já nevím. Trochu.“

Dojdu vodou blíž. Narazím si palec o velký kámen na dně.

„Sedni si na kraj a já ti pomůžu,“ nabídnu jí. Posune se blíž, abych na ni dosáhnul. Pokusí se zakrýt si kalhotky, zuřivě tiskne stehna k sobě. Oceňuju to, teď rozhodně nechci, aby mě rozptylovala.

Chytím ji za boky a můj péro okamžitě zareaguje.

K čertu s ní, že musí mít tak rozkošně měkký stehna, mezi který bych se k smrti rád zabořil.

„Připravená?“ Nadechnu se a posunu ruce vejš, k jejímu pasu. Ovládnout se mě stojí veškerý síly. Tak rád bych jí stisknul boky, předklonil ji a vzal si ji přímo tady a teď.

Co se se mnou děje? Normálně přece nejsem věčně nadrženej jako kluci z koleje. Dráždí mě její nevinnost a hříšný tělo, nebo chci tak moc porazit Zeda?

Její kůže je teplá. Tessa vklouzne do vody a já ji pustím. Voda jí sahá těsně pod prsa. Roztáhne před sebou ruce,

dotýká se hladiny. Naskočí jí husí kůže, kterou slunce ještě zvýrazní.

„Nestůj tam.“ *Musíš se hnout, jinak tu na tebe budu civět celý den.*

Tváří se, jako že si mě nevšímá, ale pustí se dál do proudu. Prochází čirou vodou. Tričko se pod hladinou zvedá, jako by chtělo uletět. Než se stačím odvrátit, Tessa si mokrou látku stáhne dolů a uhladí ji, jak nejlíp dokáže.

„Klidně si ho můžeš sundat,“ podotknu. Já bych si rozhodně nestěžoval.

Tessa nakrčí nos a nabere vodu. *Cáká na mě?* Připadá mi to legrační, což je na pováženou.

„Co to děláš?“

Tessa se rozesměje a znovu máchne rukou proti mně.

Vytřesu si vodu z vlasů a vrhnu se na ni. Popadnu ji v pase a stáhnu pod vodu. Její malá ruka se vymrští, chytí si nos. Fakt si zacpává nos?

Rozesměju se. „Nevím, co je větší sranda – že si doopravdy užíváš, nebo že si pod vodou musíš ucpávat nos.“ Směju se tak, že skoro nemůžu mluvit.

Tessa se ke mně blíží s cílevědomým výrazem v očích. Vzápětí se mě pokusí potopit pod vodu. Komický. Přinejlepším. Předtím jsem se snažil ignorovat, jak se tričko vznáší kolem jejího těla, ale teď už to nejde. Směje se sama sobě a já od smíchu pomalu dostávám křeče do břicha. Její smích je jemnej, připomíná mi ty žlutý kytky, co jsme viděli na louce.

„Dlužíš mi jednu odpověď,“ oznamuje. Věděl jsem, že nezapomene, ale myslel jsem, že aspoň chvíli počká.

„Jo, ale jen jednu.“

Určitě se zeptá na něco pitomýho jako: „Bolelo tě to tetování?“ Dívám se na travnatej břeh a čekám, co přijde.

Konečně se ozve. „Koho máš na světě nejradši?“

Cože?

Co je to za otázku? Pěkně divná. Nechci na ni odpovídat. Já ani *nemám* odpověď. Zajímá mě čím dál víc, co jí o mně

Landon všechno pověděl. *Nejradši?* Koho mám na světě nejradši?

Koho mám nejradši? Tak asi mám rád mámu. Už jsem jí to roky neřek, ale pořád je to moje máma. A to budou asi tak všichni, kromě mě. Nejradši mám sebe, jenže to asi není zrovna ideální odpověď.

Přesto odpovím popravdě: „Sebe.“ V pubertě jsem žádný holky neměl, takže jsem nikdy nemusel pronášet vylhaný *miluju tě*. Neměl jsem se to kde naučit. Ponořím se pod vodu, abych na pár vteřin zmizel, než si Tessin mozek udělá vlastní závěry.

„To kecáš,“ řekne, jakmile se zase vynořím a nadechnu se. „Co rodiče?“ A je to tu zas. Tessa Youngová a její všetečný osobní otázky, který neznají meze. Měkce se na mě dívá, rty má pootevřené a čeká na odpověď. Nesnáším ten její výraz, ze kterýho vyzařuje lítost.

Přestaň, Thereso.

„O těch už nemluv, jo?“

„Promiň, byla jsem jen zvědavá. Slíbils mi odpověď.“ Mluví tiše. „Mrzí mě to, Hardine. Už o nich nebudu mluvit,“ omlouvá se.

Nejsem si jistej, jestli jí věřím. Má něco za lubem, poznám to. Je intuitivní a nenechává. Vůbec ji neznám a ona celkem jistě nezná mě. Proč si myslí, že má nárok vyptávat se na tyhle osobní kraviny?

Dnešní odpoledne se může vyvinout dvojím způsobem: buď se budeme hádat celou cestu zpátky, dokud neuteče do svého pokoje na koleji, našťvaná a vyděšená, nebo ji okouzlím a uvidíme se zas.

Rozhodnu se chovat slušně. Chci se vyhnout cestě zpátky v nepříjemném tichu. Napřáhnu k ní ruce a chytím ji v pase, zvednu ji a hodím do vody. Vyjekne, zamává rukama jako pták. Vynoří se z vody s mokřýma vlasama, oči jí jen hrajou. Je jí dobře.

Mohlo se to vyvinout dvojím způsobem, přitom se mi jako zázrakem povedlo, že je jí dobře.

„Za tohle zaplatíš!“ zavolá a brodí se ke mně. Možná dokonce doopravdy věří, že mi to oplatí. Po obličeji jí kape voda z vlasů, je celá mokrá a lesklá a blíží se ke mně.

A najednou mě obejmě nohama kolem pasu a vytáhne se ke mně. Prudce vydechnu. To já tu mám mít věci pod kontrolou.

V tu chvíli ztuhne, hned mě pustí. „Promiň.“

Ne, ne.

Chytím ji za nohy a přitáhnou si je zpátky kolem pasu. Je příjemný, jak se ke mně tiskne, je tak teplá. Začínám trochu panikařit. Dívám se na ni a pokouším se jí číst myšlenky. Marně.

„Co mi to děláš, Tesso?“ pronesu a pomalu jí přejedu palcem po roztřeseném dolním rtu. Hlasitě oddechuje. Ještě jsem nezapomněl, jak chutnají její rty. A chci je ochutnat znovu, potřebuju to.

„Já nevím...“

Neví. Ani já nevím. Nemáme to pod kontrolou ani jeden. Snadno to může zajít mnohem dál.

Což taky chci.

Má vůbec páru, jak je sexy? Ví, že už jenom tvar jejích rtů stačí, abych si představoval hodně neslušný věci s její pusou v hlavní roli? Představuju si ji před sebou na kolenou, s otevřenou pusou a hbitým jazykem. Chci jí tisknout péro ke rtům a pořádně ji vydráždit. Chci dohnat její tělo k šílenství, jako to dělá ona mně. Má krásnou křivku horního rtu, jako kreslená postavička. Myslím sexy postavička, třeba Jessica z Falešný hry s králíkem Roggerem.

Kruci, začínám bláznit. To nevěstí nic dobrého.

Asi je klika, že se nerozpakuju hrát nečestně.

„Ty tvoje rty... a co s nima umíš.“ Odmlčím se, vybaví se mi, jak se ke mně přisály u mě v pokoji a pak i u ní na koleji. „Mám přestat?“ Dívám se na ni, hledám známky nervozity. Stiskne mě stehny a já to vezmu jako ne, přesto jí dám ještě pár vteřin na rozmyšlenou.

Zavrtí se, aby se dostala ještě blíž, tiskne se ke mně pod vodou.

„Nemůžeme bejt jen kamarádi, to už chápeš, ne?“

Rychle se nadechne a já se na ni přimáčknu, políbím ji na tvář, kousek vedle brady. Zavře oči a já ji dál líbám podél lícní kosti, postupuju po její mokré kůži. Když se dotknu místečka na krku, těsně pod uchem, unikne jí vzdech. „Ach, Hardine.“

Je to jako elektrický šok. V jejím hlase zaznívá tolik touhy. Po mně. Je krotká, v mé náruči, a mně buší srdce jako splašený, když si představuju, jak se kolem mě v rozkoši svírá. Ještě s nikým nespala, ale určitě už si to někdy udělala aspoň sama.

Rád bych, aby zase sténala moje jméno, potřebuju znova její rty.

„Chci slyšet, jak sténáš moje jméno, Tesso. Pořád a pořád. Prosím, dovolíš mi to zkusit?“ Nepoznávám svůj vlastní hlas.

Je ticho, slyším jen její prudký oddechování a šumění vody, která protéká kolem našich těl. Přikývne.

„Vyslov to, Tesso,“ vybízím ji. Jemně ji kousnu do ušního lalůčku. Zasténá a prudce ke mně přirazí, zuřivě přikyvuje.

Přikývnutí nestačí, Thereso. Chceš to, tak mi to řekni.

„Potřebuju to od tebe slyšet nahlas, abych věděl, že to opravdu chceš. Řekni to, zlato.“ Vklouznu jí rukama pod tričko.

„Chci to...“ vyhrkne zoufale. Usměju se a ona vzdychne. Ta dvě slova jako pozvánka stačí. Pořádně ji chytím a ona strne – snad se bojí, abych ji neupustil. Brodím se i s ní z vody. Stehna má rozevřený a při každém kroku se přimáčkne k mému tvrdnoucímu péru.

Když dojdeme na břeh, zakňourá. Doslova. Nahrne se mi z toho krev do podbřišku. Vylezu na břeh a otočím se, abych jí pomoh z vody. Natáhne ke mně ruku, prohlíží si moje holý tělo. Sklouzne pohledem k tetování odumřelého stromu, který mám na břiše. Vzhledem k tomu, že je z nějakého zaprděného městečka, se jí to tetování nejspíš hnusí.

Bohabojná matka ji asi naučila, že lidi s tetováním jsou zlí a spolknou jí duši nebo nějakou podobnou blbost.

Tessa je zvyklá na těla bez poskvrnky, jako má ten její dokonale upravenej přítel. Sleduju, jak na mě dál zírá a pokouší se mý tetování rozluštit. Její kluk žádný nemá, tím jsem si jistej. Dokonce ani jedinou jizvičku na kůži nebo na duši.

Poodstoupím, ona se nepohne, čeká na signál.

Vlastně nevím jistě, co s ní. Pořád se mi dívá na kůži... Proč se na mě dívá? A hlavně, proč mi to tak vadí? To tetování jsem si nechal dělat kvůli sobě, ne kvůli nějaký předpojatý holce.

Proč se teď vůbec ospravedlňuju? Normálně je mi fuk, co si o mně holky myslí. Zajímá mě, jak je ošukat nebo udělat, vzájemný rozptýlení.

Přestaň přemejšlet, Hardine. Jsem zrovna jako ona, taky všechno moc řeším. Co to se mnou dělá?

Přestanu chodit kolem horký kaše. „Chceš to tady? Nebo u mě v pokoji?“

Šlo by to tady? Můžu ji položit na trávu, roztáhnout jí nohy a poslouchat, jak sténá moje jméno, až jí budu olizovat klitoris.

Pokrčí rameny a já si povytáhnou boxerky. „Tady,“ prohlásí.

„Nemůžeš se dočkat?“ ptám se jí. Cítím, jak nás to k sobě fyzicky táhne. Zajímalo by mě, jestli to vnímá i ona. Víím, že ji vzrušuju, to je vidět, ale cítí taky tu neodolatelnou touhu dotknout se mě, jako se já toužím dotknout jí?

„Pojď sem,“ nařídím. Poslechne. S červenýma tvářema se pomalu přibližuje. *Rychleji...* chci ji popohnat.

Nemám trpělivost na škádlení – potřebuju ji cítit.

Potřebuju, aby ona cítila mě. Rozdám si to s ní tady na trávě. Položím ji na zem a prozkoumám každé centimetr toho jejího hříšně nádherného těla. Moje tričko je nasáklý vodou a lepí se jí na tělo jako latexová rukavice. Musí dolů.

Přetáhnou jí ho přes hlavu. Stáhnout mokrou látku není tak snadný, lepí se k ní, asi tak jako já.

První část dne se odehrávala podle ní, měla si užít obyčejně hezkej den. Druhá část bude podle mě. Nejsem zvyklej na rozhovory ani na otázky, koho mám na světě nejradši. Jsem zvyklej použít měkký tělo a uspokojit to svoje.

sedmnáct

Chystal se vyhrát. Byl připravený zvítězit.
A pak si uvědomil, že *na ni* není připravený ani trochu.

Rozložím mokré tričko na trávě jako provizorní deku, aby si mohla lehnout. Třesou se mi prsty.

„Lehni si,“ řeknu a stáhnou ji k sobě na zem. Ležím na boku vedle ní, opřu se o loket, abych na ni dobře viděl. Prohlížím si to odhalené tělo, její plný prsa. Mírně opálená kůže se leskne na slunci. Je jako šťavnaté červené jablíčko, vybízí k ukousnutí. Už jsem takhle viděl spoustu nahejch holek, ale Tessa je jiná liga. Obdivuju křivky jejích boků, ňader. Dvě malé dlaně se mi pokoušejí zabránit ve výhledu. Posadím se. Tráva je měkká, což je jediná dobrá věc na tom, že tady věčně prší.

Chytím ji za zápěstí a podržím jí ruce podél boků.

„Nezakrývej se přede mnou. Nikdy,“ povím jí.

„Já jenom...“ Tváře jí hoří, odvrátí oči. Nenechám ji dopovědět, je to nesmysl.

„Ne, nebudeš se zakrývat. Nemáš se za co stydět, Tess.“
Netváří se přesvědčeně. Kdo ji připravil o sebedůvěru?

„Podívej se na sebe.“

„Měls už tolik holek.“

No jasně, to se dalo čekat. Proč se stará, s kým jsem byl? Nemáme vztah a nikdy mít nebudeme. A žádná z těch holek nebyla jako Tessa. U několika z nich by se našly nějaký společný rysy, ale většinou si nevybírám naivní holky, co to ještě s nikým nedělaly. Mám radši ty zkušený, vědí, co dělají. Nejsem žádnéj učitel, zvláště ne umění sexu.

Kromě Natalie, připomene mi ten otravný hlásek v mé hlavě. Natalie, sladká zbožná holka s tak velkým zadkem, že

ho člověk musel obdivovat, a vlasama černýma jako tér. Byla tak nezkušená, že mi nedokázala ani nasadit kondom. Nedělní bohoslužby ji na nic podobného nepřipravily.

„Žádnou jako ty,“ řeknu, když se na ni znova podívám. Připadá mi nervózní, je to pro ni tak rozkošně nový. Chci se do ní zabořit.

„Máš kondom?“ Slovo „kondom“ zašeptá. Viděla už někdy nějakej? Natalie jedině ve tmě.

Proč teď krucinál myslím na Natalii?

Můžu Tessu ošukat hned teď a rovnou tu sázku vyhrát. Můžu se ponořit do jejího čistého těla a vzít si, pro co jsem si přišel. Dívá se na mě. Čeká. Myslí si, že jsem kluk, co sem vodí holky, aby to s nima dělal v lese. Zvlášť ty, co ještě s nikým nespaly.

„Kondom?“ Zasměju se, v tu chvíli se rozhodnu, že tentokrát žádný šukání. „Nebudu s tebou mít sex, Tess,“ upozorním ji, přestože bych rád.

„Aha,“ hlesne Tessa zahanbeně.

Zvedá se, teď si myslí, že musíme odejít, protože se s ní nechystám vyspat.

„Ale ne, Tess, tak jsem to nemyslel. Jen že ty jsi ještě nic takového nedělala, jako vůbec, a já se s tebou nechci vyspat.“ Odhaduju, jestli mi věří, pro jistotu dodám: „Dneska.“ Ruměnec v jejích tvářích se rozpustí.

„Je spousta věcí, který tě chci nejdřív naučit.“ A přesně tak to je. Chci, aby mě prosila. Potřebuju, aby se její tělo poddalo mému doteku. Odteď bude každý kousíček patřit mně. Leží tu, odhalená a připravená. Chci, aby se jí to co nejvíc líbilo. Kvůli ní.

Přesunu se nad ni. Do tváře jí spadne pár kapek vody z mejch mokrejch vlasů, zachvěje se. Usměju se, dívám se, jak zavírá oči, čeká další spršku.

„Nechce se mi věřit, že jsi to ještě s nikým nedělala.“ Myslím to vážně. Chci se na ni přimáčkout, aby trochu tušila, jaký by to bylo, kdybych se s ní dneska vyspal. Opřu se o loket, položím jí ruku na krk, jemně jí projedu prstama

mezi prsama. Vypadají tak měkce, dost velký, abych jí to moh dělat mezi ně, ale zároveň pevný, prostě dokonalá výbava. Bradavky má tvrdý jako oblázky, čekají na mou pusu. Kdybych se u nich zastavil, asi už bych se nedokázal udržet. Ještě že má podprsenku.

Přejedu jí rukou po břicho, měkkým a hebkým. Naskočí jí husí kůže, vzdychne. Sáhnu jí do kalhotek, přejedu jí zlehka po rozkroku, nahmatám v tom vlhkým místě klitoris.

„Je to příjemný?“ ptám se a mnu jí poštěváček mezi palcem a ukazovákem.

Neodpoví. Je vlhká a oteklá, její tělo se mi odevzdává, stačí jen jeden dotek. A to jsem teprve začal. Skloním se a zlehka ji políbím.

„Je to lepší, než když si to děláš sama?“ ptám se. Nechám klitoris a zasunu jen jeden prst do její štěrbinky. Zajímalo by mě, co ji nejvíc vzrušuje, když je sama. Tře si poštěváček, nebo si to dělá prstama? Mám dojem, že bude spíš ten typ, co cílí na klitoris, prostě rovnou k věci.

„Je?“ pobízím ji.

„C-co?“

„Když se tam sama dotýkáš – je to lepší, anebo tohle?“

Neodpoví. Proč mi to prostě neřekne?

Je strašně rajcovní představovat si ji, jak leží na své posteli na koleji s roztaženými nohama a dráždí se těma malýma prstama. Musí být potichu, protože její spolubydlící spí, ale pokračuje, dokud nedosáhne orgasmu, zakrývá si pusou dlaní. A někdy, když se udělá obzvlášť dobře, se dokonce kouše do rtu a polyká vzdechy, teprve pak se vrátí do reality. Potřebuju zjistit, jak si to dělá, ale ona se na mě pořád dívá, jako by mi narostla další hlava. A to jsem se jenom zeptal, jak masturbuje.

Aha.

Dojde mi, že slečna škrobená si to sama nikdy neudělala.

„Počkej... ty sis to nikdy nedělala ani sama, vid?“ ptám se a dál ji laskám, užívám si vlhkost jejího vzrušení. „Tolik na mě reaguješ, jsi tak vlhká.“

Zasténá a ten zvuk je vážně neuvěřitelný. Věnuju se jejímu klitoris, jemně ho stisknu a zamnu v prstech.

„Co? Co... je to?“ Tessa už dokáže jen šeptat, veškerej vzdor se rozpustil pod mým dotekem. Zopakuju to slastný sevření a otočení a palcem přitom kroužím kolem poštváčku. Tessa přerývaně dýchá, tuhne, poznám, že už je blízko. Tak blízko. Nemůžu se dočkat, až se přede mnou udělá. Neuvěřitelný, že nikdy nezažila tu euforii, která se pojí se sexem. Kruci, tolik jí toho uniklo.

Prohne se v zádech, čímž se její prsa ocitnou těsně před mým obličejem. Jedno olíznutí by ničemu neuškodilo.

Uškodilo. Rozptýlilo by mě to. Políbím ji, tentokrát pořádně, беру si ji a dávám jí přesně to, co potřebuje. Poskytuju jí něco, co zatím nepoznala. Uniká z obyčejný reality, díky mně. Mému doteku. Mně.

Vsunu jí volnou ruku do podprsenky, dotknu se toho dokonalého prsa. Mnu ho, jen ať pocítí víc rozkoší najednou. Nohy se jí třesou.

„Jo, Tesso, udělej se pro mě,“ pobízím ji. Leží na trávě, kouše se do rtu, tváře má červený a v očích... zatraceně divokej výraz.

„Podívej se na mě, zlato,“ chci po ní a jemně беру mezi rty všechno, co přetéká přes okraj podprsenky.

„Hardine,“ zasténá, hlas má hustej jako pastu, nedovolí mi odvrátit se. Je tak sexy, vzrušující, aniž by se o to třeba jen trochu pokoušela.

„Hardine...“ Přitáhne si mě blíž. Hlasitě oddechuje, pokouší se vzpamatovat.

„Dám ti minutu, aby ses mohla vzpamatovat,“ slíbím a vytáhnu ruku z kalhotek. Nechám ji položenou na jejím břiše. Vede od ní lesklá stopa jejího orgasmu. Vzdychne. Utřu si ruku do boxerek.

Stojí mi tak, že mám mžitky před očima. A ona tam pořád leží a vypadá, jako by právě zažila zemětřesení. Chtěla by ještě, poznám to. A já bych jí s radostí vyhověl, hned teď.

Tak rád bych do ní proniknul. Chci slyšet její vzdechy, cítit, jak se kolem mě svírá.

Ale dneska ne. Nejde to. Zvednu se a zvednu z trávy džíny a boty.

Cítím na sobě Tessin pohled, začnu se oblíkat. „Už jedeme?“ ptá se tiše hlasem plným nejistoty.

To chce, abych ji udělal ještě jednou? Je nenasycená, zjistila, co její tělo dokáže.

„Jo, chceš tady ještě zůstat?“

„Jen jsem myslela... nevím, že třeba budeš chtít...“

Vypadá ponížene. Proč? To už teď lituje, že mi dovolila, abych ji udělal?

Mělo mě to napadnout.

Přetočí se, aby se zakryla. Uniká přede mnou. Ale říkála, že si myslela, že budu chtít...

„Ne, to ne. Já jsem prozatím v pohodě.“

Byl bych strašně rád, kdybys mi teď hned olízla penis, ale plán je jinej.

Místo toho dodám: „Ne teď,“ aby pochopila, že až na to dojde, hodlám si to pořádně užít. Přikývne, natáhne si džíny a tričko.

Dívám se, jak se oblíká, a cítím se zvláště. Nejradši bych k ní přišel a zase ji svlíknul. Přeshlapuje, jako by měla nepříjemnej pocit v rozkroku. Nemůže být bolavá, držel jsem se prstem jen na kraji. Nejspíš prostě není zvyklá mít tam mokro od vyvrcholení. Při tý představě je mi do smíchu a zároveň mě to zatraceně rajcuje.

„Něco ti vadí?“ ptám se Tessy v autě, když vyjedeme na štěrkovou cestu. Slunce už se sklání k západu, ve vzduchu visí vlhkost. Brzo začne pršet.

„Nevím, to... proč se teď chováš tak divně?“

Divně? Jak divně?

„Já? Ty se chováš divně.“

„Ne, tys mi neřek ani slovo od... ty víš.“ Stydí se, nevysloví to.

Tak to udělám za ni. „Od chvíle, kdys měla svůj první orgasmus?“

„Ehm, jo. Od té doby jsi neřek ani slovo. Jen ses oblíknul a jedeme pryč. Trochu mi to připadá, jako bys mě využil nebo tak.“

Využil? A k čemu?

No, vlastně jo, *využívám ji*. Krucinál.

Jenže to ona neví. Napadlo ji to, jen protože je nejistá.

„Cože? Samozřejmě že jsem tě nevyužil, Tesso. Když někoho využiješ, znamená to, že z toho něco máš,“ zasměju se.

Zato ona se nesměje ani trochu. Oči má červený, po tváři jí stéká slza. Do prdele.

Vážně brečí?

„Ty brečíš? Co jsem řek?“ Nechápu to. Proč je tak přecitlivělá, proč ve mně vyvolává takový výčitky? Všechno, co řeknu, si přeloží jako něco hnusného. Má o mně dost špatný mínění a těžko se divit.

„Tak jsem to nemyslel – promiň. Já v těch věcech po tom moc neumím chodit. Ale nechci tě vysadit na koleji a rozloučit se. Myslel jsem, co kdybychom šli třeba na večeři nebo tak? Určitě máš hlad jako vlk.“ Stisknu jí stehno, ona se usměje a ta bolest, kterou cítím na prsou, výrazně ustoupí.

„Jaký jídlo máš ráda?“ zajímám se. Nevím, kam ji vzít, s holkou jsem v restauraci ještě nebyl. Vím, je to smutný, ale většinou trávím s holkama čas jinak.

Tessa si zvedne rozčuchaný vlasy, chce je stáhnout do gumičky. To беру, aspoň jí pořádně uvidím do tváře. „Já jím vlastně cokoli, teda pokud vím, co to je – a když v tom není kečup.“

„Ty nemáš ráda kečup? Já myslel, že Američani jsou jím odkojený.“ Fakt zvláštní holka.

„To nevím, ale připadá mi nechutnej.“

Její nenávisť ke kečupu je tak neochvějná a hrdá, až je to komický.

Rozesmějeme se oba. „Takže nějaká obyčejná restaurace?“

Když se v autě rozhostí ticho, zeptám se: „Tak co chceš dělat po vysoký?“

Kruci, už jsem se jí ptal. Konverzaci fakt neovládám.

„Okamžitě se přestěhuju do Seattlu a doufám, že seženu práci v nakladatelství nebo budu spisovatelka. Vím, že to zní hloupě.“ Sklopí oči do klína. Není to hloupý, mám stejnej sen. „Ale už ses mě jednou ptal, pamatuješ?“

„Nezní to hloupě, proč? Hele, znám někoho v nakladatelství Vance. Je to sice kus cesty, ale mohla bys u nich zkusit požádat o praxi. Promluvím s ním.“ Vance by za někoho tak chytrýho jako ona zabíjel.

„Cože? To bys pro mě udělal?“ žasne.

„Jo, zase o tolik nejde.“ Pokrčím ramenama. Nepřipadá mi to nijak obdivuhodný, ale ona se vyloženě rozplývá. Sehnat někomu praxi u Vance není nic složitýho, udělal bych to pro každýho. Vážně.

„Páni! Děkuju. Fakt moc. Stejně jsem si potřebovala rychle najít nějakou práci, a tohle je doslova jako splněnej sen!“ Zatleská. Doopravdy zatleská jako děcko, co právě vyhrálo na pouti ohromnýho medvěda. Musím se usmát.

Když parkuju před restaurací, Tessa se tváří trochu nejistě. Sleduju, jak si ten nemoderní podnik prohlíží.

„Jídlo je tady výborný,“ ujišťuju ji. Uvnitř je skoro prázdný. Posadíme se a podsaditá stará servírka nám přinese jídelní lístek. Snažím se na Tessu nedívat.

Jakmile si objednáme, začne se se mnou bavit. Vyptává se na moje dětství, o tom ale mluvit nechci.

„Můj táta hodně pil. Odešel, když jsem byla malá,“ vyhrkne najednou.

Neřeknu nic, jen se mračím do talíře a snažím se nepředstavovat si ji jako malou holku, která se schovává před svojí verzí mého podělaného fotra.

Během cesty zpátky jsem ztracenej v myšlenkách, prstama nepřítomně kreslím Tesse kroužky na stehno.

„Užil sis to?“ zeptá se mě, když dojedeme k její koleji. Je to otázka plná očekávání.

Rozhodně jsem si to užil. A rád bych si s ní *užil* zase, dělal jí to prstama, donutil ji sténat moje jméno.

Místo toho řeknu: „Jo, užil... Hele, vyprovodil bych tě do pokoje, ale nechce se mi odpovídat na všechny kvízový otázky Steph...“

Posunu se, abych na ni viděl. Je zklamaná, i když se snaží udržet si úsměv.

„To je v pohodě. Tak zejtra,“ řekne lítostivě.

Nechce se jí odejít, což mi dělá dobře. Dívá se na mě, čeká, až něco řeknu. Mlčím, ale natáhnu se a zastrčím jí pramen vlasů za ucho. Nevím, co dál, ale chci ji zase cítit. Chci cítit ten silnej klid, kterej mi přináší její dotek. Nahne hlavu, takže mi položí tvář do dlaně. Vypadá jako mladší verze sebe sama, čeká. Zatahám ji za ruce, aby se posunula blíž. Potřebuju ji mít blíž. Udělá to, přelege přes řadicí páku a obkročmo si mi nasedne na klín. Tělo mám vyhrátý od odpoledního slunce a Tessiny ruce dychtivě obtahujou tetování pod tenkým tričkem na mém břiše. Její prsty mi vysílají do kůže elektrický výboje.

Začnu ji líbat, беру všechno, co dává. Obejmu ji a přitisknu co nejvíc k sobě. Pořád to nestačí. Potřebuju jí víc. Nemůžu se tý holky nabažit. Hladím ji po teplým břiše. Najednou nás vyruší protivnej vyzváněcí tón.

„Další budík?“ ptám se, zatímco loví v kabelce. Displej jejího starožitného telefonu je malej, ale stačí, abych přečetl jméno: NOAH.

Její vzácnej přítelíček ze střední volá, zatímco se se mnou líbá v mém autě. Típne to a usměje se na mě. Zajímavý. Asi

nebude tak nevinná, jak jsem myslel. Orgasmus ji připravil o morálku, pěkně jedno zasténání po druhým.

Ona mu nikdy nepoví, co se dneska stalo. Ani náhodou. Bude mě líbat, pak vystoupí z auta, a jakmile se vrátí do pokoje, zavolá tomu svému miláčkovi. Bude mu vykládat, jak ho miluje, on jí taky řekne, že ji miluje, a ona se usměje, stejně jako když jsem ji líbal.

Olízne si rty a znova se ke mně nahne.

Ne. Ne!

„Radši bys měla jít,“ vzdychnu a zadívám se před sebe.

„Hardine, vždyť jsem to nevzala,“ brání se. „Já si s ním o tom promluvím. Jen nevím kdy a jak, ale udělám to, slibuju.“ Takže jsem se s úpadkem její morálky spletl. Strávila se mnou jedno odpoledne a hned se chce rozejít se svou láskou z dětství. Myslí si, že ho nahradím?

Ne. Ne!

Ne.

Dusná atmosféra v autě houstne. Tessa čeká na odpověď.

„O čem s ním promluvíš?“ zeptám se. Nesmím tohle štěně krmit víc, než je nutný.

„O tomhle.“ Mávne rukou, rozvíří vzduch. Mám pocit, že se zadusím. Co mě to napadlo, dělat s ní tyhle věci? Měl jsem ji prostě ošukat, ne s ní diskutovat o kečupu a o plánech do budoucna. Už si představuje, že patří do mého života. Tak je to s holkama vždycky. Je praštěná, to se prostě nemůže stát. „O nás,“ dodá.

Slovo *nás* je dost děsivý. „*O nás?* Chceš mi snad tvrdit, že se s ním chceš rozejít... kvůli mně?“ Najednou mi na klíně ztěžkne. Dobrá připomínka, proč nejsem na panny. Dokonce ani Natalie to se mnou nedělala poprvý. O panenství ji připravil kluk z církve, když „experimentovali“.

„Ty... to nechceš?“ Tessa se nechápavě zamračí.

Proboha, řítíme se do sraček.

„Ne, proč bych měl? Teda, jasně, pokud ho chceš pustit k vodě, proč ne, ale nedělej to kvůli mně.“

„Já jenom... myslela jsem...“

„Už jsem ti říkal, že s nikým nechodím, Thereso.“

Trhne sebou, ranilo ji to. Všechno je to mnohem komplikovanější, než jsem čekal. Na jedné straně bych jí rád řekl, že jsem se nechtěl chovat jako kretén, že to mám prostě v sobě pevně zakořeněný, nemůžu za to. Ani ona. Jenomže za to můžu – můžu za to, že v sobě prostě nemám to něco, co lidi nutí párovat se a žít šťastně až do smrti za skotačení na rozkvetlý louce. Já toho prostě nejsem schopnej.

„Seš nechutnej.“ Sleze mi z klína a popadne kabelku a telefon. Ztráta její fyzický přítomnosti mě zabolí. Stejně jako tmavě šedá bouře, která jí vře v očích. „Drž se ode mě dál – myslím to vážně!“ zakřičí a uteče.

Přesně totéž mi se slzama v očích řekla Natalie, slyším to jako dneska. Tesse se sice leskly oči, ale má svou hrdost, udržela se. V tomhle jsme stejní. Jenže ta silná iracionální hrdost je někdy nebezpečná.

Ani se na mě neohlídla. Práskla dveřma auta a utekla přes parkoviště. Vyjedu rychle na silnici a pustím si muziku na plný pecky. Potřebuju kravál, chci něčím přehlušit ten divoký hurikán, co mi víří v hlavě. Svědí mě ruce, myšlenky mám roztěkaný.

Natalie, Theresa, Natalie, Theresa.

Natalie na verandě mámina domu v Hampsteadu, brečí a tiskne k sobě květovanej batůžek.

„Hardine, prosím tě,“ naříkala, „nemám kam jít.“ Žadonila a od pusy jí v tý zimě stoupaly obláčky páry. Nedokázal jsem ji pustit dovnitř. Prostě to nešlo. Nevěděl jsem, že se jí zřekla rodina i církve, že přišla o své celoživotní útočiště. Vypadala v tu chvíli jako malá holka. Modré oči jí svítily do tmy, čekala a doufala, že změním názor.

Jenže já to neudělal, kurva, neudělal. Nemoh jsem ji vzít k nám. Máma byla věčně v práci, byli bysme spolu pořád sami. Co bych pro ni asi tak moh udělat? Nechtěl jsem s ní nic mít, a i kdyby, stejně jsem jí neměl jak pomoci. Táta byl ochlasta, kterej všechny probudil pokaždý, když se

připotácel z hospody do toho zatuchlýho domku, kde i nábytek načichnul kouřem z cigaret. Sice už byl pár let pryč, ale já pořád naivně věřil, že se vrátí. Byl jsem hloupej.

I když nakonec se svým způsobem vrátil, jenom teď má roztomilou rodinku v krásném velkém domě. Štve mě, jak často na to myslím. Jako by nestačilo, že jsem se kvůli němu přestěhoval do jiný země, dneska mi už od rána straší v hlavě.

Zatroubení klaksonu mě vrátí do přítomnosti, prudce strhnu volant. Malá dodávka zatroubí ještě jednou. Nemůžu zaostřit, svět venku se rozpil do jedný velký šmouhy.

Několikrát zamrkám, zeslabím zvuk. Musím zastavit u krajnice. Najednou mě bolí na prsou, srdce mi buší jako kladivo, až se mi z toho otřásají kosti. Otřu si zpocený čelo.

„Kurva!“ zařvu. Krk se mi svírá, potřebuju vzduch. Otevřu dveře dokořán, dovnitř se naválí studenej podzimní vítr a já se konečně můžu nadechnout.

V duchu mám pořád před sebou Nataliinu tvář. A Tessinu. Smějou se mi, pošklebujou se, provokujou mě. Baví se, že nade mnou mají takovou moc. Tessin úsměv září čím dál víc, Natalie vybledává. Co se to se mnou kurva děje? Musím se na Tessu úplně vykašlat, bez ohledu na tu blbou sázku nebo na to, že Zed tím pádem vyhraje.

Zed.

Nesnesu, aby ji měl zrovna on. Aby se tiskla k jeho zpocenému tělu.

Zavřu oči, položím rozpálenou tvář na studenej volant. Co jsem to na sebe proboha ušil?

Když vejdu do posluchárny, Tessina židle je prázdná, stejně tak Landonova. Posadím se a vytáhnu telefon. Zpráva od Logana, zve mě, abych s ním během pauzy skočil na oběd nebo na skleničku. Odmítnu a vrátím telefon do zadní kapsy černých džínů. Jsou mi trochu úzký, ale mám tak dlouhý nohy, že bych ve volnejch kalhotách vypadal jako

šašek. Tentokrát jsem si vzal bílý tričko, na rukávu má flek od propisky – nebo to jsou možná něčí šminky, co nešly vyprat. Ten sajrajt, co si některý ženský naplácají na obličej, je vyloženě nebezpečnej.

Vzápětí se přestanu zabývat svým oblečením, protože do posluchárny vchází Tessa. Dívám se přímo na ni, vyzývám ji, ať se mi podívá do očí. Kupodivu zamíří k první řadě, na svůj obvyklý místo. Myslím, že zrovna teď mě dost nenávidí.

„Tess?“ zašeptám. Nemáme židle daleko od sebe. Nevšímá si mě, ale neunikne mi, jak sebou trhla.

„Tess?“ Polkne, dýchá nepřírozeně pomalu. Visí mezi náma hmatatelný napětí, cítím, jak z nás vyzařuje.

„Nemluv na mě, Hardine.“ Napřímí ramena, aby mi dala najevo, že si za tím stojí.

„Ale no tak.“ Pokusím se udobřit si ji úsměvem, což se nepovede.

Olízne si rty. „Myslím to vážně, Hardine. Nech mě prostě na pokoji.“

„Fajn, jak chceš.“ Jestli chce bejt protivná, můžu bejt taky. V tom jsem ze všech nejlepší.

Do toho přijde Landon a tváří se jako nervózní štěně. „V pohodě?“ ptá se Tessy.

„Jo, jsem v pohodě.“ Přikývne a posune se tak, aby ke mně seděla víceméně zády.

Už tejden nemůžu spát a neodolatelně mě vábí zaprášený lahve pod dřezem. Je čím dál těžší si jich nevšímát. V pátek jsem úplně vyřízenej. Vypadám příšerně a taky se tak cítím. Když se dostanu do posluchárny na přednášku z literatury, Landon sedí na svém místě. Okamžitě se mi podívá do očí.

„Potřebuju s tebou mluvit,“ prohlásí. Rozhlídnu se, s kým se to baví. Nemůžu to bejt já. Jenže teprve teď se Tessa objeví ve dveřích, takže to asi fakt patřilo mně.

„Jo, s tebou,“ dodá podrážděně.

Posadím se a nevšímám si ho. Překřížím nohy pod lavicí, opřu se na tvrdý plastový židli.

„Chtěl jsem tě pozítří pozvat na večeři. Naši rodiče ti chtějí něco říct.“ Zřejmě mu dojde, co plácnul za hovadinu, protože se opraví: „Moje máma a tvůj táta.“

Naši rodiče? Je snad dementní?

„Tyhle sračky už nikomu nevykládej, debile.“

Zvedám se, Landon už se rukama opírá o lavici. Vyřídím to s ním.

„Nech ho na pokoji, Hardine!“ zaječí Tessa a popadne mě za ramena, aby mi zabránila vrhnout se na Landona. Měla by se naučit, kdy se má starat o sebe. Spustím ruce. *Do hajzlu s tím.* To se do toho musela míchat?

„Ty by sis měla hledět svého, Thereso.“

Tessa se nahne ke svému nejlepšímu kamarádovi a něco mu pošeptá. *Nejlepší kamarád*, to určitě, ale vsadím se, že mu tak říká.

„Je to kretén. Stručně řečeno,“ konstatuje Landon s okouzlujícím úsměvem.

Tessa se zasměje, což mě neskutečně vytočí.

Otočí se k Landonovi. „Mám skvělou zprávu!“ *Proboha.* Hraje přede mnou divadlo a nedochází jí, že mám tu její dětinskou hru prokouknutou.

„Jo? A co?“

„Dneska za mnou přijede Noah a zůstane tady přes víkend!“

Protéká mnou pomalá palčivá žárlivost. Zatleská a já ji propaluju pohledem, z jejího stowattového úsměvu se mi třesou ruce položený na lavici.

„Jo? Tak to je skvělý!“ Landon se otočí k Tesse a přestanou si mě všímat, zatímco předstírám, že zvracím.

osmnáct

Čím víc ji poznával, tím větší měl strach. Pokud šlo o pozornost žen, nikdy neměl vážného soupeře. Jeho povrchní vztahy nikdo neohrožoval.

Dokud se na scéně neobjevil ten dokonalý exemplář se zlatými vlasy, který znal všechna její tajemství. Věděl, že ji ten kluk viděl vyrůstat a pravděpodobně ji zná líp než kdokoli jiný. Bylo snadné ho nenávidět, dokud nepochopil, že pro něj žádnou konkurenci nepředstavuje.

Jdu chodbou k Tessině pokoji a pokouším se vyhnat ty myšlenky z hlavy. Nemůžu si pomoci, představuju si ji nahou pod tím dokonalým panákem. Píchá ji a u toho má přes ramena uvázaněj ten svůj zapínací svetr.

Kdyby se mi nezvedal žaludek, asi bych se tomu obrázku od plic zasmál.

Zaklepu a vezmu za kliku. Není zamčeno, takže si asi nenaplánovali nic divokýho. Sedí s Noahem potmě na posteli. Jakmile vpadnu dovnitř, Tessa trochu nadskočí a odsune se od něj.

„Co tady děláš?“ Jakmile zjistí, že jsem to já, zvýší hlas. „Nemůžeš sem takhle vpadnout!“

Usměju se na tu půvabnou dvojici.

„Jdu za Steph.“ Posadím se na kraj Stephiny postele. Je to lež. Otočím se k Noahovi, zkouším odhadnout, jak je vytočenej. Je klidás, nebo je vzteklej jako Tessa? Ta se zřejmě počurá, jen co ho oslovím. „Ahoj, Noahu, rád tě zase vidím.“ Mám sto chutí podat mu ruku, u nich v golfovém klubu to tak určitě dělají.

„Je s Tristanem, asi tam u vás.“ Tessa to ze sebe tlačí, chce, abych vypadnul.

Ještě ne, blondýnko.

„Jo?“ Brnkám jí na nervy. „A vy dva jdete? Na mejdan?“ To by bylo neskutečně zábavný. Dovedu si představit, jak by tenhle týpek na koleji zapadnul. Kluci se stejně blond vlasama by do něj během pár minut nalili hektolitry piva. Jeho čistá duše by se poskvřnila a Theresa by si musela najít dalšího blond modela od Abercrombie. Těžkej život.

„Ne, nejdem. Chceme se koukat na film,“ pronese Tessa významně. Noah ji v přítomí vezme za ruku, což mi hne žlučí. A vidím na ní, jak je z toho nesvá.

„Škoda. No, tak já radši pudu...“ Otočím se na patě a trocha přetlaku ze mě spadne. „Jo, mimochodem, Noahu...“ Odmlčím se a sleduju, jak se Tessa ošívá. „Hezkej svetr.“

Jakmile zjistí, že nechci vyvolat scénu, zjevně se jí uleví.

„Díky. Je z Gapu,“ odpoví mi její přítel, vůbec nepochopil, že si z něj utahuju.

„Jo, to je vidět. Tak si to užijte,“ rozloučím se. Když zavírám dveře, pálí mě na prsou. Ale vím, že ten kluk je jen neškodnej panák.

devatenáct

Právě když jeho život začínal dávat smysl, přišel další otřes. Myslel si, že má pod kontrolou sebe, ji, všechno. Odolával sladkému pokušení alkoholu. Už po něm netoužil jako dřív, jenže pak mu zatelefonoval otec a sdělil mu nečekanou novinu.

Když zavěsil, už se neovládl.

Zůstal úplně sám se svou důvěrnou známostí. Lahev skotské byla téměř prázdná. V tom se mu podobala.

Dojedu k domu Scottových a zaparkuju uprostřed příjezdové cesty. Nesnáším ten jejich krásnej blbej barák. Vepředu mají dokonalej trávník. Za údržbu zahrady platí Ken s Karen pěkný prachy. Tak jako za svou vlastní údržbu. Kenova budoucí manželka to tu určitě miluje. Nadšeně utrácí jeho peníze za hadry a kosmetiku.

Jsem vzteky bez sebe.

Jsem vytočenej a nejsem dost opilej, abych tuhle debilní situaci zvládnul. Jedině idiot může říct svému jedinému synovi, že se bude ženit, když ho sotva začíná poznávat. Přesně proto jsem s ním nechtěl nic mít. Flaška ve skříňce už byla bohužel ze tří čtvrtin vypitá. Hlava mi třeští, v krku mám sucho, toužím po tom pálení skotský. Ken Scott má určitě spoustu flašek prvotřídní skotský od kolegů v zapínacích svetrech, co se právě vrátili z dovolený ve Skotsku. Můj debilní fotr se bude znova ženit a sdělil mi to takhle: „Chystáme se s Karen uzavřít manželství. Brzy, velmi brzy.“

Chystáme se s Karen uzavřít manželství? Co je to za obstarožní vyjadřování? A copak se takový věci říkaj do telefonu?

„Chystáme se uzavřít manželství,“ zopakuju si pro sebe. Vyběhnu po schodech na verandu. Ten chlap tu má tolik serepetiček, že si připadám, jako bych zabloudil ve Wonkově továrně na čokoládu. Je to šeredný.

Ted' hlavně potřebuju další skotskou.

„Jsem venku!“ křiknu do tmy.

Prekérní situace. Jsem opilej, ale ne dost. Potřebuju se napít. Ken tu určitě bude něco mít. Vždycky má.

Klepu, ale nikdo neotvírá. Tenhle barák je zatraceně velkej, až moc. Výstavní cihlovej dům.

„Haló?“ zavolám do tmavý zahrady, překřikuje mě sbor cvrčků. U sousedů na verandě se svítí, před každým domem v ulici parkuje SUV, nárazníky vyzdobené samolepkama s logem univerzity. V týhle ulici žijou samí přeplácení vzdělanci s vysokým čelem. Nasadím si šedou čepici, chci vypadat nebezpečně.

Začnu do dveří bušit pěstí. Netrvá dlouho a otevrou se. Landon. Klouby se mi ještě pořádně nezahojily, kůže nestačí srůst, pokaždý ji znova rozmlátím.

„To jsi ty, Hardine?“ Podle toho, jak mluví, jsem ho probudil.

„Ne,“ řeknu a projdu kolem něj dovnitř. Zamířím rovnou do kuchyně a zvýším hlas, aby mě slyšel. Nakrátko se zadívám na jejich pohovku. Hnusí se mi ty kanýry a potisk, co připomíná květovaný zvratky. „Jsem někdo jinej, kdo vypadá jako on, ale podle mě jsi ještě větší debil, než si myslí ten druhý.“

Začnu se přehrabovat v kuchyňských skříňkách. Můj dárcer spermií – čili Ken – většinu chlastu vyhodil, protože abstínuje, vím ale, že si nechal nejmíň jednu flašku drahý skotský. Možná jako připomínku, nebo jako pokušení, každopádně ji opatruje, dokonce uctívá. Už o tý pitomý flašce párkrát mluvil, procítěnějc než o svém synovi. Přemísťuje ji. Nevím, jestli ji schovává před sebou, nebo ji používá jako neustálou připomínku svý abstinence. Každopádně ted' bude moje.

„Nejsou tady. Máma s Kenem odjeli na víkend z města,“ vysvětluje Landon, jako bych to nevěděl.

mlčím, nechci se se svým budoucím nevlastním bráchou bavit. Už jen z toho pomyšlení se mi dělá zle. Nechci rodinu, sourozence, co by se o mě starali nebo já o ně. Chci zůstat sám a starat se sám o sebe.

Hledám dál, vlezu do Kenovy a Kareniny ložnice. Je to ohromnej pokoj, vešly by se sem klidně ještě tři další postele s nebesama kromě tý, která stojí uprostřed pokoje. Jejich prádelník, noční stolek i postel jsou z tmavýho třešňovýho dřeva, stejně jako psací stůl v Kenově pracovně.

Je fakt trapnej.

Ta ložnice je vyloženě ohavná. Doufám, že jsou Ken s Karen spokojení se svým sladěným nábytkem a životem bez poskvrnky. Zatáhnu za šňůrku v šatně, kterou se rozsvěcí, přejezu rukou po policích. Nahmatám prach, nějakou krabici, pak se konečně dotknu skla. Zásah.

Opatrně lahev sundám a otřu z ní tenkou vrstvu prachu, která se na ní usadila od té doby, co se s ní Ken naposledy předváděl. Okamžitě ji načnu a cítím hluboký uspokojení.

Skotská mě pálí na jazyku a v malý rance zevnitř na tváři. Vychutnávám si tu pomalu se rozvíjející palčivou chuť jantarový tekutiny. Ken Scott skotskou miloval, a jestli se v chlastu někdo vyzná, tak on. Chutná neuvěřitelně – hebká, a přece plná chuť. Mně osobně připadá skotská trochu nabubřelá a zklamalo mě, když jsem zjistil, že je to jediná whisky, která pochází ze Skotska. Skotové si prostě pořád na něco hrajou. Přesto tu chuť miluju – jedna z věcí z krátkýho seznamu toho, co mi přines Ken do života.

Už mám v sobě půlku flašky, točí se mi hlava a myslím, že bych ji měl prostě dopít. Proč ne? Táta si ji nezaslouží. Stejně už nepije. Přestal obcovat s ďáblem a tím ztratil právo vlastnit tak prvotřídní lahev.

Navíc už má drahejš a dokonalejš věcí dost. Například novýho syna, kterej si momentálně myslí, že mi může nějak zabránit. Hodlám se postarat, aby se jeho novej tatík cítil

stejně mizerně jako já. Ken si bere dokonalou ženušku, která se stará, aby měl plnej špajz i břicho. *Ona* nemusí dělat osm hodin denně a pak nastoupit na další směnu ve své druhý práci. Nemusí rozkládat složenky na stole s chybějící nohou a vybírat z nich ty, na který tenhle měsíc nebude. Když jsem s ním mluvil, zřejmě si myslel, že se nám v Hampsteadu vede dobře. Z toho nedorozumění viním mámu, její hrdost je větší než její mozek.

Domácnost mají čistou, uklizeno i v lednici, na nerezový oceli není vidět jedinej otisk. Olíznu si prsty a přejedu jima po povrchu.

Landon vypustí nadávku. „Tos vylemtal celou lahev?“ ptá se. Konsternovaně zírá na prázdnou flašku, kterou držím v ruce.

„Ne, půlka zbejvá. Dáš si taky?“ ptám se ho.

Couvá se zvednutýma rukama do jídelny. „Ne.“

Dokonalej syn, co nepije. Jak rozkošný.

„Myslel jsem, že už nepiješ,“ dodá. Otočím se k němu, abych se neskácel, chytím se velký vitríny, ve který se lesknou drahý sady porcelánu. Co může kurva vědět o mém pití?

Zaryju prsty do dřeva. „A to myslíš jak?“

Uvědomí si, že před ubohým poznamenaným děckem nic takovýho neměl říkat, vykulí oči. „Jenom jsem myslel...“ Chce mě oblbovat.

„Nech toho.“ Zvednu ruku s flaškou a on couvne do obýváku. Ať už zmlkne a přestane do mě rejpat – dneska se fakt neovládám. Můj podělanej fotr se žení, jsem opilej a vytočenej a tenhle kretén prostě nemůže zavřít hubu.

Sevřu rohy vitríny s porcelánem.

Fakt neví, kdy má sklapnout. „Tvůj táta říkal...“

A teď je řada na mně. Než stačí dopovědět, povalím celou vitrínu. Dám do toho veškerou sílu, skotská mi vypadne z ruky. Landon začne ječet, ale přes řinčení porcelánu ho neslyším.

„Vypadni! Běž pryč!“ křičí na mě. Sehnu se a z hromady skla, kusů dřeva a střepů modrobílýho porcelánu seberu upuštěnou flašku. Říznu se při tom do prstu. Olíznu si krev a zkontroluju, jestli je ta skotská zavřená.

„To by Tessa koukala!“ slyším ho, když otevírám zadní dveře.

Tessa? Chci se ho zeptat, co s tím má kurva společnýho, ale nedopřeju mu to uspokojení. Nebude ji proti mně využívat jako páku. Z nějakýho důvodu si myslí, že když vysloví její jméno, uklidním se a začnu se chovat slušně. Tak to se přepočítal. Ignoruju ho a vyjdu na zadní verandu do zahrady.

Venku je teplo a klid. Letní noci končí, brzo se ochladí a začne mrznout. Až příště něco podělám, přestěhuju se někam do tepla.

„*To by Tessa koukala,*“ napodobuju Landona. Myslel tím, že by neschvalovala, že tu dělám bordel a vyvádím.

„Tessa, Tessa, Tessa!“ zařvu do tmy.

Dokonce i ta jejich zahrada je dokonalá. Je velká skoro jako fotbalový hřiště, lemovaná vysokýma stromama, který sem přes den vrhají stín a v noci dělají tmu.

Točí se mi hlava, ticho nepomáhá. Dám si další lok.

Pár minut nato vrznou síťové dveře. Vstanu. V těch dveřích stojí Landon a vzápětí se vedle něj vynoří Tessa. Jde ke mně. Flaška mi s každým jejím krokem připadá těžší.

Je skutečná? Světlo verandy se jí odráží ve vlasech. Září. Mračí se, přesto září.

Fakt je tady? Asi jo... leda by v tý skotský byly nějaký halucinogeny.

„Kde ses tady vzala?“ chci vědět. Ohlídne se na Landona a já ztuhnu. Ten sráč.

„Landon mi zavolał...“

„Co jí máš co volat, kreténe?!“

Landon mě ignoruje, vrátí se dovnitř a zavře za sebou.

Tessa na mě ukáže prstem. „Dej mu pokoj, Hardine. Dělá si o tebe starosti,“ brání svého kamaráda.

Můj dokonalejší bráška má dokonalou kamarádku.

Tessa vesměs mluví tiše, ale ne když má vztek. Její oči jsou tak krásný, k tomu jemnému obličejí se přímo dokonale hodí. Nemůžu na ni přestat zírat. Bolí mě z toho hlava. Vůbec netuším, co si myslí, a i tak mám za sebou dlouhý večer. Posadím se ke stolu na verandě a ukážu na židli naproti sobě.

Když se posadí, přihnu si. Dívá se na mě, odsuzuje mě. Bouchnu lahví o skleněný stůl a ona vyskočí. Měla by odejít. Landon ji sem neměl tahat. Co tu vůbec dělá? Má tu přece svého kluka, určitě už se těší, až se s ní pomazlí.

Při té představě se otřesu. Landon se do toho prostě neměl montovat.

„Vy dva jste teda něco. Tak předvídatelný. Chudák Hardin je rozrušenější, tak dáme hlavy dohromady a uděláme mu kázání, že zničil podělaný hrníčky.“ Usměju se na ni, aby věděla, že dneska hraju toho zlého.

„Já myslela, že nepiješ.“

Je to spíš otázka než konstatování. Pokouší se přijít na to, co jsem zač. Nechápe mě a to ji štve.

„Nepiju. Nepil jsem. Přestaň se chovat tak blahosklonně, nejseš o nic lepší,“ ukážu na ni, jako to vždycky dělá ona, když mě chce sprdnout.

Nehne brvou. Znova si přihnu.

„To jsem nikdy netvrdila. Jenom chci vědět, proč teď piješ?“

Fakt asi nepochopím, proč si tahle holka myslí, že se může ptát, na co ji napadne. Hranice? Žádný nemá.

„Co je ti po tom? Kde je tvůj miláček?“ vyjedu na ni. Odvrátí se, nedokáže ustát můj pohled.

„Je u mě v pokoji. Přišla jsem ti pomoci, Hardine.“

Natáhne se po můj ruce. Ucuknu, než se mě stačí dotknout.

Co to dělá? Tohle je snad nějaký zvrhlej vtip. Landon jí musel říct, aby sem přijela a byla vlídná, jako když se

ochočuje divoký zvíře. Jinak by se mě nedotkla.

„Pomocť,“ rozesměju se. „Jestli mi chceš pomocť, tak vypadni.“ Mávnou rukou s flaškou ke dveřím.

„Co kdybys mi pověděl, co se děje?“ naléhá. Což jsem čekal. Vlasy má rozpuštěný, vlní se jí na ramenou. Na sobě má tepláky a tričko, vypadá v tom mladší. Sklopí oči ke svým rukám v klíně.

Ze zvyku si stáhnou čepici a prohrábnou si vlasy. Cítím, jak mi ze všech pórů sálá skotská, slyším Tessiny hlasitý výdechy. Srovnám dech s jejím, vzápětí mě napadne, co to proboha dělám.

Ale radši ať mluví, než když budeme sedět v napjatým tichu. „Otec se právě teď rozhod oznámit mi, že si bude brát Karen – svatba je příští měsíc. Měl mi to říct už dávno, a ne telefonem. Vsadím se, že tvůj dokonalej Landon to ví už hezky dlouho.“

Tessa ke mně zalétne pohledem, zdá se trochu překvapená, že jsem jí upřímně odpověděl.

Nechtěl jsem zacházet do podrobností.

Za to asi může ta skotská.

„Otec měl asi svoje důvody, proč s tím oznámením čekal,“ hájí ho. Pochopitelně. Ken Scott je jako ona: vypulírovanej, krásnej, vždycky ten hodnej.

„Ty ho neznáš. Vůbec mu na mně nezáleží. Víš, kolikrát jsem s ním za minulej rok mluvil? Nanejvýš desetkrát! Stará se jen o svůj podělanej barák, o svou nastávající a svýho novýho dokonalýho synka.“ Přihnu si a otřu si pusou hřbetem ruky. „Měla bys vidět tu díru, kde bydlí v Anglii máma. Tvrdí, že to tam má ráda, ale já vím, že ne! Není to celý ani tak velký jako tátův obejvák. Prakticky mě donutila jít na školu sem, prej abych mu byl blíž – a vidíš, jak to funguje!“

„Kolik ti bylo, když odešel?“ chce vědět. Nepoznám, jestli je zvědavá, lituje mě nebo ji to upřímně zajímá.

Zaváhám. „Deset. Jenže předtím taky skoro nebyl doma. Každěj večer seděl v jiným baru. A teď je z něj pan Vzorňák

a má tyhle sračky.“ Ukážu na dům. Verandu lemuje květináče s barevnými kytkami, dokreslují celou tu idylu.

„Je mi líto, že tě s mámou opustil, ale...“

„Na tvůj soucit seru,“ přeruším ji. Věčně všechny omlouvá, je to otřesný. Mýho otce nezná, to já musel snášet jeho odporný chování, dokud nezmizel, a pak mi paradoxně chyběl.

„Nejde o soucit, chci jen...“

Soudit mě?

„Co chceš?“ pobízím ji.

„Pomocť ti. Být tady pro tebe.“

Zní to tak hezky. Smůla, že o mně nic neví. Musí pochopit, že mě prostě nejde opravit, zbytečně ztrácí čas. Radši ať odejde a víckrát se mnou nepromluví.

„Ty seš ubožačka. Copak nechápeš, že o tebe nestojím? Nechci, abys tady byla ,pro mě‘! Že jsem tě jednou udělal, ještě neznamená, že s tebou chci něco mít. Ty si klidně opustíš svého milého přítele – jediného, co o tebe stojí –, abys mi sem přijela ,pomáhat‘. To je prostě ubohost, Thereso,“ vychrlím ze sebe a vidím, jak se její šedý oči mění ve dva kameny.

„Ty to nemyslíš vážně.“ Nezná mě, i když číst ve mně umí.

Zasadím jí poslední ránu. „Myslím. Jed’ domů.“

Vítězoslavně zvednu flašku a otevřu pusou. Jenže v tu chvíli mi ji vytrhne z ruky a zahodí ji někam do zahrady.

„Co to sakra děláš?“ rozkřiknu se na ni. Zešílela? Jen tak beze všeho mrskne takovou drahou flašku na trávu? Těkám pohledem mezi ní a whisky. Tessa míří ke dveřím. Nakonec lahev seberu, postavím ji na verandu ke stolu a jdu za Tessou. Mám trochu problémy s rovnováhou, přesto se mi podaří zastoupit jí cestu.

„Kam jdeš?“ Bráním jí vejít dovnitř. Světlo na verandě jí prodlužuje řasy, takže to vypadá, jako by se jí otíraly o tváře. Klopí oči.

„Pomůžu Landonovi uklidit ten binec po tobě a vrátím se na kolej.“ Mluví nesmlouvavě, neponechává mi prostor na

dohadování. Jenomže já jsem v tomhle mistr, dokážu si najít i sebemenší škvírku a vecpat se do ní.

„Proč mu chceš pomáhat?“ Podrazil mě, protože jí zavolal, to především. A teď mě opustí, aby mu pomohla?

„Protože si to na rozdíl od tebe zaslouží,“ opáčí klidně a důrazně.

Její slova se mi zabodávají do prsou. Vzdorně se mi podívá do očí.

Má pravdu. On je ten, s kým chtějí všichni být. Nerozbíjí věci a nedělá scény, když se dozví špatnou zprávu. Zaslouží si její čas a pozornost, zrovna jako si zaslouží bydlet v tomhle velkém domě, kde je vítanej, a mít tu svůj pokoj. Zaslouží si jíst doma připravenou večeři, ne se cpát rychlým občerstvením v prázdném pokoji v baráku plném cizích lidí, co ho tajně nenávidí.

Má pravdu. Uhnu, aby mohla dovnitř, neřeknu už ani slovo.

Ten pohled, kterej mi věnovala, když kolem mě procházela, se mi propaluje do mozku. Vytáhnu telefon, prohlídnu si těch pár fotek s ní, co jsem pořídil. Jedna, jak jdeme k řece... vlasy má na slunci neskutečně blond, celá září. Byla zamlklá – možná nervózní –, ale na tý fotce vypadá klidně. Je vážně krásná. Proč mi chtěla pomáhat? Co jí o mém pití Landon navykládal?

Narazím si čepici. Po pár minutách už to nevydržím a jdu dovnitř. Oči mě pálí, hlava mi třeští.

„Tesso, můžu s tebou mluvit, prosím?“ zeptám se rovnou. Landon se hrbí nad podlahou a hází střepy do plastového koše. Tessa přikývne. Podívám se jí do tváře. Pak sklouznu pohledem níž a všimnu si, že má prst od krve, drží ho pod kohoutkem.

Okamžitě jsem u ní. „Seš v pořádku? Co se stalo?“

„To nic, jen kousek skla.“ Nevidím na to pořádně. Zvednu si její dlaň k očím. Ranka má asi tak centimetr na dýlku a není moc hluboká. Zahojí se, ale musím jí to zavázat. Její

dlaň se zdá tak lehká a teplá. Cítím, jak se mi zpomaluje dech. Pustím ji a ona dlouze vydechne.

„Kde máte náplasti?“ zeptám se Landona.

„V koupelně.“ Jeho tón jasně prozrazuje, jak je na mě naštvaný. V koupelně objevím malou krabičku s obvazama a náplastma. Vytáhnu protizánětlivou mast a vrátím se do kuchyně.

Znova chytím Tessinu ruku, vymáčknu jí trochu masti na špičku prstu. Obezřetně mě pozoruje. Asi neví, co si má myslet. Náplasti mi připomínají mámu a tu zkurvenou noc kdysi dávno. Zavážu Tesse prst a ty vzpomínky zaženu.

„Můžu s tebou mluvit?“ zeptám se jí podruhé. Přikývne. Vezmu ji za zápěstí a vedu ji zpátky na verandu. Tam budeme mít soukromí a Landon nic neuslyší.

Když dojdeme ke stolu, odtáhnu jí židli. To je asi to nejmenší, co můžu udělat. Najednou cítím klid, přestalo mi hučet v uších.

Popadnu další židli a přitáhnu si ji tak, abych seděl přímo naproti ní. Naše kolena se teď skoro dotýkají.

„O čem se mnou chceš mluvit, Hardine?“ zeptá se mě s naprostým nezájmem.

Stáhnu si čepici a hodím ji na stůl. Prohrábnu si vlasy. Připadám si jako totální hovado, že jsem se před chvílí zachoval tak hnusně. Chtěl jsem jí říct, že nejsem charitativní případ, žádná její rozbitá panenka. Jenže jak mě opustil adrenalin, začínám vidět, co jsem za kretěna.

„Omlouvám se,“ řeknu tiše. To slovo zůstane viset mezi náma. Tessa mlčí. „Slyšelas mě?“

„Jo, slyšela!“ odsekne a vystrčí bradu. Je naštvaná.

Ona je naštvaná? To *já* jsem naštvaný. Přijela sem, pletla se do našich rodinných záležitostí a teď ani nepřijme mou omluvu?

Sehnu se pro lahev a otevřu ji. Piju a Tessa se na mě mračí. „S tebou je to fakt těžký.“

„*Se mnou?* To si snad děláš kozy! Co ode mě čekáš, Hardine? Chováš se ke mně krutě – jo, krutě.“ Oči se jí

lesknou a třese se jí ret, ramena má svěšený. Pořádně ji to vzalo.

Znova se šeptem omluvím. „Já to tak nemyslím.“

„Ale jo, myslíš, a dobře si to uvědomuješ. Děláš to schválně. Takhle hrozně se ke mně ještě nikdo v životě nechoval.“ To určitě není pravda. Zás tak zlej na ni nejsem. A jestli se k ní nikdo nikdy nechoval hůř, tak toho ještě moc nezažila.

„Tak proč se kolem mě pořád motáš? Proč to nechceš vzdát?“ opáčím. Jestli jsem takovej hajzl, proč se na mě prostě nevykašle?

Radši si nechci představovat, jak by mi bylo, kdyby to udělala.

„To... nevím. Ale ujišťuju tě, že po dnešním večeru už to dělat nebudu. Odhlásím se z literatury a přesunu si ji do dalšího semestru,“ prohlásí. Ruce má semknutý v klíně, vítr jí cuchá vlasy. Napadne mě, jestli jí není zima.

Nechci, aby přestala chodit na přednášky. Je to jediná příležitost pravidelně ji vídat. „Ne, prosím. Nedělej to.“

„Proč ti na tom záleží? Aspoň nebudeš mít vedle sebe takovou ubožáčku, ne?“ Slyším, jak ji to bolí, ale neznám ji tak dobře, abych odhadnul, jestli to nehraje. Rád bych ji poznal víc. Napadá mě, kolik lidí ji vlastně doopravdy zná. Kdo třeba ví, jak se jí nakrčí čelo, než se usměje, nebo jak nemá ve věcech tak jasno, jako si myslí její máma.

„Já to tak nemyslel... to já jsem ubožák.“ Vzdychnu a opřu se.

Probodne mě pohledem. „Vyvracet ti to nebudu,“ prohlásí a semkne rty do úzký linky. Natáhne se po flašce, ale tentokrát jsem rychlejší.

„Myslíš, že seš jedinej, kdo může pít?“ Podívá se na mě, soustředí se na kroužek v mém obočí.

„Já myslel, že ji chceš zase zahodit.“ Podám jí skotskou. Nelíbí se mi, že pije, ale kdybych protestoval, pohádáme se a to bych nerad. Já jen chci, aby tu zůstala. Líbí se mi to ticho, který zažívám, jenom když jsem s ní.

Jakmile si lokne, rozkašle se. „Jak často piješ? Předtím jsi tvrdil, že nikdy,“ vyzvídá.

„Dneska, a předtím půlrok nic.“ Šest měsíců v háji. To se ti fakt povedlo, Hardine.

„Neměl bys pít vůbec. Chováš se pak ještě hůř než normálně,“ řekne rádoby v žertu, ale vím, že to myslí vážně.

„Myslíš, že jsem mizera?“ Nezvednu oči, čekám na odpověď. Řekne ano, jako by řekli na jejím místě všichni.

„Jo.“

Nepřekvapí mě to, přesto jsem doufal v opak.

„Nejsem. No, možná jsem. Chci, abys...“ Nedopovím. Nejsem přece zas tak strašnej člověk, nebo jo? Kvůli ní bych ale chtěl bejt lepší. Čeká, až dokončím myšlenku. Chci bejt dobřej, chci, aby si ona myslela, že jsem dobřej.

„Chceš abych co?“ pobízí mě netrpělivě. Vezmu si od ní flašku a postavím ji na stůl.

Jak na to mám odpovědět, aby to neznělo zoufale? Můžu přestat pít, můžu být milejší na lidi. Nebo jen na ni.

„Nic.“ Nedokážu to správně vyjádřit.

„Měla bych jít.“ Zvedne se a otočí se ke dveřím. Nechci, aby odešla. Budu se muset víc snažit.

„Nechod.“ Spěchám za ní. Když se zastaví, jsme tak blízko sebe, že cítím skotskou z jejího dechu.

„Proč ne? Máš nachystaný ještě další urážky?“ rozkřikne se a mě to zasáhne víc než jindy. Znova se ode mě odvrátí. Natáhnu se po ní, chytím ji za ruku a přitáhnu ji k sobě.

„Neotáčej se ke mně zády!“ zaječím. Nemůže sem přijít, všechno rozvířit a zmizet. Už mám plný zuby lidí, co mi tohle dělají.

„To jsem měla udělat už dávno!“ Tessa mi zatlačí do prsou. „Nevím, proč jsem vůbec tady! Přijela jsem hned, jak mě Landon zavola!“ Křičí na mě. Tváře má červený, musí si olíznout rty. „Opustila jsem svého kluka – jak říkáš, jediného, kdo o mě stojí –, abych jela za tebou!“

Vstřebávám její slova jedno po druhém. Nechala tam svého kluka a jela sem. Udělala to jenom kvůli mně. Možná

nejsem zas tak strašnej, jak jsem si myslel, třeba ve mně něco vidí.

„Víš co, Hardine? Máš pravdu, jsem ubožačka. Protože jsem sem jela, protože se pořád snažím...!“

Bez přemýšlení udělám krok k ní a přitisknu rty k jejím. Odstrkuje mě, vzpouzí se, přesto se v můj náruči postupně uvolňuje.

„Líbej mě, Tesso,“ zaprosím. Potřebuju ji.

„Prosím, líbej mě. Potřebuju tě.“ Zkousím to ještě jednou. Můj jazyk se dotkne jejích semknutých rtů a ty se pootevřou. A najednou se mi poddá, celá a bez výhrad. Opře se o mě, vzdychne. Položím jí ruce na tváře a hltám její chuť.

Olíznu jí dolní ret, až se zachvěje. Obejmu ji, tisknu se k ní, je moje opora ve víc než jednom smyslu. Zevnitř z domu se něco ozve. Tessa se odtáhne. Už ji nezkouším líbat, ale objímám ji dál.

„Hardine, musím vážně jít. Tohle nemůžeme dál dělat. Nikomu z nás to neprospívá.“ Lže sama sobě. Poradíme si s tím.

„Ale jo, můžeme,“ ujistím ji. Nevím, kde se ve mně ta naděje bere, ale je to příjemnej pocit.

„Ne, nemůžeme. Ty mě nenávidíš a já ti už nechci dělat fackovacího panáka. Jsem z tebe zmatená. V jednu chvíli mi říkáš, jak mě nemůžeš vystát, nebo mě urážíš po tom, co jsem prožila zatím svoje nejintimnější chvíle.“

Což jsem fakt udělal. Zvorál jsem to – musím jí vysvětlit, co se stalo a že někdy všechno podělám schválně. Dělán to tak odjakživa. Když mi bylo dvanáct, babička se mi pokusila uspořádat narozeninovou oslavu. Rozeslala pozvánky a objednala dort. A já v ten den všem navykládal, že se oslava ruší, a pak jsem trucoval ve svém pokoji. Toho dortu jsem se ani nedotknul. Prostě někdy všechno schválně zvorám... ale třeba se to dá odnaučit. Jestli to znamená, že budu smět líbat Tessu, cítit, jak se ve mně ztrácí, udělám všechno.

Pokusím se ji přerušit, ale ona mě zarazí, položí mi ukazovák na rty. Kdyby na něm neměla obvaz, políbil bych ji

na tu ranku. „A pak mě najednou líbáš a vykládáš, že mě potřebuješ. Nelíbí se mi, kdo se ze mě stává, když jsem s tebou, a nenávidím, jak mi je, když mě urážíš.“

„Kdo se z tebe stává?“ ptám se. Mně se takhle zamlouvá. Je mnohem lepší než většina lidí.

„Někdo, kým se stát nechci. Kdo podvádí svého kluka a pořád brečí.“ Přeskočí jí hlas. Stydí se za to, co s ní dělám, připadám si hrozně. Chci, aby byla šťastná, aby se mnou ráda trávila čas. Aby po mně toužila jako já po ní.

„Víš, kým seš se mnou? Podle mě?“ zeptám se jí. Přejedu jí palcem po tváři a ona přivře oči.

„Kým?“ zašeptá, rty se jí sotva pohnou. Čeká na odpověď.

Odpovím pravdivě. „Sama sebou. Myslím, že to seš ty, jenže se pořád staráš, co si o tobě pomyslí jiní, takže si to neuvědomuješ. A vím, co jsem ti proved po tom, co jsem tě vyprstil.“ Zašklebí se nad tou volbou výrazů. „Promiň... chci říct po tvý nejintimnější zkušenosti. Věděl jsem, že se chovám hnusně. Kdyžs vystoupila z auta, cítil jsem se hrozně.“

„To pochybuju.“ Obrátí oči v sloup, nevěří mi.

„Je to pravda, přísahám. Ty si myslíš, že jsem mizera, ale kvůli tobě...“ Nedokážu to dopovědět. Mám ji v sobě čím dál víc a je to děsivý. „To je fuk.“

„Dokonči tu větu, Hardine, nebo okamžitě odcházím.“ Poznám, že to myslí vážně. Čeká, ruku v bok, oči jako kámen.

„Kvůli tobě... kvůli tobě chci bejt lepší člověk. Lepší pro tebe, Tess,“ vydechnu a ona vzdychne.

dvacet

Když po něm začala chtít závazek, zpanikařil. Připadal si jako divoké zvíře zahnané do kouta, v pasti. Jeho klecí se měla stát poctivost a hrozilo, že ho tam zamkne a zahodí klíč. Nedokázal si představit, že by ji ztratil, ale s každým dnem bylo těžší si ji udržet. Otočila jeho vlastní hru proti němu, zajímala se o věci, kterých si vůbec neměla všimnout. A když chtěla zjistit víc, když to vyžadovala, vyhýbavé odpovědi nepřijímala, zato když chtěl zjistit víc on, vzpouzela se a vymlouvala.

„Tohle by nikdy nefungovalo, Hardine. Jsme tak rozdílný. A zaprvé, ty nikdy s nikým nechodíš, že jo?“ vypálí na mě. Ucouvne a já doufám, že mi nechce utýct dovnitř. Mám dojem, že všechno, o čem se spolu bavíme, je budoucnost. Svatba, společný bydlení, rozchod, nerozchod. Tessa má potřebu naplánovat si celej život, já ne. A všichni už si určitě stačili všimnout, že tenhle typ nátlaku nezvládám právě nejlíp. Jenže ona nepovolí, nutí mě, abych byl lepší.

„Nejsme tak rozdílný. Máme rádi stejný věci. Třeba knížky,“ namítnu.

Věčně se před ní musím obhajovat. „Ty s nikým nechodíš,“ vysmívá se mi.

„Já vím, ale... můžeme... se kamarádit?“

Kamarádit? To myslíš vážně, Hardine?

Z očí jí číší zoufalství. „Pamatuju si, jak jsi mi tvrdil, že to právě nemůžeme. Nechci se s tebou kamarádit – vím, co tím myslíš. Chceš mít bonusy jako můj přítel, ale bez toho, aby ses musel citově vázat.“

Pustím ji a zapotácím se, ale rychle najdu rovnováhu. „A co je na tom tak špatnýho? Proč to potřebuješ nějak

označkovat?“ Jsem vděčnej, že teď nestojíme tak těsně u sebe a jsme na čerstvém vzduchu.

„Protože, Hardine, jsem se tak možná v poslední době nechovala, ale taky mám nějakou sebeúctu. Nebudu tvoje hračka, zvláště když by to znamenalo, že se ke mně budeš chovat jako ke kusu hadru.“ Rozhořčeně rozhodí rukama. „A taky už jsem zadaná, Hardine.“

Používá toho kluka jako výmluvu? Ale no tak! Koho se snaží obalamutit?

„Jasně, a podívej se, s kým seš teď,“ podotknu suše.

Ohání se tím svým přítelem, provokuje mě, přitom si stěžuje, když dělám totéž s Molly. Nevidí, jak je to pokrytecký. Alkohol to evidentně nevylepšuje. Jsem dost chytřej, abych to chápal, ale dost blbej, abych nepřestal prudit. Sám jsem tak namazanej, že je mi stejně všechno fuk. Roztřískal jsem otcovu jídelnu na maděru.

Tessa se zlověstně zamračí, vycení zuby. „*Miluju* ho a on zase mě!“

Ta slova se mi zabodávají do prsou. Na dřeň. Poodejdu od ní, kopnu do židle. Štve mě, že se pořádně neudržím na nohách.

„Tohle mi nevykládej.“ Zvednu ruku, jako bych se moh zaštitit před tím, co říká.

Jenže ona necouvne. Je zatraceně vytočená a jde mi po krku. „Mluvíš takhle jenom proto, žes pil. Zejtra mě budeš zase nenávidět.“

Nenávidět ji? *Nenávidět?* Jak bych ji mohl nenávidět?

Rozčileně se otočím a snažím se myslet na to, jak jsou tu stromy díky neustálému dešti zelený. „To není pravda,“ vypravím ze sebe konečně. „Jestli se mi dokážeš podívat do očí a povědět mi, že tě mám nechat na pokoji, už na tebe nikdy nemluvit, poslechnu tě. Přísahám, že pak už za tebou nikdy nepřijdu. Stačí, když to vyslovíš.“ Nechci to slyšet, zabilo by mě to, ale jestli si doopravdy přeje, abych zmizel, udělám to.

Zkouším si představit, jak by to vypadalo, kdyby odešla. Odnesla by s sebou všechny barvy, který se jí podařilo dostat na plátno mého života.

Než stačí odpovědět, pokračuju: „Tak dělej, Tesso, pověz mi, že už mě nechceš nikdy vidět.“ Nedovedu si to představit. Popojdu k ní, pohladím ji po holých pažích. Naskočí jí husí kůže, pootevře rty.

Nahnu se blíž a pošeptám jí: „Řekni, že už se tě nikdy nemám dotýkat.“ Položím jí prsty na krk a jemně po něm přejezu, pak podél klíční kosti. Hlasitě oddechuje, není schopná promluvit. Nahnu se ještě blíž, jsem těsně u ní. Cítím energii, která jí probíhá pod kůží. To tichý bzučení nás oba rozptyluje. „Že už nikdy nechceš, abych tě líbal.“ Ztlumím hlas, Tessa se chvěje.

„Řekni to, Thereso.“ Doluju z ní slova, který nechci slyšet.

Když vysloví moje jméno, skoro nevnímám, ale cítím na rtech její dech.

„Nedokážeš mi odolat, Tesso, tak jako já tobě.“ Zatváří se rozpačitě, ale zjevně ji to nezaskočilo. „Zůstaneš dneska v noci se mnou?“ požádám ji a naše rty se při tom dotknou.

Zalétne pohledem k domu a odtáhne se. Otočím se, ale nic nevidím. Tvrdí, že už musí jít.

Nesmí odejít. Nejsem připravenej zůstat v tomhle domě sám. Ani se mi nechce věřit, že se tu chystám přespat.

„Kurva,“ utrousím, prohrábnu si vlasy. „Prosím, zůstaň. Aspoň dneska v noci, a ráno se můžeš rozhodnout, jestli mě už nikdy nechceš vidět...“ Nepřeju si to, ale nemůžu přehlížet, že je to klidně možný. „Prosím tě, Thereso... a já nikdy nežebrám.“

V životě jsem o nic neprosil. Je to pitím, nebo mě připravuje o rozum? Těžko říct.

Přikývne, oči jí svítí. „Co řeknu Noahovi?“ Jeho jméno se mi zabodne do boku jako nůž, připomene mi, že je moje jenom dočasně. Potřebuju ji víc. „Čeká na mě, a taky na svoje auto,“ vysvětluje.

Nechala ho ve svém pokoji na koleji? Kvůli mně?

Nevím, co si o tom myslet. Rozešli se? Ví Noah, že je tu se mnou? Jestlipak aspoň ví, jak se jmenuju? Strašně mě štve, že nevím, co ke mně Tessa cítí. Steph mi nechce nic prozradit a Tessa tím spíš.

Vážně jí tolik záleží na tom, co si myslí její přítel? Zadíívám se na dům. Cihlovou zeď porůstají zelený popínavky. Světla jasně září. Na Tessu nejspíš dolehla realita toho, co udělala. „Řekni mu, že tady musíš zůstat, protože... já nevím. Něco si vymysli. Nebo mu neříkej nic. Co nejhoršího může udělat?“

Zajímalo by mě, proč na ni má takovej vliv. Tessa vzdychne, tváří se vážně ustaraně. Čeho se tak bojí... že to na ni bude žalovat mamince? Je jí přece osmnáct, copak to neví?

„Už nejspíš stejně spí,“ dodám. Určitě chodí spát jako na střední.

Opřu se o verandu. Tessa zavrtí hlavou. „Ne, nemá se jak dostat do hotelu.“

Do hotelu? Ten kluk bydlí v pitomým *hotelu*? Je vůbec dost starej, aby si moh pronajmout vlastní pokoj?

„Do hotelu? Počkej – on nespí u tebe?“

„Ne... on spí tam, já na koleji,“ odpoví tiše. Oči upírá do země.

To snad ne. Má ji vůbec rád? Má vůbec rád ženský? Vždyť se na ni podívejte! „Není náhodou gay?“ nemůžu se nezeptat. Protože mi to připadá dost pravděpodobný. Anebo ji podvádí, což by bylo fakt ujetý – ale hodně by to pomohlo mý věci.

Ne že by ona nedělala jemu totéž.

Tessa se zatváří zděšeně. „To teda není!“

Připadá mi šílený, že jí se vůbec nezdá divný, že u ní její přítel nechce přespat. „No, ale něco tam neseď. Kdybys byla moje holka, nedokázal bych se od tebe držet dál. Šukal bych tě v jednom kuse.“ Je to tak. Každý ráno bych ji probudil s obličejem přitisknutým mezi její stehna. Každý večer bych si ji v posteli vzal a přiměl ji křičet mé jméno.

Tessu polije horko, odvrátí se. Miluju, jak na ni působí, když něco takovýho řeknu. Z tý tmy venku mě začíná bolet hlava. Stromy mi připadají divný, jejich kmeny se nepřírozeně kroutí. Chci s ní bejt v pokoji, o samotě. Zvlášť po tomhle příšerným večeru.

Nedokážu se jí nedívat na rty. „Pojď dovnitř. Ty stromy se divně kývají. Asi je to narážka, že jsem toho vypil až moc.“

Tessa se podívá na dům a zpátky na mě. „Ty zůstaneš tady?“

Přikývnu a vezmu ji za ruku. A zůstane tu i ona. Nemůžu uvěřit, že se po všem, co mi Ken udělal, chystám přespat v jeho domě. „Jo. A ty taky. Pojď.“ Táhnou ji za sebou, než se začne vzpouzet.

Vevnitř se mi pokusí vytrhnout, nasadí rychlejší tempo. Taky zrychlím, projdeme kuchyní.

Na podlaze je ještě nepořádek. Koš přetéká rozbitým porcelánem a většina skla je zametená. Výborně, jen ať to Landon uklidí. Koneckonců dostane za odměnu můjho podělanýho fotra. I když ve skutečnosti už ho má. Kena Scotta mělo vždycky něco jinýho nebo někdo jinej než já. Skotská, vězení, Karen, Landon, tenhle velkej barák. Rozprostřel se na tolik míst, a přece pro mě až do loňského roku neměl ve svém životě místo. A teď si myslí, že na to prostě jen tak zapomeneme? Tak to ani náhodou.

Sevřu Tesse ruku a vedu ji po schodech nahoru. Jestli si to pamatuju správně, máme jít do toho posledního pokoje na chodbě. Je tu tolik pitomejch dveří. Rozhodně bych nerad vlez do Landonova pokoje a přistihnul ho, jak si ho honí.

Konečně se dostaneme k posledním dveřím. Tessa mlčí a mně to nevadí. Nechci na ni tlačit, navíc zrovna teď se spíš snažím přestat myslet na to, jaký je můj otec sráč.

V pokoji je tma. Zašmátrám po vypínači.

„Hardine?“ zašeptá Tessa do tmy.

Závěs je poodtaženej, takže dovnitř dopadá trocha měsíčního světla. Pustím Tessu a popojdu dál do místnosti.

Nemůžu najít ten pitomej vypínač. Šmátrám rukou po hladký stěně. Nic.

Vidím obrys stolu a snad i lampy na druhý straně místnosti, poslepu doklopýtám k nim. O něco cestou zakopnu a málem se natáhnu. „Kurva!“ ulevím si. V tomhle pokoji možná ani žádný světlo není. Ken s Karen se mnou nejspíš chtěli jenom vyjebat.

Když dojdou ke stolu, nahmatám stínítko lampy. Hurá. „Jsem tady,“ řeknu Tesse a zatáhnu za řetízek. Žárovka se rozsvítí. Oslepí mě překvapivě silný světlo z malý lampičky. Zamrkám, rozhlídnu se. Můj pokoj.

Pokoj, kterej jsem ještě nikdy nevyužil.

Připomíná načančanej hotel. Stěny jsou světle šedý, podél stropu a podlahy je lemuje bílej proužek. Na koberci zůstaly pruhy od vysavače. Postel u zadní stěny je pozoruhodně velká, u čela z třeshňovýho dřeva se vrší hromada dekorativních polštářů. Tak velkou postel bych využil jedině v případě, že by uprostřed toho tmavě šedýho přehozu ležela Tessa nahá. Naneštěstí pro mě neleží. Stojí vedle psacího stolu ze stejnýho dřeva jako postel a drží zbrusu nověj počítač Mac. Pochopitelně se museli předvíst.

Zamnu si zátylek. „To je můj... pokoj.“ Nevím, co jinýho říct.

Tessa se kousne do rtu. „Ty tady máš pokoj?“

Nepřipadá mi to jako něco mýho, ale technicky vzato je. Ken mi mockrát opakoval, že mi to tu zařídili. Jako by na mě měla zapůsobit jejich postel s nebesama nebo ohromnej monitor. „Jo, ale ještě jsem v něm nespál... až dneska,“ vysvětluju rozpačitě. Doufám, že na nic jinýho se vyptávat nebude. Jenže ji znám.

V nohách postele stojí masivní truhla, zřejmě plná polštářů. Využiju ji k tomu, že si na ni sednu a zuju si boty. Tessa mě pozoruje, vzhledem k tomu, jak je zvědavá, nejspíš sestavuje seznam otázek. Stáhnu si ponožky a strčím je do bot. Na kotníku mám pár škrábanců, do boty se mi zřejmě dostaly střepy. Paráda.

Tessa už seznam zřejmě dokončila. Přistoupí trochu blíž.
„A proč?“

Nadechnu se a rozhodnu se neprudit, ale odpovědět.
„Protože nechci. Nenávidím to tady,“ odpovím upřímně.
Vážně to tu nesnáším. Vadí mi, že na mé posteli v mámině domě je stejná špinavá matrace a prostěradlo a peřina, jako když jsem byl malej.

Tessa zpracovává mou odpověď a formuluje další otázku.
Stáhnu si mezitím kalhoty. Tessa vykulí oči. Jakmile před ní zůstanu jenom v boxerkách, zostražití.

„Co to děláš?“ chce vědět.

„Svlíkám se,“ opáčím a povytáhnu obočí. Víím, že se ráda vyptává, ale copak to musí dělat pořád?

„Jo, ale proč?“ Zírá mi do rozkroku trenek. Jestli se pokouší opatrně našlapovat a předstírat, že právě teď nemyslí na mé péro, vůbec se jí to nedaří.

Podívám se jí do očí. „Protože nechci spát v botách a džínách.“ Odhrnu si vlasy, který mi spadly do čela.

„Aha,“ hlesne tiše.

Čekám, co řekne dál, ale mlčí. Svlíknu si tričko a sleduju ji. Přejede mi pohledem po krku, po břicho, po čárách černým inkoustem. Zaměří se na nejdelší větev vytetovaného stromu. Zajímalo by mě, jestli se jí to líbí, nebo jestli ji tahle moje část naopak odpuzuje. Jsem z jejího zkoumání nesvůj, nevím, co mám dělat. Na každém kousíčku těla, kterej si prohlídne, mi naskočí husí kůže. Místo abych hořel, jak se o tom píše v knihách, mám pocit, že cítím pomalejš ledovej vánek.

Tessa na mě pořád zírá, soustředí se na mé tělo. Hodím po ní svoje tričko, což ji zaskočí. Je na mě tak soustředěná, že ho nechytí. Zajímalo by mě, co bych musel udělat, aby se svlíkla a já mohl prozkoumat její tělo, prohlídnout si ho kousek po kousku i se všema nedostatkama, kvůli kterým je nejistá, ale já je neuvidím.

Rád bych věděl, na co myslí. Rád bych ji líp znal. A hlavně bych ji rád poznal jinak. Třeba by mohla být moje sousedka,

která se občas zastaví něco si půjčit, a já bych se jí mohl vyptávat, na co by mě napadlo. Chtěl bych vědět, proč má tolik otázek, proč věčně krčí čelo, když je zaskočená nebo se zlobí. Ptal bych se jí, co chce od života. Zeptal bych se, jak by jí bylo, kdyby už mě nemohla vídat. Zeptal bych se, jestli mi může odpustit.

Jenže realita je tohle, jsme si cizí. Skoro nic o mně neví, a kdyby věděla jenom polovinu toho, co mám na svědomí, už bych ji nezajímal. Moje tetování by ztratilo význam, z její ironie by se stala jízlivost. Musím na ni opatrně, protože pokud zmizí moje kouzlo, zmizí i ona.

Kruci, jde mi z toho všeho hlava kolem. Opilost mě opouští, hlásí se migréna. Potřebuju rychle odlehčit atmosféru. „Můžeš v něm spát.“ Usměju se na ni. „Předpokládám, že nechceš spát ve spodním prádle, ale jestli jo, tak já ti to rozmlouvat určitě nebudu.“

„Já si nechám tohle,“ prohlásí nepřesvědčivě. Nechce přece spát v té dlouhý sukni a volný haleně. I když její blůza se mi vlastně docela líbí. Ta světle modrá barva jí jde hezky k očím. Nikdy dřív mě nic podobného nenapadlo... *Jde jí hezky k očím?* Co to vůbec znamená?

Jsem z ní vykořelenej víc než z tý skotský.

„Fajn, jak chceš. Kdyby sis chtěla udělat pohodlí, tak do toho.“ Popojdu k posteli, popadnu první polštář a hodím ho na zem.

Tessa se zatváří dotčeně. Nebo jí možná vadí, že jsem polonahej, nevím. Otevře tu ohavnou truhlu. „Počkej, neházej je na zem. Patří to sem,“ řekne mi, jako bych to nevěděl. Myslí snad, že jsem ještě neviděl polštář? Protože jsem žil jenom s mámou, nevím, jak ty předražený polštáře uložit do truhly?

Ne, Hardine, jen se o tebe stará... Pokouším se domlouvat si. Vždycky si hned všechno vykládám nejhorším způsobem. Pěkně mě to štve. Ta moje nejistota mě užírā zažíva. Popadnu další polštář, co má ještě víc kanýrů, a hodím ho na koberec. Tessa zafuní, sehne se pro něj a zvedne ho.

Zatímco si hraje na pokojskou, odtáhnu přehoz a vlezu do postele. Ještě v ní nikdo nespal, je to znát. Je to jako lehnout si na mraky. Ještě lepší než v hotelu. Tessa mě pozoruje. Dám si ruce za hlavu. Zvykám si, že mě věčně pozoruje. Tak jako já ji.

Překřížím nohy v kotnících, ona strčí do truhly poslední polštář a zavře ji. Posedlá úklidem.

Bude tam stát celou noc? Byl bych radši, kdyby si svlíkla to pytlovitý oblečení a vlezla si ke mně. „Nebudeš si stěžovat, že se mnou máš spát, co?“

„Ne, ta postel je dost velká.“ Její úsměv neprozrazuje nervozitu, ale roztřesený dlaně ano. Laškuje. Líbí se mi to.

„Tuhle Tessu miluju,“ zavtipkuju. Vykulí oči a já radši nemyslím na to, proč jsem to řekl. Dneska ne – dneska se k týhle myšlence ani nepřiblížím.

Tessa si zuje boty a ostýchavě vleze do postele. Zůstala oblečená a drží se docela na kraji, co nejdál ode mě. Mám chuť se posunout k ní, ale nechci, aby se vylekala a spadla z postele. Když si představím, jak by se skulila, rozesměje mě to. Otočí se ke mně.

„Co je tak srandovního?“ Už zase dělá tu věc s čelem. Je strašně roztomilá.

„Nic,“ zalžu. Dneska v noci by mi asi moc nepomohlo, kdybych jí vykládal, že si představuju, jak spadne z postele. Stejně se ale nedokážu nesmát, zvláště když našpulí pusu.

„Řekni mi to!“ Chvíli se na mě dívá, pak schválně vystrčí dolní ret. I přes to špulení, nebo možná právě kvůli němu jsou její rty neodolatelný. Nemůžu se dočkat, až ucítím, jak mi kloužou po péru. Při té představě se musím kousnout do piercingu. Ochutnat studenější kov teplým jazykem.

Přetočím se na bok, čelem k ní. „Tys ještě nikdy nespala s klukem v jedné posteli, co?“ Ale já vlastně taky s žádnou holkou v posteli nespal. Nebyl jsem na to a nevím, jestli teď jsem, ale zatím dobrý.

„Ne,“ odpoví, a mně se uleví. Usměju se, jsem rád, že budu první. Líbí se mi, kolik toho ještě nepoznala. A svým

způsobem mám taky ještě co dohánět.

Dívá se na mě, leží jen kousek ode mě. Pořád je oblečená, což je k zbláznění. Zvedne ruku a dotkne se dolíčku na mé pravý tváři. Je to tak prostý, a přece něžný gesto. Nikdo, ani moje máma, mě za posledních deset let jen tak nepohladil. Při sexu sice někdy holky líbám, ale nedovoluju jim, aby na mě sahaly.

Dívám se jí do očí, vnímám, jak je vyděšená. Odtáhne se, ale já ji chytím za ruku a vrátím si ji na tvář. Je to příjemný. Její dotek je tak jemnej. Chci, aby se mě dotýkala všude.

„Nechápu, proč tě ještě nikdo neošukal. Asi tě ochránilo všechno to tvoje plánování,“ dobírám si ji. Musí existovat důvod, proč je tak nezkušená, jinak to prostě není možný.

„Vlastně jsem se před nikým chránit nemusela,“ pronese. Věřím jejím očím, ale stejně mí to připadá šílený.

„To je buď lež, nebo jsi chodila na střední pro slepce.“ Zadíívám se na její pěknou pusu. „Já tvrdnu už z toho, když se ti dívám na rty.“ Je to pravda. Klidně by si mohla sáhnout na důkaz. Mám sto chutí to navrhnout, ale nechci tu chvíli pokazit.

Tessa se prudce nadechne. Rozesměju se a myslím na to, jak bych ji mohl rozvášnit. Je to jako řídit zbrusu nový auto, to vzrušení, když poprvý uslyšíte předení motoru. A já chci, aby předla – postaral bych se, aby *křičela*, kdyby tu nebyl Landon. Dneska to chci vzít pomalu, ale ukázat jí víc než u řeky. Tam šlo jen o první ochutnávku.

Olíznu si rty a vezmu Tessu za ruku, políbím ji do dlaně. Znova se prudce nadechne a já si jejíma prstama přejeďu po rtech. Ruka se jí třese. Jemně kousnu do ukazováčku. Instinktivně vzdychne a můj péro v boxerkách sebou zaškube. Tessiny ruce jsou tak teplý. Hladím se jima po krku. Ty doteky jsou příjemný, ujíždím na tom. Alkohol už skoro vyprchal a teď jsem pro změnu mimo z jedný paličatý sexy blondýnky. Tessa ruku odtáhne a já si sáhnou do klína. Přejeďe prsty po popínavce, kterou mám vytetovanou na

krku. Nedokážu se soustředit na nic jiného než na tu chladivou stopu, kterou mi zanechává na kůži.

Po pár vteřinách poruším ticho. Jsem zvědavěj a nadrženej, ale taky se chci bavit. Znovu ji vezmu za ruku. „Líbí se ti, jak s tebou mluvím, že jo?“

Dívám se, jak se jí hrudník zvedá čím dál rychleji. Odvrátí oči, já pokračuju. „Vidím, jak rudneš, jak zrychleně dýcháš. Odpověz mi, Tesso, použij ty svoje rozkošné rty.“ A rád bych, aby to udělala víc než jedním způsobem. Mlčí. Bože, myslel jsem, že to já jsem tvrdohlavěj. Posunu se blíž a vezmu ji za zápěstí. Tessa je celá zrudlá. Začíná na tom být závislá.

Když už si myslím, že nic neřekne, konečně promluví. „Můžeš pustit klimatizaci?“ Vážně, Thereso? To si jako myslíš, že jsem její poskok? Že prostě vylezu z téhle pohodlné postele, ve které ležím tak blízko mě, a poslechnu. Podívám se jí do tváře, do šedých očí. „Prosím?“ zašeptá, pořád se na mě dívá. Než si uvědomím, co dělám, už lezu ven. Je fakt dobrá.

Tváří se pěkně samolibě. A je vidět, že to neforemný oblečení vůbec není pohodlné. Sukni má ze stejného materiálu, jako je přehoz na posteli. „Jestli je ti teplo, proč si nesundáš ty věci? Sukně tě určitě musí kousat.“

Usměje se na mě, obrátí oči v sloup.

Jenže já to myslím vážně... obléká se příšerně. „Měla by ses oblékat tak, aby vyniklo tvoje tělo, Tesso. Tyhle šaty schovávají všechny tvoje křivky.“ Podívám se na to, co vidím z jejích prsou, čili v podstatě nic. „Kdybych tě neviděl ve spodním prádle, nikdy bych nevěřil, jak seš neuvěřitelně sexy. Ale ta sukně je jak pytel od brambor.“

Vysměje se mi. Dopadlo to líp, než jsem čekal. „Tak co mám podle tebe nosit? Síťovinu a těsný tílka?“ Povytáhne obočí, čeká na odpověď.

Představím si ji v takovém topu a kratičkých džínových šortkách. „No, mně by se to líbilo, ale ne. Můžeš tělo schovat, ale do oblečení tvé velikosti. V téhle blůze nejsou

vůbec vidět tvoje kozy, a ty si nezaslouží, abys je schovávala.“

„Přestaň pořád mluvit takhle!“ Zavrtí hlavou a já se rozesměju. Vráťím se k ní do postele. Nevím, jak blízko si mám lehnout, tak se pomaličku sunu blíž, až se jí skoro dotýkám. Posadí se, vyleze z postele a mě začne pálit na prsou.

„Kam jdeš?“ ptám se a doufám, že jsem ji nenaštval.

Rychle dojde na druhou stranu pokoje. „Převlíknout se.“ Shýbne se pro můj špinavý tričko, který leží na podlaze. Usměju se, jsem rád, že si ho chce vzít.

„Teď se otoč a nekoukej,“ nařídí mi, jako bych byl děcko. Moc dobře ví, že se dívat budu.

„Ne.“ Když mě zpraží pohledem, pokrčím rameny.

„Jak ne?“ zeptá se rozčileně.

Upřímně jí odpovím: „Neotočím se. Chci tě vidět.“

Souhlasí, ale pak na mě vyzraje – zhasne lampičku. Taková provokace! Zaúpím. Baví mě tahle její koketní hra. Hlasitě zakňučím, aby věděla, že když nehraje fér, nebudu hrát fér ani já. Slyším, jak těžká látka spadla na zem – sukně. Zatáhnu za řetízek lampičky a Tessu zalije světlo. Trhne sebou a vyjekne moje jméno jako nadávku: „Hardine!“

Prohlížím si ji, od nohou až k očím a zpátky. Zhluboka se nadechne, zvedne paže a natáhne si moje tričko. Má obyčejnou bílou bavlněnou podprsenku, jen tence vycpanou. Ne že by vycpávky potřebovala. K tomu bílý kalhotky, střih, co jí zakrývá skoro celej zadek. Dokonalejš zadek, kulatejš a pevnej... tam bych jí to taky moc rád udělal.

„Pojď sem,“ zašeptám. Už nevydržím čekat ani minutu, potřebuju se jí dotýkat. Jde k posteli, je to jako v nějaký zatracený burlesce a mně se to děsně líbí. Potřebuju na ni líp vidět. Posunu se k čelu postele a opřu se o něj. Tessa pod mým pohledem zčervená, o to víc se mi to líbí.

Dojde ke mně a vloží mi svou malou ruku do dlaně. Přitáhnu ji k sobě. Obkročmo si vyleze na mě, kolena má z obou stran vedle mých boků. Dost to rozjíždí mou

představivost. Tessa se nadzvedne, tak aby se naše těla nedotýkala. *Tak to ne.* Chytím ji za boky a stáhnou na sebe. Kousne se do rtu, podívá se mi do očí. Odvrátím se jako první, protože cítím, jak mi stojí. Tessiny nohy jsou tak měkký. Moje tričko má vyhrnutý k bokům, vypadá to ohromně sexy.

Usměju se na ni, žasnu, jak je krásná. „Mnohem lepší.“ Čekám, až mi úsměv oplatí, ale neudělá to.

„Co je?“ Jemně ji pohladím po tváři, tentokrát se usměje. Zavře oči. Zajímalo by mě, jestli nějak neporušuju pravidla sázky. Jenže o sázku už dávno nejde.

„Nic... jen nevím, co mám dělat,“ zašeptá. Nepodívá se mi do očí, poznám, že se stydí.

Nechci, aby měla pocit, že je pod tlakem. Ať se mě bude dotýkat jakkoli, bude se mi to líbit. Nevím, jak jí to vysvětlit. „Dělej, co chceš, Tess. Nehloubej nad tím pořád.“

Natáhne ruku a chce se mě dotknout. Neudělá to. Zvednu oči a zjistím, že se na mě dívá a čeká na svolení. To se mi ještě s nikým nestalo. Přikývnu a pozoruju ji, jsem nervózní, ale vzrušený. Přejede mi pomalu ukazovákem po břicho k lemu boxerek. Nepohnu se, i když bych ji nejradši popadl za ruku, přetočil a pořádně ho do ní vrazil. Zavřu oči, cítím, jak obtahuje můj tetování. Líbí se mi to.

Když ucítím, že dala ruku pryč, otevřu oči. Chci ještě. Jsem závislák.

„Můžu... se tě dotýkat?“ Tessa se váhavě zadívá na bouli v mejch trenkách.

No to si teda piš! chce se mi zařvat. Ale udržuju klid. Přikývnu. „Prosím.“

Nejistě mi sklouzne rukou k rozkroku. Chvíli ji jen drží nad mým pérem, skoro se ho nedotýká. Pak mi ho opatrně vezme do ruky, přejede po něm. Okamžitě mi stojí.

„Mám ti ukázat, jak to dělat?“ zeptám se. Chci, aby se cítila dobře.

Přikývne. Položím ruku na její. Moje dlaně jsou mnohem větší. Pomůžu jí uchopit můj péro. Jemně ho stiskne.

Zasténám a pustím její dlaň. Vycítí, co má dělat. Když zjistí, že má nade mnou absolutní moc, mihne se jí ve tváři samolibej výraz, ale snaží se dělat nevinnou. Oči má dokořán, rty pootevřené, tváře růžové.

„Sakra, Tesso, to ne,“ vypravím ze sebe. Jestli se bude tvářit takhle, brzo exploduju.

Vezme mě za slovo a přestane rukou pohybovat. Sakra, zapomněl jsem, že všechno bere vážně.

„Ne, ne, tohle dělej dál – ale nedívej se na mě tak,“ upřesním.

Zamává řasama jako neviňátko. „Jak?“

„Tak nevinně. Když se tak koukáš, chci s tebou dělat ty největší sprostárny.“ Nedovedeš si je ani představit, Thereso.

Je nesvá, pohybuje dlaní. Nedrží mě tak pevně, jak by mohla, ale nechci jí to vytýkat. Najde si svůj způsob sama. Ale rozhodně jí v tom rád vypomůžu. Kouše se do rtu, z toho pomalýho hlazení už sténám. Kdybych si mohl přát, aby něco trvalo věčně, tak tohle.

„Sakra, Tess, tvoje ruka je tam tak dokonalá,“ zaúpím. To ji povzbudí, ale možná moc. Stiskne mě, až to pořádně zabolí. „Ne tak silně, zlato.“ Jemně ji vedu, dávám si pozor, aby si nepřipadala nepříjemně.

Políbí mě a dál mě pomalu tře. „Promiň,“ zašeptá u mýho krku, její rty se dotýkají mý kůže. Jazykem kreslí cestičku k mému uchu. *Kuuuurva*, je to tak zatraceně skvělý. Potřebuju se jí dotýkat, nevydržím dlouho.

Zvednu ruce k jejímu tělu. Podprsenka je jako hradba, která nás dělí od sebe.

„Můžu ti sundat... podprsenku?“ prosím. Chci se toho svůdného těla dotýkat. Sáhnu jí pod tričko, nahmatám ty její dokonalý plný a kulatý prsa. Zadýchaně přikývne. Ruce se mi třesou, rychle rozepnu háčky a stáhnu jí ramínka. Mám co dělat, abych jí podprsenku nerozerval. Tessa mě pustí a sundá si ji. Hodím ji na zem, vrátím ruce k jejím prsům a políbím ji. Jemně ji štípu do ztvrdlých bradavek, vzdychá.

Líbí se mi, jak líbá, jemně, ale s vášní. Znova mě vezme do dlaně a začne jí jezdit nahoru, dolů. Dopřává mi rozkoš v mé posteli a v mém oblečení.

„Ach bože, Tesso, už budu,“ vydechnu. Vůbec své tělo neovládám. Tessa se stala dokonalým loutkářem, vodí mě jako marionetu za nitky mejch pocitů. Hořím a zároveň se topím v ledovém oceánu, mám co dělat, abych nekřičel její jméno. Soustředím se na líbání. Pořád jí mnu prsa a z jejích vzdechů je znát, jak moc se jí to líbí. A pak ji pustím, přichází vyvrcholení. V trenkách se mi šíří horko, je to jako úleva vypuštění tisíce vzdechů.

Když to trochu poleví, položím hlavu na polštář a zavřu oči. Tessa mi sedí na stehnech. Jsem rád. Je to kliše, ale myslím, že jsem umřel a dostal se do nebe. Vycítím, že začíná bejt nejistá, otevřu oči a podívám se na ni. Trochu mě znervózňuje, jak moc jsem na ni naladěnej. Usměje se a já se rázem uklidním. Oplatím jí úsměv, zvednu se a políbím ji na čelo. Vzdychne, krásnej zvuk.

„Takhle jsem se ještě neudělal,“ prozradím. Líbí se mi, že s ní zažívám něco novýho.

„Bylo to tak špatný?“ ptá se zděšeně.

„Cože? Ne, bylo to báječný. Většinou potřebuju víc, než aby mě někdo chytil přes trenky.“

Dívá se do prázdna, mlčí. Něco se děje. Pokouším se přehrát si v duchu znova posledních třicet vteřin, abych zjistil, jestli jsem se jí něčím nedotknul, ale nic mě nenapadá. Nakonec se zeptám: „Na co myslíš?“

Neodpoví. Obviňuje mě, že se se mnou nedá mluvit, ale sama mi tak často neodpoví.

„No tak, Tesso, řekni mi to,“ zaprotestuju. Věčně přede mnou něco zamlčuje, přitom čeká, že já jí budu všechno vysvětlovat. Rozhodnu se ji zlechtat. Ze starejch sitkomů, na který jsem se díval jako malej, jsem zjistil, že lechtání je snadnej způsob, jak přimět ženskou mluvit, navíc jsou za to flirtovací body. A těch já potřebuju co nejvíc.

„Tak jo! Jo, řeknu ti to!“ ječí Tessa a kope nohama. Vypadá legračně, šklebí se, cení zuby, ohání se po mně. Směju se, až mě bolí břicho.

„To uděláš dobře,“ usměju se. V trenkách mám pořád mokro. „Ale chvíli vydrž. Musím si převlíknout boxerky.“

Nevzal jsem si s sebou nic na převlečení a v kufru v autě mám jenom trička. Vstanu, rozhlídnu se po pokoji. Prádelník je plnej oblečení pro mě, Karen mi to sama říkala. Trochu jsem se s tím pral – je ujetý, že naplnila prádelník věcmi pro někoho, koho vůbec nezná.

Kurva. Stejně nemám jinou možnost a Karen vlastně není tak špatná. Rozmlátil jsem jí celou jídelnu na kusy. Tak jí asi můžu udělat radost aspoň tím, že si vezmu jeden z jejích charitativních dárků. Otevřu horní šuplík a doufám v nejlepší. Naděje mě brzo opustí. Zásuvka je plná kostkovaného prádla. Modrobílý, červenobílý, zelenočervený, červenomodrý a zelenobílý. Nekonečná hromada. Nejradši bych ten šuplík zase zabouchnul, ale jsem v úzkých. Popadnu ty nejmíň příšerný modrobílý trenky a podržím je mezi palcem a ukazovákem, jako by byly kontaminovaný.

„Co je?“ nechápe Tessa. Zvedne se na lokty a podívá se na mě. Baví se na můj účet, vidím jí to na očích. S každou minutou, kterou trávíme spolu, ji znám líp.

„Jsou příšerný,“ postěžuju si. Kostkovaný? Bavlněný? Velikost XL? Komu je kupovala?

„Nejsou tak hrozný,“ zalže. Podržím před sebou tu kostkovanou ohavnost, zavrtím hlavou.

„No, vybírat si nemůžu. Počkej chvíli.“ Zmizím i s tím hnusem, nechám Tessu v posteli. Cestou do koupelny míjím Landonův pokoj. Přitisknu ucho ke dveřím. Nepřekvapí mě, když zevnitř zaslechnu nějakou filmovou postavu, jak říká cosi o elfech. Tiše zaklepu, aby to Tessa neslyšela. Čekám, jestli se Landon ozve, ale už je pozdě, nejspíš usnul u *Stmívání*. Zaklepu ještě jednou. Vzápětí kupodivu otevře.

Tváří se klidně, dokud nezjistí, že jsem to já. Popojdu k němu a on před sebe v sebeobraně zvedne ruce.

„Nepřišel jsem prudit,“ zašeptám. Je idiot, že si to vůbec myslí.

Vidím na něm, že mi nevěří – ani náhodou.

„Tak co teda chceš?“ zeptá se pochybovačně.

Mávnu rukou dovnitř. „Můžu?“ Rozhlídnu se po tý setmělý místnosti, všimnu si televizní obrazovky na zdi. Určitě má nejmíň šedesát palců. No jasně. Visí tu zarámovaný podepsaný dresy, ty rámy nejspíš vyrobila nějaká roztomilá paní v obchodě s výtvarnými potřebami. Pravděpodobně je k sobě lepila vlastním potem, jen kvůli Landonovi. Určitě je zvyklej dostat všechno, co chce. Je asi jenom o pět centimetrů menší než já a mnohem svalnatější. Jsem vysokej a hubenej, on je menší a urostlejší. Vypadá skoro jako mladší nerdská verze Davida Beckhama. Na sobě má tričko s logem WCU a flanelový kalhoty. Beznadějněj případ.

Přelítne mě pohledem, povytáhne obočí nad trenkami, který držím v ruce.

„Polib si – ty koupila tvoje máma,“ obořím se na něj.

Zakryje si pusou, předstírá, že se nesměje. „Jo, já vím, proto je to taky vtipný.“ Baví se na můj účet, což mi připomene, jak je otravněj.

„No tak nic.“ Protlačím se kolem něj na cestě do koupelny. Mohlo mě napadnout, že nemá smysl pokoušet se s ním mluvit.

Zvedne ruce. „Počkej, promiň. Připadalo mi to vtipný, protože mně je taky pořád kupuje, i když jí dokola opakuju, jak jsou strašný.“

Nezasměju se, ale je to trochu vtipný. „Chtěl jsem s tebou mluvit o Tesse.“

Okamžitě se naježí, napřímí se a semkne rty. „A co s ní?“

Odhrnu si vlasy. „Jen jsem chtěl, abys věděl, že je...“

Znova zvedne ruce, tentokrát aby mě umlčel. „Tessa ví, co dělá. Umí se o sebe postarat, nejsem její hlídač.“ Říká to příkře, ale není v tom žádná zášť.

Netuším, co na to říct. Myslel jsem, že se zachová jako debil, kamarád a ochránce, bude jí radit, aby přede mnou zdrhla.

„No...“ Zaváhám na chodbě. „Tak dobře. Půjdu si lehnout.“ Ještě se na něj otočím, než zavře dveře, a všimnu si, že se usmívá. Bylo to dost trapný – ale proběhlo to líp, než jsem čekal.

Osprchuju se, vrátím se k sobě do pokoje. Tessa se na posteli choulí do klubíčka jako kotě. Zalétne rovnou pohledem k těm příšernejm boxerkám, co mám na sobě.

„Líbí se mi,“ zalže.

Jsou vážně odporný. Není přes ně ani vidět, jak ho mám velkýho. Zašklebím se, zhasnu lampičku a vezmu do ruky dálkovéj ovládač. Překvapuje mě, že sem nóbl pan Scott nedal nainstalovat holografickou televizi. Přepnu to na náhodnej kanál, aby to posloužilo jako zvuková kulisa, a zeslabím zvuk. Vlezu si k Tesse do postele, lehnu si na bok, tváří k ní.

„Tak co jsi mi chtěla říct?“ zeptám se. Kousne se do rtu. „No tak, zrovna jsi mě udělala přes trenky, přece se teď nebudeš stydět.“ Zasměju se tý ironii. Obejmu ji a přitáhnou k sobě.

Čekám, až přestane s tím představením. Miluju, jak je někdy bezstarostná. Jako bych to v ní probouzel. Jsem na to pyšnej. Vlasy má rozčuchaný, volný vlny jí splývají kolem obličeje. Bez přemýšlení jí je odhrnu za ucho. Má úplně maličké náušnice. Připomínají mi, jak jsem si chtěl kdysi nechat propíchnout uši, dokud se kamarádovi Markovi dírky nezanítily. Bylo to odporný a strašně to páchlo.

Musím myslet na něco jinýho.

Zlehka ji políbím a všechny mý myšlenky v tu ránu ovládne ona.

„Pořád seš opilej?“ Její otázka je jen další ukázka zvědavosti a provokace.

„Ne, ta naše hádka tam na zahradě mě probrala.“

„Tak aspoň to k něčemu bylo.“

Nevím, co mám dělat s rukou. Položit ji Tesse na záda? Nejsem si jistej. Podívám se na ni a dotknu se jejích zad. „Asi jo.“ Položí mi hlavu na prsa. Pohybuje se s každým mým nádechem a výdechem, jako by si už na tuhle polohu stačila zvyknout. Líbí se mi to.

Zářivě se usmívá, jen pro mě. „Myslím, že opilýho tě mám radši,“ pronese.

Opilej Hardin...

Jako bych slyšel mámin hlas, křičí v našem malém domku. „*Jsi jen obyčejnej opilec, Kene!*“

Radši ty vzpomínky zaženu, než všechno pokazí.

Stejně si mě nejspíš jenom dobírala. Musím se naučit nejdřív přemyslet, než něco plácnu. Bejt s Tessou je ideální trénink. „Jo?“

„Možná.“ Našpulí pusy. Jestli si myslí, že kvůli těmhle nesmyslům zapomenu, že jsem se jí na něco ptal, tak se plete.

Vrátím se k tématu. „Ty si myslíš, že na to zapomenu, co? Smůla. A teď mi to řekni.“

„No, myslela jsem na všechny ty holky, se kterýma... něco máš.“ Okamžitě mi zaboří hlavu do ramene, chce se schovat.

Na tohle teď myslí? Já dokážu myslet jen na to, jak se mi líbí, že mě její vlasy šimrají na nose a že voní, jako by se vykoukala ve vanilkovém parfému. „A proč?“

Vzdychne, jako bych měl chápat, o čem mluví, jenže nemám páru. „Nevím, asi že... já nemám vůbec žádný zkušenosti a ty jich máš tolik. I se Steph.“ Z jejího hlasu číší hořkost. Představuju si, že kdyby se vyspala se Zedem, byl bych na tom asi stejně. Ta představa zabolí, sice jen krátce, ale silnějc, než bych čekal.

Prozatím to pouštím z hlavy. Zed v týhle posteli není. Přiju si, aby viděl, jak se na mě Tessa dívá a prahne po mé pozornosti.

Nepoznám, jestli je našťvaná, žárlí nebo je zvědavá. Někdy v ní dokážu číst jako v knize, jindy je ta kniha

zavřená.

Protože na to nedokážu přijít, rozhodnu se jí prostě zeptat.
„Ty žárlíš, Tess?“

Upřímně doufám, že jo.

„Ne, samozřejmě ne.“

Lže, jak když tiskne.

No dobře, tak to prověříme, sama si o to řekla. Její tělo je tak teplý. Ještě jsem s žádnou takhle v posteli neležel, nemazlil jsem se s holkou potom, co jsem se udělal do trenek. Nikdy jsem to nedělal s někým, ke komu by mě něco pojilo, a už vůbec jsem s nikým nespál v jedné posteli.
„Takže ti nebude vadit, když ti svěřím pár podrobností?“

„Ne! To nedělej!“

Stisknu ji a zasměju se. Líbí se mi, že jí to vadí. Já bych si radši vyvrtal díry do ušních bubínků, než abych poslouchal, jak píchala s někým jiným. Zadíívám se na strop, pokouším se rozpomenout, jestli jsem někdy aspoň myslel na to, jaký by bylo strávit s někým v posteli celou noc. Asi jediné namazanej. Tessa už moc dlouho mlčí. Napadne mě, jestli neusnula. Natáhnu se na noční stolek pro telefon, kouknu na displej. Ještě není ani půlnoc.

„Nechceš ještě usnout, že ne? Je brzo,“ dobírám si ji.

„Jo?“ zamumlá ospale. Vážně chtěla usnout. Upřímně by mi spánek bodnul, ale rád bych využil náš společnej čas. Zívne, musím obrátit oči v sloup.

Mám chuť zalhat, že je teprve deset. „Je teprve půlnoc.“

Vsadím se, že každou noc spí doporučovaných osm hodin. Proto je věčně tak usměvavá a spokojená.

„To není brzo.“ Její druhý zívnutí je ještě roztomilejší.

Většinou se dá snadno přesvědčit, tak uvidíme, co zmůžu.

„Pro mě jo. A taky ti musím něco oplatit.“

Tessa mi strne v náruči. Je mi jasný, že zčervenala. Zřejmě teď horečně uvažuje, představuje si, jak jí teplej jazyk klouže kundičkou nebo krouží kolem poštváčku.

„Chceš, abych to udělal, vid?“ zeptám se tiše. Zachvěje se, což mi jako signál stačí. Podívá se na mě, usměje se.

Obejmu ji, jemně si ji pootočím a přesunu se nad ni. Představuju si, jak má pusu otevřenou v extázi. Jak mě tahá za vlasy, jak cítím její sladkou chuť na jazyku. Ve skutečnosti mě Tessa ovine jednou nohou a přitáhne si mě blíž. Přejedu jí rukou po stehně a po koleni.

Je to tak fajn cítit pod sebou její smyslný tělo. Věřil bych, že ji sem poslali, jen aby mě mučila, prověřila moje sebeovládání. Tichý hlásek v hlavě mi našeptává, že to je možná naopak. Snad s ní mám zůstat, ukázat jí novou radost života. Nejspíš je to blbost, ale třeba mě nemá vytrestat – třeba mě má *zachránit*.

„Tak hebká...“ Hladím ji po těch sexy nohách. Myslím na to, co se ukrývá na konci holčičích nohou. Cítím to až v trenkách. Tessa se znova zachvěje, naskočí jí husí kůže. Miluju, jak konzistentně na mě její tělo reaguje. Podle všeho vždycky chce. Reaguje na každou můj dotek. Olíznu si rty a přitisknu jí je k vnitřní straně kolene. Kůži má tak měkkou. Chutná po vanilce. Zhltl bych ji během pár vteřin.

Sebeovládání... sebeovládání...

„Chci tě ochutnat.“ Sleduju její oči, čekám, až zareaguje. Netuší, jak moc dobře jí můžu udělat. Můj jazyk umí divy, bude chtít, abych nikdy nepřestal.

Tessa pootevře rty, opře se o mě a čeká, až ji políbím. Její nezkoušenost je osvěžující i frustrující.

„Ne. Tady *dole*.“ Přes kalhotky jí klepnu do rozkroku a ona se prudce nadechne. Hrud' se jí zvedá a klesá, hormony v jejím těle se bouří. Jemným hlazením ji dráždím, pod prstama cítím, jak jí vlhnou kalhotky.

Už teď je vlhká, což jí taky řeknu. Je tak krásná. A takhle její krása vynikne ještě víc, když ji cítím oteklou a vlhkou, připravenou. „Mluv se mnou, Tesso. Pověz mi, jak moc to chceš,“ pobízím ji. Je to posedlost, chci ji slyšet žadonit.

Mnu jí klitoris přes kalhotky.

„Nechci, abys přestal,“ nařiká. Miluju to.

„Nic neříkáš.“

„Ty to nepoznáš?“

Zvednu se a posadím se jí na stehna. Nedokážu od ní dát ruce pryč. Hladím ji po hebký kůži na stehnech a ona sebou zmítá.

„Řekni to,“ pobízím ji. „Žádný kejvání, zlato.“ Potřebuju slyšet, jak moc po mně touží.

„Chci tě...“ Posunuje se ke mně. Snažím se držet ruce stranou, dokud mi nepoví, co přesně chce.

Povytáhnu obočí. „Chceš, abych ti dělal co, Thereso?“ ptám se.

„Líbej mě... tam.“ Jen co se přesunu, abych to udělal, Tessa si zakryje tvář a zavrtí hlavou. Musím se smát, vezmu ji za ruce a dám je stranou. Mračí se. „Ty schválně chceš, abych se styděla.“ Je doopravdy naštvaná. Co blázní?

Snažím se jí vysvětlit, že jsem jen potřeboval slyšet, jak to říká. „Nech to plavat, Hardine.“ Obrátí oči v sloup a přikryje se, aby se přede mnou schovala. Kruci. Otočí se na druhý bok, dívá se do zdi.

Vadí mi, že něco spojenýho se sexem kvůli mně vnímá jako špatnou zkušenost. V posteli to se mnou má bejt ráj, místo, kde může přestat myslet na všechno ostatní a zaměřit se na rozkoš, kterou jí dávám. Zvoral jsem to a teď ji to bude štvát, kdykoli si na to vzpomene. Neměl jsem na ni tak tlačit. Všechno je to pro ni nový. Jsem pitomec.

„Hele, promiň,“ zašeptám jí do vlasů. Nechci se s ní hádat. Jen jsem ji škádlil, prostě nevím, kdy přestat. Občas se chovám jako idiot.

„Dobrou noc, Hardine,“ pronese škrobeně. Nemá náladu na hry. Ze všech sil se ovládnou a nechám ji být. Rozhodně na ni nechci tlačit ještě víc.

Vidíš, učím se, řek bych rád.

„Tak fajn, ty paličatá,“ zabručím. Sleduju, jak se jí zpomaluje dech, pak ji obejmu a pokouším se usnout. Několikrát vzdychne, mumlá ze spaní. Když už tvrdě spí, posadím se a dívám se na ni. Říkám si, jak dlouho se na mě asi bude zlobit a jestli někdy přijdu na to, jak bejt v podobnejch věcech lepší.

dvacet jedna

Všechno v jeho životě se měnilo tak rychle, že to ani nestačil sledovat. Byl šťastný... konečně pochopil, co to slovo znamená. Dny mýjely jeden za druhým. Jakmile mu otevřela vrátka, vecpal se k ní a zabydlel se tam. Odevzdala mu nejdůvěrnější část své nevinnosti a on si ji vzal, ačkoli věděl, že mu to nepřísluší. Přesto si přál, aby si to aspoň nemyslela ona. Miloval ji a využíval ji, nebyl si jistý, jak to rozlišit. Miloval ji a věděl, že to nic neomlouvá, že dělá jednu chybu za druhou. Chtěl si aspoň užít společný čas, který jim byl vyměřen, a snad ji jednou přesvědčit, že stojí za to, aby mu odpustila.

Zajíždím na parkoviště u Tessiny koleje a ani nevím, co chci vlastně udělat. Když jsem vyrážel, měl jsem jasnej plán. Chystal jsem se vpadnout k ní do pokoje, všechno jí přiznat a prosit ji, aby mi prominula. Nebyl to sice kdovíjakej plán, ale lepší než nic. Užíraly mě výčitky, potřeboval jsem si ulevit. Mám hrůzu z toho, co se stane, až jí všechno přiznám, ale zaslouží si to vědět.

Moc jsem nepil, jen pár loků pro uklidnění.

Už ji ani minutu nedokážu podvádět a zároveň se s ní líbat nebo se jí dotýkat. Parkovací místa před budovou B nejsou nikdy úplně obsazený. Zaparkuju na tom nejbliž k chodníku. Její kolej připomíná starej činžák se spoustou oken, ale červený cihly mu ve tmě propůjčujou děsivej vzhled nějaký ujetý instituce. Občas tu mají službu zaměstnanci univerzity, ale jinak to tu nikdo moc nehlídá. Víím to dobře - už mě vyhodili z budovy A i z budovy D.

Napíšu Steph krátkou zprávu, aby nechodila do pokoje. Minutu počkám, když neodpoví, vylezu z auta a doufám, že

ji tam nenajdu. Objevím zprávu od Tess, přeje mi dobrou noc. Měl jsem jí odpovědět. Proč jsem takovej kretén?

Chodba je prázdná, nervózně postávám před pokojem B20 místo B22 a dobře pět minut si toho vůbec nevšímnu.

Nemůžu se odhodlat zaklepat. Ne že by mě přímo čekala, ale určitě tu je. Ne, neměl bych klepat. Není důvod. Ruce se mi třesou, беру za kliku. Dveře se s vrznutím pootevřou. Jdu rovnou dovnitř a doufám, že nedostanu botou do hlavy nebo tu nenajdu Steph s něčím ptákem v puse.

Sotva uvyknu přítmí, rozsvítí se lampička.

„Co tady děláš?“ Tessa sedí na posteli a mhouří oči v ostrém světle.

„Přišel jsem za tebou,“ vysvětlím. Jakmile jsem s ní, něco ve mně se pohne a uklidní. Otočí se a spustí nohy přes okraj matrace. Vlnitý blond vlasy jí z velké části zakrývají záda. Bavlněný tričko, který má na sobě, vypadá tak měkce. Chci se dotknout té měkké látky, která se jí lepí na kůži. Chci jí přejet palcem po čele a odhrnout jí vlasy z tváře. Potřebuju se dotknout těch našpulených rtů.

Zamračí se, svraští obočí a vypadá jako rozčilený kotě.

„Proč?“

Nevím, co mám se sebou dělat. Posadím se na židli k jejímu uklizenému psacímu stolu. Chvilí váhám, pak odpovím po pravdě.

„Protože se mi stýskalo.“

V těch jejích rozčilených očích jasně vidím, že tomu nevěří. Stýskalo se jí po mně?

Utěšuju ji ve spánku jako ona mě, nebo ji naopak pronásleduju ve snech? Nemám páru.

Vzdychne, svěsí ramena. „Tak proč jsi tady nezůstal?“ řekne tiše. Rozhlížím se po jejím pokoji. Postel má pro jednu neustlanou, peřinu nahrnutou v nohách postele, jeden z polštářů visí z matrace. Ve Stephině části pokoje je nepořádek jako obvykle, Tess z toho musí šílet. Vlastně se divím, že tu neuklízí za ni, když je tu sama. Vůbec by mě to nepřekvapilo.

Pokrčím rameny a ona si založí paže na prsou. *Musím ti toho tolik povědět, Tesso, mlč prosím tě chvíli...* „Protožeš mě naštvála.“

Odfrkne si a vykopne nohama jako děcko. „Fajn, tak já jdu zase spát. Seš opilej a nejspíš mě chceš zase urážet.“ Zavrtí hlavou, zavře oči. Z jejího vzteku mě pálí na prsou a pěsti mě brní z mýho vlastního.

Zkousím ji přesvědčit, že se nechci chovat hnusně, že jsem ji chtěl jenom vidět. Zakazuju si sednout k ní na postel, přitom bych nejradši ležel v ní. Chci, aby se mě dotýkala. Pokouším se udobřit si ji a vyloudit z ní úsměv.

Ale nedá se. „Měl bys jít,“ prohlásí neoblomně. Leží zády ke mně, čelem ke stěně. Paličatá malá holka. Je to k vzteku i roztomilý zároveň.

Jestli se chce chovat jako dítě, budu s ní taky tak zacházet. „No tak, zlato, nezlob se na mě.“ Strne. Kéž bych jí viděl do tváře. Mělo ji to popíchnout, ale slovo *zlato* mi ve spojení s ní připadá hezký. „Vážně chceš, abych šel? Víš, jak to dopadne, když spím bez tebe.“ Hraju na city, tohle ji snad obměkčí.

Hlasitě vzdychne. Tajím dech, nechci odejít. Hlavně ať mě nepošle pryč.

„Fajn, tak tady zůstaň, ale nech mě spát.“ Neotočí se ke mně. Jak moc by mě asi praštila, kdybych si lehnul za ni nebo ji vzal za rameno a otočil k sobě?

Nevadí mi, že spí, i když bych si radši užil její společnost. Když jsem se tu objevil, měl jsem v hlavě děravej plán, ale teď na něj můžu rovnou zapomenout. Od začátku je naštvaná, jestli na ni tu věc vybalím, už se mnou nepromluví ani slovo. „Co? Ty se se mnou nechceš mazlit?“ ptám se jí.

Opakuje, že jsem hnusnej a opilej, já se bráním, že nejsem ani jedno a že se chová jako dítě.

„To mi nepřípadá moc milý. Zvlášť když jsem se jen ptala na tvou práci,“ opáčí.

Asi mi z toho brzo přeskočí. „Ježíši, nezačínej s tím zase. No tak, Tesso, kašli na to, nechci o tom mluvit.“

Já vím, kdybych se prostě přiznal, většina našich problémů by zmizela. Potíž je v tom, že s nima by zmizela i ona.

„Proč jsi zase pil?“ zeptá se.

Připadalo mi to jako dobrej nápad. Byl jsem napjatej, měl jsem mizernou náladu a nedařilo se mi najít souvislou myšlenku. Po alkoholu se moje přiznání zdá míň důležitý, míň urážlivý. Můžu prostě něco plácát, a kdyby ji to vyděsilo, zítra to klidně můžu popřít.

Kruci, nedokážu přestat lhát.

„Nevím... prostě jsem dostal chuť na skleničku... no, na pár skleniček. Můžeš se na mě přestat zlobit? Miluju tě.“ Miluju ji a potřebuju být s ní. Nesnáším, když se na mě zlobí, ale určitým zvrhlým způsobem mě to uklidňuje. Pořád jí na mně záleží.

Její rozčilení pomalu opadá. „Nezlobím se, jen nechci opakovat, co už snad máme za sebou. Nelíbí se mi, když se na mě bez důvodu utrhuješ a pak jen tak zmizíš. Když tě něco naštvě, tak mi to máš říct.“

Na gauči u psycholožky? Teprve po chvíli mi dojde, že se mnou mluví, jako kdybychom spolu normálně chodili. Což je zatraceně daleko od pravdy. Stěžuje si tu na komunikaci, přitom leží zády ke mně v posteli a nebaví se se mnou. Můžu se kvůli ní přerazit, a jí to pořád nestačí. Snažím se chovat rozumně a nepodlehnout vzteku, ale s někým jako Tessa je to dost těžký. Umí se přesně strefit do mejch nejslabších míst.

„Tobě prostě nejde pod nos, když nemůžeš všechno ovládat,“ odseknu. Neuvěřitelný, chce mi radit, jak mám žít. Jako by věděla všechno na světě.

„Prosím?“ Přeskočí jí hlas. Protáhne se, zvedne se na čtyři.

Opáčím, že je posedlá potřebou mít všechno pod kontrolou. Což popře.

Ptá se mě, jestli ji nechci urazit ještě něčím, a já ji požádám, aby se ke mně nastěhovala. Zatváří se přesně tak ohromeně, jak jsem doufal. Překvapuje mě, že to ze mě vypadlo právě v tuhle chvíli. Tessa se mi soustředěně dívá

do tváře, jako by si vybavovala, co jsem jí o tom bytě říkal. Je nadšená, poznám to na ní, ale taky si není jistá a neumí to maskovat. Dokážu jí, že se nemá čeho bát. Že se kvůli ní budu snažit a že jí se mnou bude dobře. Vím, že to zvládnou. Atmosféra mezi náma se zásadně změnila. Kouše se do rtu a provokuje mě. Nemůžu se dočkat, až spolu budeme bydlet.

Víří nad náma hurikán pravd, houstne a každou chvíli to praskne. Kéž by to bylo jako v románech a ona mi nakonec odpustila jako Elizabeth Darcymu. Kdyby se to všechno dělo na stránkách knihy, skončila by v mý náruči bez ohledu na moje prohřešky, tak jako Catherine. Toužila by po dobrodružství, který jí přináším do života, a nedokázala by tomu zabránit, podobně jako Daisy. Tahle katastrofa by nás nemohla rozdělit, kdybysme byli v bezpečí v našem vlastním světě, v našem vlastním bytě, v našem vlastním románu.

Ten byt bude naše pevnost, ne vězení, slibuju jí v duchu. Když se k ní otočím, slova mi odumřou na jazyku. Dívá se na mě, oči se jí lesknou stěží ovládaným nadšením.

„Tak budeš se mnou bydlet?“

Řekni ano, Tess. Řekni ano, prosím tě.

Zakrouží rameny, zpod trička jí vykoukne kousek ramínka růžový podprsenky. Měl jsem dojem, že nosí jen černý a bílý bavlněný prádlo. Sleduju její rameno, čekám na další záblesk.

„Ježíši, nemůžeme dělat věci popořadě? Zrovna teď se pokouším přestat zlobit,“ pronese svou vlastní verzi kompromisu. „Pojď ke mně do postele.“ Lehne si a poplácá místo vedle sebe. Rozepnu si džíny, stáhnu si je a hodím je na hromadu skript vedle Stephiný postele. Podívám se na Tessu, která sleduje moje tričko a mlčky mě vybízí, abych ho sundal. To tenký bavlněný, co má na sobě, je taky sexy, ale nejlepší je, když má na sobě moje. Prostě to miluju.

Sundám tričko a položím ho před ni. Krásně se usměje, svlíkne se. Její hladká kůže je tak sexy, plochý bříško a kulatý prsa. Oči mi málem vypadnou z důlků při pohledu na

krajkovou podprsenku. Jsem zvyklej na měkkou beztvarou bavlnu, ne na push-up podprsenku s krajkou.

„Do háje,“ nemůžu si pomoci. „Co to máš na sobě?“ Tahle holka je tak sexy a vůbec to netuší. Tváře má sytě červený.

Mluví sotva šeptem. „To... koupila jsem si dneska nový spodní prádlo.“ Stydí se, přitom vypadá jako bohyně s dlouhýma blond vlasama, hladkýma nohama a rtama, který přímo prosí, abych jí ho mezi ně strčil.

Okamžitě mě napadne, co si koupila ještě a jak ji přesvědčit, aby mi udělala soukromou módní přehlídku.

V životě mě žádná ženská takhle nevzrušovala. Je tak zatraceně smyslná, ani se o to nemusí pokoušet, a nemá páru, kolik holek by zabíjelo, aby mohly být jako ona, mít její sexy křivky. „To vidím... Do háje.“

Zavrtí hlavou. „Tos už jednou říkal.“ Přesto to ráda slyší. Po mých komplimentech rozkvétá, což mě těší. Každý den mě překvapuje, že pořád nechápe, kdo je. Zopakuju jí, jak je krásná, a ona se teď usmívá ještě víc. Nedokážu spustit oči z jejích prsou, nadzvednutejch tou podprsenkou, už zase cítím tlak v rozkroku. Tessa se dívá přesně tam, na můj ztopořenej penis, kterej se mi zvedá pod trenkami.

Její pohled je hladovej, olízne si ret a kousne se do něj. Něco říká, ale nedokázal bych to zopakovat, ani kdyby na tom závisel můj život.

„Hm...“ souhlasím, i když nevím, co říká. Zvládám myslet jenom na to, jak mě její tělo volá, jako by ji stvořili pro mě. Zvednu se nad ni a políbím ji na plný rty. Její jazyk je jako samet a skotská zároveň, měkkej i ostrej, zařezává se do mě a hojí mě zároveň.

Hraju nebezpečnou hru, kráčím po ostří žiletky, ale naučil jsem se balancovat. Jestli se ke mně nastěhuje, uvidí, že jsem připravenej změnit se kvůli ní k lepšímu. Že ta jedna chyba nic neznamená v porovnání s tím, jak ji miluju a co jsem pro ni ochotnej udělat.

Hladově mě líbá. Je v tomhle přebornice. Její jazyk se pohybuje synchronizovaně s mým a s každým jejím

vzdechem, kterej polykám, jsem poblázněnější. Vklouznu prstama do těch hebkejch vlasů, pokouším se bejt ještě blíž. Tisknu se k ní, potřebuju cítit to tření. Ta úleva, když se k ní přimáčkne moje péro, mě skoro děsí. Má mě kompletně ve svý moci a nevím, jak se mnou naloží.

Opřu se o loket, kochám se její krásou. Rty teď má tmavě růžový a mně se honí hlavou tisíc věcí, který bych s ní chtěl dělat. Druhou rukou se dotýkám tý růžový krajky, do který se sotva vejde.

Trpělivě a něžně přejíždím prstama po košíčku a ramínku. Vklouznu prstama pod látku a dotknu se její ztvrdlý bradavky. Tessa je můj soukromej ráj. „Nemůžu se rozhodnout, jestli ti to mám nechat...”

Klidně bych vedle ní moh strávit každej den od rána do večera a dívat se, jak po mně touží. Trochu jí stisknu bradavku a ona zasténá.

Chci mít její prsa v dlaních. „Pryč s tím,” zaúpím. Jsem nadrženej a netrpělivej. Tessa se prohne v zádech a já rozepínám ty droboučké háčky, a už jenom při tom se málem udělám do trenek. Začnu jí hladit prsa a pozoruju, jak mění tvar. Jsou dokonalý – ona je můj živej fetiš. „Co chceš dělat, Tesso?”

Chci s ní úplně všechno. Chci s ní i to, co jsem nikdy nedělal, chci vyzkoušet starý věci novým způsobem. „Už jsem ti to řekla,” zaprotestuje a přitiskne se mi k dlaním. Je taky pěkně nadržená.

Jsme na to připravení? Je připravená ona? Podle mě jo. Prudce oddechuje, ve světle lampičky vidím, jak se jí leskne rozkrok kalhotek.

Přejedu jí rukou po bříše, ke krajkovému lemu. Pokouším se ovládat, ale ona sténá a já potřebuju slyšet tyhle zvuky. Jsem v háji, má mě omotanýho kolem prstu.

Vsunu jí prsty do štěrbinky, jemně přejedu po tom oteklým hrbolku. Cítím její sladkou vůni, chci ji ochutnat. Začnu do ní přirážet prstama. Vykřikne a ten výkřik nasákne do mě.

Obejme mě, křečovitě se mě drží. Je tak těsná. Pokaždý když do ní vniknu, vzdychne.

Horečně zašmátrá v mém rozkroku, chytí mě do dlaně a stiskne, začne mě třít.

„Víš to jistě?“ ptám se jí. Potřebuju, aby si byla jistá. Aby to pro ni bylo stejně dokonalý jako pro mě.

Chvíli trvá, než si všimne, že na ni mluvím. Otevře pusou, vykulí oči. „Ano, vím. Přestaň už nad tím konečně pořád spekulovat.“

Skloním hlavu a zasměju se. Tahle ironie mě zabíjí. To ona vždycky všechno zbytečně řeší, a teď to dělám já. Už jsem tak blízko, můžu ji mít a všechno to pošpinila ta pitomá sázka. Výčitky mě užírají od té doby, co jsem se do ní zamiloval. Peru se sám se sebou: ten správný kluk, kterej miluje správnou holku, a špatnej kluk, kterej je moc zkažený na to, aby někoho miloval. A každej z nich chce od princezny něco jinýho. Ten v černým nakonec půjde k zemi.

„Miluju tě. To víš, vid?“ vydechnu jí mezi rty. Cítí chuť mé paniky?

Jestli jo, nedává to znát. „Ano...“ Políbí mě, pomalu a jemně. „Miluju tě, Hardine.“

Nohy se jí třesou, jako by její tělo stěžilo dokázalo zvládnout rozkoš, kterou jí dávají moje prsty, který pronikají do toho těsnýho otvoru. Sténá, svíjí se a já si představuju, jak si ji беру a protrhávám jí blanku. Ale neudělám to, dokud nedá impuls. Nastavil jsem si hranice. Zvednu hlavu k jejímu krku, беру si ji jinak. Přisaju se k její hebký kůži, cítím horkou krev, která proudí pod povrchem. Je moje.

„Hardine... já...“ sténá, když ji nechám prázdnou. Je tak zralá, tak připravená nechat se zhltnout. Najednou jsem hladovějící chlap. Potřebuju jí to dělat pusou. Stáhnou jí kalhotky a roztáhnou stehna. Ta vůně je tak sladká, tak opojná. Ještě jsem nezažil takovou vnitřní touhu. Líbám ji na břicho. Zafoukám na to vlhký místočko a ona sténá a zvedá boky z postele. Ponořím se jí mezi stehna.

Obklopí mě její chuť, přejíždím jazykem nahoru a dolů. S každým zasténáním zesiluju tlak. Tessa svírá v pěstí povlečení, aby nekřičela.

„Řekni mi, jaký to je,“ vybízím ji a znovu na ni zafoukám.

„Tak...“ zajíkne se.

Saju ji a olizuju, až se třese a naříká.

Chtěl bych jí dát tolik povzbuzení, kolik bude třeba. „To je ono, lásko, udělej se pro mě, potřebuju to na jazyku.“ A ona poslechne. Udělá se a já už nejsem opilej alkoholem, ale mocí.

Vytáhnu se nad ni, políbím ji a můj péro se jí přimáčkne na břicho. Vytrhne se ze svého ukojení a prudce mě políbí. Už teď chce víc. To koukám. „Chceš...“

Zuřivě přikyvuje, zvedá ke mně boky. „Ano, chci to,“ žadoní. Zarývá mi nehty do zad, začne mě zase líbat, proniká mi jazykem mezi rty, jsem z toho skoro hotovej. Stáhne mi boxerky a ten pocit, že jsem konečně nahej na její kůži, je nepopsatelný.

Potřebuju proniknout do ní, přivlastnit si její tělo.

Tohle všechno změní. Už nebudeme stejní. Ona už nebude nevinná holka, ale žena, co poznala sex. U doktora bude muset zaškrtávat kolonku „sexuálně aktivní“. Jednou se vdá a řekne tomu chlápku, že se mnou šukala. Kdykoli bude mluvit o předchozích zkušenostech se sexem, bude mluvit o mně. Užírají mě strašný výčitky a zároveň uspokojení. Je to osvobozující, ale taky děsivá zkušenost.

„Tesso, já...“ Musím jí to říct. Trhá mě to na kusy.

„Pššt...“ zašeptá. Vůbec nic netuší.

Tak dokonale se k sobě hodíme. Podívám se jí do tváře, pokouším se uložit si tu chvíli navždycky do paměti. „Tesso, musím ti něco říct...“

„Pššt, Hardine. Prosím, teď ne.“ V očích má lásku a vzrušení. Můj život se mění, a nejvíc právě teď, v týhle chvíli. Tessa převezme iniciativu, než ze sebe stačím vypravit slovo, a začne mě líbat. Vezme do dlaně můj péro a

začne mi ho honit, chce mě vyprovokovat a umlčet. Přejede palcem po žaludu a já se prudce nadechnu.

„Jestli s tím nepřestaneš, tak se hned udělám,“ protestuju. Chci cítit její drobný prsty, jak se mě dotýkají, dráždí mě, nutí mě prosit.

Ale hlavně už potřebuju do ní. Hned.

Předpokládám, že u sebe nemá kondomy, a trochu se zastydím, že já u sebe ze zvyku vždycky jeden nosím. Pokud jde o sex, dodržuju jenom pár pravidel, ale bez kondomu ani ránu.

Tessa sleduje z postele, jak zvedám z podlahy džíny a prohrabuju kapsy. Připadám si jako úchyl, že nosím v peněžence kondom pro všechny případy.

Stačí se podívat na dychtivou Tessu a hned na to zapomenu. Vlezu si zpátky do postele s kondomem v ruce. Chvilku čekám, že si ho ode mě vezme, ale neudělá to. Žádnéj div, Sherlocku, nejspíš ho ještě nikdy takhle zblízka neviděla.

„Tess...“ Nevím, jak se zeptat, jestli mi ho chce zkusit nasadit. Některý holky to dělají, jiný ne.

„Jestli se mě zeptáš ještě jednou, zaškrťm tě.“

Věřím jí.

Rozhodnu se pro druhou možnost, užít si tuhle chvíli, dokud ji mám. Zavrtím hlavou a zamávám před ní kondomem. „Chtěl jsem se zeptat, pomůžeš mi to nasadit, nebo mám sám?“ Já to rozhodně budu mít rychlejc.

Tessa znervózní, kousne se do rtu. Péro už mě vysloveně bolí. Jsem v pokušení prostě ji opíchat bez kondomu.

Musím si připomenout, že to je hodně blbej nápad.

„Já... bych chtěla, ale musíš mi ukázat jak.“ Je tak ostýchavá a tak zatraceně sexy. Její kozy, těžký a kulatý, mě pořád rozptylujou. Musím to urychlit.

„Dobře,“ souhlasím. Tessa se posune ke mně a překříží nohy. S radostí jí to ukážu, ale jsem dost mimo. Jako bych už byl nad ní a přirážel a ona sténala a zatínala mi nehty do zad a pořádně se udělala.

„Na pannu a opilce to jde dobře,“ vtipkuje Tessa, když je dokonáno a kondom nasazenej. Připomenu jí, že opilej nejsem, a vysvětlím, že díky její uštěpačný puse jsem vystřízlivěl.

„A ted?“ ptá se s upřímnou zvědavostí.

Navedu jí ruku, aby mi chytila péro. „Nemůžeš se dočkat?“ Přikývne.

„Já taky ne.“ Vážně se nemůžu dočkat, nikdy jsem nic tak nechtěl. Pořád mi ho honí. Posunu se mezi její nohy a kolenem je roztáhnou od sebe.

Její kundička už je zase celá lesklá. „Jsi tak mokrá, tím to bude snadnější.“ Opět cítím její vůni. Reaguje tak silně, jsem z toho bez sebe. Políbím ji na ústa, na nos a zase na rty. Tessa mě obejmě a přitiskne k sobě. Otřu se o to vlhký místečko a málem exploduju. Je netrpělivá, přitahuje si mě.

„Pomalů, zlato, musíme zpomalit,“ varuju ji. Políbím ji na spánek. Nechci jí ublížit. „Poprvé to bude bolet, tak mi musíš říct, kdybys toho chtěla nechat. Myslím to vážně, ano?“ Zadíívám se na ni. Zorničky má rozšířené, tváře červený, rozčuchaný vlasy se rozlévají na polštáři.

„Tak jo.“ Nervózně polkne. Díívám se na ni a v duchu si opakuju, jak moc ji miluju a potřebuju. Zhluboka se nadechnu a jemně zatlačím. Těsně mě obemyká s každým centimetrem, o kterej pronikám dovnitř. Když pevně zavře oči, zarazím se.

„Dobrý?“ ptám se zadýchaně. Přikývne, rty semknutý do úzký linky. Je tak teplá, tak těsná.

„Sakra,“ zaúpím, když zasténá a znova se stáhne.

„Můžu se hýbat?“ Potřebuju se pohnout, kruci. Věděl jsem, že to bude jako v ráji, ale netušil jsem, v jak přepychovým.

Několikrát se nadechne, než odpoví. „Jo.“ Začnu pomalu, nechci, aby ji to bolelo. S každým polibkem mě svírá o trochu míň křečovitě. Líbám ji na krk, na rty, na nos. Miluju každičkej kousek jejího těla. *Mýho* těla.

Opakuju jí, jak ji miluju, pomalu pronikám dovnitř a zase ven. Oči má zavřené, ale jinak se nezdá, že by jí to bylo nepříjemné. Když uplyne dvacet vteřin, zastavím. „Chceš... bože... chceš, abych přestal?“

Zavrtí hlavou a já zavřu oči. V duchu ji dál vidím pod sebou, její hladké tělo, který splývá s mým. Je moje, odteď napořád, i až vylezeme z téhle postele. Udržuju tempo a ona mě objímá. Cítím, jak mi buší srdce, jak ožívá. Blíží se vyvrcholení. Nikdy dřív jsem při sexu nic necítil.

Teď si připadám živej a úžasnej, a když se podívám na svou lásku, upírá na mě rozzářené oči a najednou vím, že bude všechno dobré.

Tessina síla mě znovu překvapí. Po tváři jí steče slza. Slíbnu ji a přidám uznání, který si zaslouží. „Zvládáš to skvěle, zlato. Tolik tě miluju.“ Odhrnu jí vlasy a líbám ji na zpocené krk.

„Miluju tě, Hardine,“ vypraví ze sebe. A to stačí, abych se udělal.

Začnu ji líbat na ústa, olizuju jí rty i jazyk. „Zlato, panebože, já už budu. Můžu?“ Hořím, Tessa se leskne potem, jsme jako dva divoši.

Přikývne a já se přestanu ovládat. V tu chvíli mi strašně vadí ta bariéra mezi náma. Chtěl bych se v ní udělat bez překážek, chtěl bych, aby byla moje v každém smyslu. Přisaje se mi ke krku a ve mně se všechno napne, mé tělo se poddá té slasti. Procedím její jméno přes zaťatý zuby. Když vyvrcholení opadne, lehnu si jí na prsa a popadám dech, ona mě pomalu hladí.

Všechno se změnilo. Já změnil všechno mezi náma. Utěšuju ji a snažím se nevnímat, jak ve mně hlodá ošklivá pravda a hrozí, že mě sežere zaživa. Vroucně se modlím ke každému, kdo poslouchá, aby můj svět nelehnul popelem.

dvacet dva

Všechno se začalo bortit a ten chatrný domeček z karet byl s každým dnem roztřesenější. Při každé nárazce na svou lež panikařil, pokoušel se vymyslet nějaký plán. Byl přesvědčený, že ho jako dítě někdo proklel... nenacházel pro všechno svoje trápení jiné vysvětlení. Začínal se v duchu ptát, jestli je Tessa jeho spása, nebo jeho nejhorší prokletí. Měl ji, úplně celou, a přece mu s každou vteřinou unikala víc a víc.

Vpadnu do Tessiného pokoje. Zrovna je na praxi. Molly mi říkala, že se Steph přestává ovládat. Prej jí tak trochu přeskočilo, měl bych s ní radši promluvit.

Když vejdu do pokoje, leží Steph na posteli, červený vlasy má rozčuchaný a prameny halabala připnutý k hlavě sponkama. Tmavý linky, kouřový oční stíny, vypadá jako strašidlo. Kůži má bílou a rty rudý.

„Není tady,“ oznámí a zavře Tessin notebook. Co s ním dělá? „Jenom koukám na filmy, uklidni se, magore.“

Seberu notebook z postele. „Vím, že tu není, chci mluvit s tebou.“ Steph se zvedne na loket, úzký šaty se jí napnou přes kozy a odhalí víc, než jsem chtěl vidět.

„A o čem?“ Chladně mě pozoruje a čeká na odpověď. Vždycky jsem věděl, že je v ní něco zákeřného. Každýmu se někdy poláme nějaký to kolečko, u Steph to ale někdy působí, jako že jich má rozbitejch mnohem víc. Dřív mi připadala fajn, teď mi spíš připomíná tu šílenou zrzavou Amy z filmu *Zmizelá*.

„Víš o čem.“ Posadím se na Tessinu postel a otočím se čelem k Steph.

„Molly ti zavolala,“ pochopí. „To je fakt čím dál větší kráva.“ Steph zakloní hlavu a posadí se. „Nic Tesse vykládat

nebudu. Stejně jsi přišel jenom škemrat, abych tě nepráskla. Nechystám se.“

„A tomu mám věřit?“ opáčím a ona si olízne zuby.

„Jak chceš. Chvíli mi to připadalo zábavný, ale už mě to nebaví, navíc mám kvůli ní trochu výčitky.“ To mě upřímně šokuje.

„Vážně?“ Posunu se na kraj Tessiny matrace a opřu si lokty o kolena.

Rozesměje se – zvířeckým ječivým smíchem. Vzdychnu. Mělo mi to bejt jasný. „Ne, jasně že ne. Ale *vážně* už mě to nebaví.“ Sleduju, jak si stahuje šaty, aby mi odhalila ještě větší porci výstřihu. Odvrátím se.

Tohle je kvůli Tesse. Nesmím vyvolat scénu.

„Stejně už jsi s ní víceméně hotovej, ne?“

Víceméně hotovej? Zešílela?

„Nebo snad ne? Už jsi s ní šukal – takže konec. Tak to přece děláš.“

Nejdivnější na tom je, že mě ani nechce prudit, jen to konstatuje. Vzhledem k mé minulosti je to konstatování poměrně přesný. Až na to, že na Tesse jsem pracoval mnohem dýl než na těch ostatních.

Přiměla mě, abych o ni bojoval, protože za to stála. Smůla, že jsem všechno podělal.

„Ne...“ Odkášlu si. „Nejsem s ní hotovej.“

Steph obrátí oči v sloup, olízne si rty. „Věděla jsem to. Kolikrát už jste to spolu dělali? Nemá ji už trochu vytahanou? Vzhledem k tomu, že ty všechno jenom zničíš.“

Zřejmě mi oči vypadávají z důlků, protože když se na mě podívá, radši se odsune o kus dál.

„Tak *má?*“ opakuje. „Určitě je moc pěkná a vzal sis, co se dalo. Tak ji nech plavat, ať odtáhne. Už jí mám plný zuby.“

„Ty ji fakt nemáš ráda.“ Zamnu si zátylek. Tessa si myslí, že je Steph její kamarádka. Nechci se do toho míchat, pokud nebudu muset. Ale jestli Steph na Tessu někdy něco zkusí, vyřídím to s ní.

„Ne, fakt ji nemám ráda. Prostě se na ni vykašli a nech si ho obden vykourit od Molly.“

„Já s Tessou chodím.“ Nevím, jak jinak jí to říct. Nechci, aby nade mnou měla moc, ale zase chci, aby jí bylo jasné, že Tessa je v mém životě natrvalo.

Teda to zatím nevím, ale modlím se, aby to tak dopadlo.

Do toho ovšem Steph nic není. Kurva, tohle je fakt pořádněj maglajz.

„Proč jsi tady, Hardine? Určitě jsi nepřišel zkrotit jenom mou proříznutou pusou.“ Znova si olízne rty a přitiskne lokty ze stran k výstřihu, ani se to nepokouší dělat nenápadně.

Nakrátko dostanu vztek, vstanu. „Jestli myslíš, že bych se tě třeba jenom dotknul, tak ses fakt zbláznila!“

„Tessa není nic výjimečného! Nechápu, proč jste z ní se Zedem tak vedle.“

„O Zedovi se nebudeme bavit.“ Třesou se mi ruce, zato Steph je spokojená, zvláště protože mě vytočila zmínkou o Zedovi.

Nenech se od ní vyprovokovat, Hardine.

Schválně mě vytáčí a já jí na to skáču. Jak že to říkávala moje babička?

Kruci, už si nevzpomenu.

„Pobavit se o Zedovi by náhodou mohlo bejt zajímavý...“

„Přestaň.“ Semknu dlaně, štípnu se do nosu, dýchám.

Chtěl jsem s ní mluvit kvůli tomu, co mi řekla Molly, abych se ujistil, že o Tessu nepřijdu kvůli nějakému Stephinému podlému triku. Jenže Steph se teď chová fakt odporně a upřímně, já si prostě připadám jako kokot. Nějak jsem si myslel, že jsem lepší než ona a ostatní, ale ne, v pekle budu sedět hned vedle ní.

Neodpustím si rýpnutí. Jen ať je jí mizerně jako mně. Nasadím svůj nejširší úsměv. „Možná by sis měla spíš dělat starosti se svým klukem a s tím, jak věčně očumuje Molly. Viděl jsem je spolu párkrát samotný...“ Ještě dodám pár věcí – vlastně ani nevím, co říkám – a než dopovím, už se jí lesknou oči.

„Kecáš.“ Pokouší se zadržovat slzy. *Mám tě.*

„Kdepak. Smůla,“ opáčím. Uložím Tessin notebook do horní zásuvky jejího prádelníku. Musím ji z týhle koleje dostat, a to co nejdřív.

Než se Steph zmůže na slovo, vypadnu. Teprve v autě mi dojde, že jsem právě udělal pěknou hovadinu. Steph není jako většina holek. Nebude si hýčkat vztek a čekat na vhodnou příležitost, aby se pomstila. Klidně Tesse vyklopí všechno o tý sázce do nejmenších podrobností, a ještě to trochu přibarví. Měl bych jí to říct sám – měl bych Tesse povědět celou tu nechutnou pravdu, než se ji dozví od někoho jinýho. Užírá mě to zaživa.

Vylezu z auta a vracím se na kolej, že to se Steph zkusím jinak.

Jenže sotva dojdu ke dveřím, zaslechnu Tessin hlas. *Kruci.*

Opřu se o dveře a poslouchám, jak se holky baví. „Podle mě na ní Tristanovi nezáleží. Viděla jsem, jak se dívá na tebe. Má tě rád, určitě. Měla bys mu zavolat a probrat to s ním,“ slyším říkat Tessu. Pozorně poslouchám a doufám, že kolem nikdo nepůjde.

„Co když je s ní?“ ptá se Steph.

Ona těm kecům vážně věřila?

„Ale není,“ utěšuje ji Tessa.

„Jak to můžeš vědět? Někdy si myslíš, že někoho znáš, ale je to jinak,“ spustí Steph.

Do hajzlu, vyklopí jí to. Vychrlí to na ni přímo *ted’*.

„Har...“

Rozrazím dveře.

„Ahoj...“ pozdravím a vejdu dovnitř. Působí jako dvě kamarádky, člověk, kterej nic neví, by si to rozhodně myslel. „Ehm... mám vypadnout?“

„Ne, jdu já. Zajdu za Tristanem a zkusím se mu omluvit.“ Steph se zvedne. „Díky, Tesso.“ Obejme ji a věnuje mi pohled, kterej jasně říká, že s náma ještě neskončila.

Potřebuju Tessu něčím rozptýlit. „Máš hlad?“ zeptám se, zatímco se Steph chystá k odchodu.

„Jo, mám,“ přikývne a položí si ruku na břicho. Díky tomu rozptýlení si nevšimne, jak mě Steph probodává nenávistným pohledem.

dvacet tři

Ovládal ho strach, který ho od ní neustále vzdaloval. Pokoušel se držet toho tenkého vlákna naděje, že by s ní mohl žít, jak si vysnil. Snažil se vymyslet plán, jak zachránit to jediné dobro, které ho kdy potkalo. Prosil své nepřátele i přátele, aby mlčeli. Jenže nic nemohlo vymazat, co jí udělal. Věděl, že mu to jednoho dne exploduje pod rukama.

Beru Tessu do obchodáku, neopouští mě smůla. Sedíme v jídelní části a domlouváme se, do kterých obchodů zajdeme. Asi trpím paranoiou, pronásleduje mě na každém kroku. Nedokážu přestat myslet na všechno, co jí Steph může nakecat. Ví už všechno, co se pokouším utajit? Až mě uvidí bez příkras, pochopí, že si ji nezasloužím?

Štourám se v jídle, jsem ztracenej v myšlenkách. Tessa pomalu jí a pozoruje mě. Hledá na mě něco, co by mě usvědčovalo ze lži?

„Tak půjdeme nejdřív vybrat tvoje šaty.“ Pořád nemůžu uvěřit, že jsem souhlasil a půjdu na tu svatbu. Bude to fakt trapný. Hodlám se soustředit výhradně na Tessu a vůbec nemyslet na nic, co se stalo dřív než před třema měsíci.

„Ty máš výhodu. Vypadáš nádherně ve všem.“

Ten kompliment ji rozzáří. „To není pravda. Ty působíš stylem, že je ti úplně jedno, jak vypadáš, ale vždycky je to dokonalý,“ směje se. Bolest, kterou cítím na prsou, trochu ustoupí.

„Tak dokonalý, jo?“ usměju se na ni. Jenže přesně tak je dokonalá i ona. A ani se o to nemusí snažit.

Na stole jí zavibruje telefon. Na někoho, kdo ví, že jsem si s ním hrál, se chová dost normálně. Možná to jenom hraje a v pravou chvíli si mě pořádně vychutná.

Nebo to fakt ještě neví?

„To je Landon,“ oznámí, když si přečte jméno na displeji. Srdce mi přestane zběsile bušit. Tessa to zvedne, pozoruju ji, zatímco mluví. Kousne se do dolního rtu, podívá se na mě.

Musím nějak zařídit, aby už nikdy nezůstala se Steph o samotě. Musím na ni víc dohlížet. Zanedbal jsem to. Nehnu se od ní na krok.

„Fajn, udělám, co se dá, aby měl kravatu,“ řekne do telefonu a je jasný, koho tím myslela.

Položí si ruku na tvář, opře loket o stůl. Vypadá neodolatelně umíněně. Ale kravatu? To těžko.

Tessa se s Landonem začne o něčem bavit, už nevnímám. Mezi stolkama totiž zahlídnu Zeda, Jace a Logana. Každý z nich je oblečený jinak, jako by se pokoušeli deklarovat, kdo jsou. Logan je jako punkovej školáček s dětskou tvářičkou, nevypadá tak drsně jako ti dva. Zed, vysokej a tmavej, připomíná modela, co předvádí kožený hadry, přitom stojí uprostřed obyčejného obchodáku. Vůbec sem nezapadá. A Jace vypadá jako grázl, před kterým by se měly všechny holky mít na pozoru.

„Hned přijdu.“ Zvednu se a nechám jídlo na stole. Tessa naštěstí pořád telefonuje.

Logan si právě natírá rty jelením lojem. Jace se tváří pěkně samolibě, Zed vystresovaně. „Taky tě rádi vidíme,“ utrousí Logan a dupne. Jace se rozesměje, zní to zadýchaně a sjetě. Všichni tři mají rozšířený zorničky a bělmo očí prokvetlý rudýma žilkama. Jsou cítit trávou a starýma cigárama. Kdyby se Zed s Tessou líbal, chutnala by mu jako tabák?

„Co tady děláte?“ ptám se a pokradmu zalítnu pohledem k Tesse.

„Kde? Jako v normálním veřejném obchodáku?“ ptá se Jace.

Nadechnu se, mlčky mu vyhrožuju. Jestli se k něčemu chystá, podám si ho.

„Prostě jsme byli kousek odsud,“ vysvětlí Logan. Pokrčí rameny, dívá se na mě tak nějak chápavě. Je mu jasný, čeho

se bojím, a svým způsobem mi říká, že proto nepřišli. „Fakt,“ dodá. Trochu mě to uklidní.

„Kdepak je ta tvoje číča?“ Jace nechutně zakmitá jazykem. Zed se zašklebí, Logan nás všechny ignoruje a sleduje popraskaný displej svého iPhoneu.

„Jo támhle!“ Jace zvýší hlas a já po něm málem skočím. Je fakt hnusnej, dost se podobá mému starýmu kamarádovi Markovi, kterej si s lidma hrál jako s figurkama a nikdy ničeho nelitoval. *A já jsem svým způsobem stejnej*, pomyslím si, zvláště s ohledem na sázku a na tu hru, kterou celá naše parta vymyslela. To já držím v ruce vítěznou figurku.

„Tohle si nech,“ procedím a popojdu před něj. Jace se zlomyslně usměje. Líbí se mu, jak jsem z toho vytočený. Neskutečně mě provokuje, ví to, já to vím a brzo to bude vědět i Tessa.

„Jde sem,“ varuje nás Logan, i když pořád ještě kouká do telefonu. Dlaně se mi potí, zarývám do nich nehty, až se mi bolestivě napíná zjizvená kůže na kloubech. Chystaj se mi zničit život, teď a tady v tomhle obchodáku v nějakým podělaným americkým městě.

„Ahoj, Tesso, jak se máš?“ Zed popojde k ní, já couvnu. Obejme ji. Mám sto chutí urvat mu obě ruce.

„Nepředstavíš mi svou přítelkyni, Hardine?“ Jace se na mě pobaveně dívá zarudlýma očima.

„Jo, jasně.“ Mávnu mezi nima rukou, odpočítávám vteřiny, který se nekonečně vlečou. „Tohle je moje kamarádka Tessa. Tesso, to je Jace.“

Tessa se rozčileně zamračí, což nechápu. Proč se zlobí? Studuju její výraz a čekám, až se na mě podívá. Neudělá to.

„Chodíš taky na WCU?“ zeptá se Jace. Proč musí věčně s lidma zapřádat společenskou konverzaci? Přitom je na něm vidět, že nemá společenský návyky ani ponětí o etiketě.

„Sakra, to ne. Nejsem studijní typ.“ Zasměje se a Tessa se trochu uvolní. „Ale jestli jsou tam všechny holky tak hezký jako ty, možná si to ještě rozmyslím.“

Tessa se zatváří trochu vyplašeně a já v duchu počítám odstíny modrý, který bych dokázal škrcením vykouzlit v Jaceově obličej.

„Večer jdeme do doků. Měli byste tam taky dorazit,“ poznamená Zed.

Dorazit? Polib si, Zede.

„Dneska nemůžeme. Možná jindy,“ vložím se do toho.

„Proč ne?“ ptá se Jace, kterej mě chce před Tessou evidentně vyprudit.

„Tessa musí zejtra do práce. Já se tam možná stavím. Sám,“ upřesním jim. Až spolu budeme bydlet, bude od tohohle pokoj. Asi to nebude snadný, ale jsem tak bláhovej, že si myslím, že to nějak zvládnou. Vyhrál jsem sázku, Tessa je moje a Zed ať si trhne.

„Škoda.“ Jace se na Tessu usměje a já mám co dělat, abych se udržel. Provokuje. Mává mi tou ďábelskou hrou, se kterou jsem souhlasil, před nosem jako červeným hadrem před bejkem.

„Jo, stavím se tam pozdějc sám,“ zalžu.

Musím ho nějak zneškodnit. Nemůže se dočkat, až Tesse vyklopí všechno o sázce... přesně takovej sráč to je. Jenomže kdybych mu něco řek, tím spíš by ho napadlo prásknout jí to, jestli ho to nějakou náhodou ještě nenapadlo.

Odcházejí a Tessa je probodává pohledem. Mlčky zamíříme do Macy's. Tessa jde schválně napřed jako uražený děcko, který chce prosadit svou a udělat scénu.

„Co se děje?“ nevydržím to. S ní je to pořád něco. Něco řeknu, něco udělám, něčí kočka se na ni špatně podívala... a stačí to.

„To já nevím, Hardine!“

„Já taky ne! To ses musela objímat se Zedem!“ zaječím na ni. Stěží jsem to rozdejchal a ona už zase začíná?

„Ty se za mě stydíš nebo co? Jestli jo, já to chápu, nejsem žádná hvězda, ale myslela jsem...“

Nechápu, na co naráží. Jak ji napadlo, že se za ni stydím? Proč se pokaždý vracíme zrovna k tomu?

„Zbláznila ses? Samozřejmě že se za tebe nestydím!“

Je blázen. My oba.

„Tak proto mě představuješ jako kamarádku? Mluvíš o tom, že budeme bydlet spolu, a pak vykládáš ostatním, že jsme jen kamarádi?“ Mluví čím dál hlasitěji. „Co bys pak se mnou dělal – schovával mě před nima? Já nechci dělat tvoji tajnou milenku. Jestli nejsem dost dobrá, aby ses ke mně znal před svou partou, tak s tebou bejt nechci.“

Jak jsem jim měl říct, že je víc než kamarádka? Jakmile náš společnej čas vyprší, bude mě nenávidět víc než nejhoršího nepřítele. Jenže pro mě rozhodně není jen nějaký tajemství. Nechci ji zatajovat ani schovávat. Chci se s ní chlubit a každému sráčovi dát jasně najevo, že je moje. Jenom moje. Jenomže jsem pitomec a nedokážu napravit, co jsem sám zpackal, právě proto tajím to nejkrásnější, co mě kdy potkalo, svůj jedinej poklad. Musím ji skrývat, místo abych ji nechal zazářit, což je strašný.

„Tesso! Sakra...“ Nedopovím. Ohlídne se k dámskejm zkušebním kabinkám. „Půjdu za tebou i tam,“ varuju ji a myslím to vážně. Rád bych s ní šel dovnitř a udělal jí to před tím velkým zrcadlem.

Povytáhne obočí, semkne rty. Ví moc dobře, že za ní půjdu. Následoval bych ji i do nejhlubších pekel. „Odvez mě domů. Hned teď,“ požaduje. Domů? Kvůli jedný hloupý hádce? Jde napřed, opustí obchod a vrací se k mému autu. Pokusím se jí otevřít dveře, ale ignoruje mě.

„Nemáš záchvat?“

„Záchvat? To nemyslíš vážně!“ Teď už vysloveně ječí.

„Nechápu, proč na tom tak záleží, jak jsem tě představil. No tak jsem řek kamarádka. Nemyslel jsem to tak. Zaskočilo mě to.“ Polopravda.

„Jestli se za mě stydíš, už se s tebou nechci scházet.“ Hlas má roztřesený, snaží se nerozbrečet. Už ji znám dost na to,

abych věděl, že teď zarývá nehty do stehů a oči se jí lesknou. Další slzy kvůli mně.

„Tohle mi nevykládej.“ Prohrábnu si vlasy, nejradši bych si je vytrhal. „Jak si můžeš myslet, že se za tebe stydím? Vždyť to je směšný.“ Nemám žádný důvod se za ni stydět. Kdyby něco, je to spíš naopak. Pro mé kamarády se z ní stal vtip. Každá chvíle, kterou jsem s touhle holkou prožil, se smrškla v nic. Všechno jsem zkazil a ona to brzo zjistí. A nemám jak zastavit ten nákladní vlak, kterej se nabourává do mého života. Všechno začalo konečně vypadat trochu nadějně, a já to zase podělal.

„Užij si večer ten mejdan,“ dodá, když nasedne, a našpulí pusku.

„Prosím tě. Nikam nejdu. Plácnul jsem to, abych se Jace zbavil.“ Což je pravda. Nechci na žádný blběj mejdan. Chci strávit celou noc mezi Tessinýma stěhama.

„Jestli se za mě nestydíš, tak mě tam vem s sebou.“

Mohlo mě napadnout, že to zkusí. Pro ni je to vždycky hra. Všechno.

A já na to mám něco říct.

„Absolutně vyloučený,“ prohlásím.

Pochopitelně jsme na ten mejdan vyrazili, protože Theresa Youngová opět prosadila svou.

Dny běží a já jsem se ve své lži zabydlel víc, než bych chtěl přiznat. Předstírám, že se všechno pomalu nerozpadá, že ty kousíčky všeho, co nás drží pohromadě, se neodlupují s každou minutou, kdy jí neříkám pravdu. Nemůžu se přiznat. Nemůžu otevřít tuhle plechovku červů, zničilo by nás to. Přesto nás nakonec pravda stáhne ke dnu, jinak to dopadnout nemůže. Je to nevyhnutelný, stejně jako je nevyhnutelná má láska k ní.

„Takže... vítej doma?“ zavolám na ni, když nás realitní agent konečně v bytě nechá o samotě. Už jsem si myslel, že nevypadne. Tessa se zasměje, zakryje si pusku dlaní, popojde

ke mně. Obejmu ji a děkuju tomu, kdo mi ji poslal, že ji smím ještě chvíli mít, než mi zmizí ze života. Zasloužím si snad taky kapku štěstí, ne?

„Nemůžu uvěřit, že teď budeme bydlet tady. Pořád mi to připadá neskutečný.“ Zvědavě se rozhlíží, nadšená a živá, jak jsem ji neviděl za celou dobu, co ji znám. Dal jsem jí krásnej byt, kde může být sama sebou, svou verzí, kde ji nikdo nesoudí a nic po ní nechce. Není tu její máma, aby jí říkala, že se má učesat, ani Steph, která by věčně spekulovala, jak nám ublížit.

„Kdyby mi někdo před dvěma měsíci tvrdil, že s tebou budu nejen chodit, ale i bydlet, buď bych se mu vysmál, nebo mu dal pěstí... možná obojí.“ Zasměju se a položím jí dlaně na tváře. Je tak teplá, překypuje nadšením.

„Ty jsi prostě romantik.“ Vezme mě kolem pasu a opře se o mě. Cítím tíhu její hlavy na prsou, je to moje kotva. Můj život je snad vůbec poprvý dokonalej. Ignoruju katastrofu, která se na nás řítí. Právě teď je to dokonalý.

„Ale je to úleva, mít vlastní byt. Už žádný mejdany, spolubydlící, společný sprchy,“ dodá Tessa. Srdce mi buší jen kousek pod její tváří. Zajímalo by mě, jestli cítí mou sílíci paranoiu.

„A naše vlastní postel.“ Zamaskuju ten pocit vtipem. „Budeme ale potřebovat pár věcí – nádobí a tak.“ Čím víc toho tady bude mít, tím těžší pro ni bude odejít. Kruci, jsem v tý lži polapenej a omotávám Tessu provazama, aby mi neutekla. Tahle krásná holka mi nikdy neodpustí, nemůže.

Teď na to nechci myslet. Na něco přijdu.

Položí mi ruku na čelo. „Není ti něco?“ Zazubí se. „Dneska se chováš neuvěřitelně vstřícně.“ Pro tenhle černej humor ji mám ještě radši.

Začnu ji líbat na hřbet ruky. „Jen chci, abys tady byla spokojená. Aby ses tady cítila doma... se mnou.“ Je to tak. Nikdy jsem neměl pocit, že mám domov, dokud se Tessa nepodepsala na tu vytečkovanou řádku v nájemní smlouvě.

Budit se každý ráno na ten její otravnej budík, to je něco, co jsem začal potřebovat, co mi scházelo, aniž jsem to tušil.

„A co ty? Cítíš se tady doma?“ ptá se s nadějí. Ale je to opatrná naděje. Čeká, že řeknu něco příšernýho, vidím jí to na očích. Doufá, přitom ode mě čeká to nejhorší, protože na to jsem přeborník.

„Kupodivu jo,“ odpovím upřímně a snažím se, aby to znělo přesvědčivě. Vážně se mi tu s ní líbí.

„Mohli bychom dojet pro moje věci,“ navrhně a mluví o knížkách a oblečení, o který už jsem se postaral.

„Hotovo,“ usměju se.

Nechápavě se zamračí. „Cože?“

„Sbalil jsem ti věci z koleje. Máš je v kufru auta.“ Prostě jsem nevydržel čekat. Chtěl jsem, aby se jí tu zalíbilo a rovnou zůstala. Potřebuju, aby se tu cítila co nejlíp.

„Jak jsi věděl, že to podepíšu? Co kdyby se mi ten byt nelíbil?“ Zvědavě se na mě zadívá.

„Kdyby se ti nelíbil tenhle, našel bych jinej,“ ujistím ji.

Přikývne, bere na vědomí, že to myslím vážně. „Aha. A tvoje věci?“ ptá se.

„Ty můžeme přestěhovat zejtra. Náhradní oblečení mám v autě.“

„Proč ho tam vlastně vozíš?“

„Ani nevím. Asi že se to může kdykoli hodit.“ Je tak strašně zvědavá. Vozím si v autě náhradní věci ze spousty důvodů a většinu by znát nechtěla. „Zajedeme do obchodu pro věci, co budeme potřebovat, a nakoupíme taky jídlo,“ navrhnou.

„Tak jo.“ V hale se ke mně otočí. „Můžu řídit tvoje auto?“

„To nevím...“ dobírám si ji. Ale samozřejmě že může.

Část třetí

POTOM

Začal se měnit v někoho, kým ani netušil, že se může stát. Přesměroval svůj vztek do psaní a začal být pyšný na to, jaký je. Změnil se jedině díky ní a nejraději by padl na kolena a děkoval jí za každou vteřinu. Zůstala s ním, dokud jim to oběma nezačalo škodit, a pak mu dala čas dát si život do pořádku. Měsíc za měsícem ho podporovala a neustále v něm vzbuzovala touhu usilovat o víc.

Během té doby od ní za každý měsíc, kdy vydržel abstinent, dostával do schránky přání se srdcem a s jejím jménem. Znal ji dost dobře, aby věděl, že ty dva roky, kdy spolu nebyli, nesnášela lehce. Pro ni to bylo peklo, pro něj nekonečný očištec.

Když se jeho rukopis proměnil ve vydanou knihu, nezavolala celý týden. Věděl, že si ji přečetla, a byl si jistý, že celý ten týden přecházela sem a tam po malém bytě, který sdílela s jeho bratrem. Sám se v té době přestěhoval, uvykal větrnému městu s vysokými budovami, plnému parků v rohlíku a baseballových zápasů. Necítil se tu doma. Navštěvovala ho tu častěji, než si zasloužil. Jeho dny ubíhaly stále stejně, pracoval a čekal, až mu zavolá nebo napíše, plánoval, co budou dělat, až ji bude smět vidět. Stával se lepším člověkem a začínalo se mu líbit, koho vidí každé ráno v zrcadle.

Když uplynul týden a ona konečně zavolala, hlas se jí zadrhl hned u prvního slova. Nevěděl, jak jí říct, že neexistují dva lidé, kteří by se k sobě hodili víc než oni. Poblahopřála mu ke knize, ale chovala se odtažitě. Začínalo ho to zmáhat. Přemítal, jestli už to bude vždycky takové, jestli bude věčně sám v bytě v mrakodrapu, večeret, co si objedná donáškou, a opakovaně si přehrávat epizody *Přátel*.

O pár týdnů později mu zavolala a řekla, že se chystá do města na svatbu, na kterou potřebuje doprovod. Srdce se mu rozbušilo jako splašené. Protančila s ním celou noc a v posteli s ním strávila tři dny...

A pak odešla a odnesla si s sebou jeho srdce.

Napříště navštívil on ji v chaotickém New Yorku. Její nový život na něj zapůsobil. Mrzelo ho, že v něm nemá místo. Tessa si tam našla přátele i rodinu. On s ní i nadále žil jen ve svých představách a čekal. Protože v tom viděl jedinou naději, nepřestával ji přesvědčovat, že je lepší člověk, než býval. Mnohem lepší. Že doopravdy žije.

Jak se vyvíjel coby lidská bytost, projevilo se to i v jeho chování k ostatním lidem. Začínal si připadat cenný. Pojily se s tím náročnější povinnosti. Jeho bratr přišel o svou lásku a on si dal záležet, aby mu byl k dispozici, vyslechl ho a podpořil. Začal mít pocit, že různými způsoby, malými i většími, je k užitku celé své rodině.

Bratrovi šel na svatbě za svědka. A byla tam i ona, vysílala k němu lásku. Naštěstí si oba uvědomili, že už není třeba žít odděleně. Našli každý sám sebe, byli vybavenější zvládat svět společně. On přestal být sobec, ona přišla na to, kdo je. Čas, který strávili sami, jim prospěl, a nyní byli připravení vrátit se k sobě.

Společně utrpěli těžkou ránu – horší než všechny, které si způsobili v předchozích letech – a někdy si nebyli jistí, jestli vůbec dokážou žít dál. V nejosamělejší den ze všech, kdy sbalil věci z pokoje pro jejich ztracené dítě, si říkal, jestli to není jeho trest za minulé hříchy.

Ale karta se obrátila a v den, kdy se mu narodilo první zdravé dítě, se znovu zrodil i on. Urazil dlouhou cestu, tolik se změnil. Dosáhl hlubší a silnější roviny lásky a pochopení. Jeho dcerka svírala ve svých malých prstíčkách celé jeho srdce. Pozoroval, jak se z dívky, kterou léta miloval, stává žena a pak matka *jeho* dítěte. A nedovedl si představit nic krásnějšího...

Dokud se jim nenarodilo druhé dítě, tentokrát chlapeček.

A jak jim děti rostly, tenhle nový muž a jeho žena si připadali tak nějak mladší, zamilovávali se do sebe stále znovu.

Připadal si tak šťastný, tak obdarovaný, byl nesmírně pyšný na všechno, co spolu vybudovali. Nemohl uvěřit, jaké

ho potkalo štěstí.

Zed

Každý román má svého vlastního romantického hrdinu. Většina jich využívá klasickou zápletku, která nás už všechny unavuje: milostný trojúhelník. Wickham lhal o Darcyho otci, aby si získal Elizabethinu přízeň. Jay Gatsby se dvořil Daisy Buchananové a zval ji na večeře, aby jí předvedl, že jí může dát to, co její manžel Tom ne. Linton pro změnu představoval jistotu pro mou oblíbenou hrdinku Catherine Earnshawovou, která mu dala přednost před ničující vášní s Heathcliffem. A snědý a urostlý vlkodlak se pokusil získat si srdce věčně pohotové Belly Swanové a ukrást ji jejímu upířímu milenci.

Zkrátka se to stále opakovalo, a protože už podobný příběh četl tolikrát, připadalo mu legrační, že se ocitl ve svém vlastním a velmi skutečném milostném trojúhelníku. V jeho příběhu se drsňák s problematickým otcem, který se změnil v rádoby světce, pokoušel získat paličatou naivní pannu a neustále o ni bojoval s citlivým klukem, jehož snem bylo zachránit rostliny a celou planetu. Klasické romány vesměs končí předem avizovanou smrtí některé z postav nebo narozením dětí, které jsou napůl upíry, ale všechny mají jedno společné: jeden z těch dvou od začátku nemá šanci. A ani on si nebyl nikdy jistý, jestli mu to, že ho má ráda, pomůže zvítězit.

Ale i všichni tihle vedlejší hrdinové, kteří prohrají s hlavním nápadníkem, si zaslouží dostat se zpátky do hry a získat v ní novou úlohu.

Další mejdan. Další mejdan, kde je spousta lidí a všichni dělají totéž, jen v jiné den. Do červených kelímků se nalévá alkohol, z místností duní hudba. Každý, koho mím cestou po chodbě, vypadá ještě znuděnější než posledně. Tím spíš

nechápu, proč je na téhle párty u příležitosti zahájení školního roku ještě víc lidí než loni. Odkud se všichni berou? Jsou tak znudění, že se musí přilepit na velkou partu dalších lidí, aby měli pocit, jak úžasný společenský život vedou? Začínám vnímat, že to je asi tak všechno, o co na vejšce jde. Washington se od Floridy, kde jsem vyrůstal, dost liší, ale univerzity jsou všude stejné.

„Potřebuju se vymočit,“ postěžuju si a opřu se o stěnu vedle dveří na záchod. Za chvíli se z toalety vynoří drobná holka s blond vlasy po ramena. Když mě míjí, sklopí oči k podlaze. Má tričko s dlouhým rukávem, které jí dokonale obepíná boky, k tomu si vzala volné, skoro pytlovité džíny.

„Pardon,“ řekne a usměje se do podlahy.

Zavřu se na záchodě. V tom malém prostoru je cítit vanilkový deodorant. Nejsem na to zvyklý. Rychle se vymočím, umyju si ruce, otevřu dveře... a vrazím rovnou do hloučku holek. Jedna z nich si mě se zájmem prohlíží. Skoro jí čtu myšlenky. Chce něco říct, já se ale otočím jinam, protože si všimnu, že ta blondýnka s krásnýma bokama stojí nahoře na schodech. Chce něco vytáhnout ze zadní kapsy, ale není to tam. Olízne si rty a obrátí oči v sloup. Poznám na ní vzdorovitost na první pohled. Od toho propadáku s Tessou jsem nějakou dobu nikoho nehledal, zato teď mě to k té holce vysloveně táhne. Nehledám vážnou známost, ale rád bych si s někým aspoň normálně popovídal.

Když už jsem skoro nahoře, její malá dlaň se chytí zábradlí. Pomalu a opatrně začne scházet po schodech dolů, jako by měla lodičky a ne tenisky. Má husté vlasy do půli zad. Sleduju, jak se rozhlíží. Není opilá, vnímá – to je znát podle toho, jak se nakrátko zastaví pohledem na každé tváři. Někoho hledá? Sleduju, jak se kouše do rtu. Přemýšlím, jestli ji mám oslovit. Džíny má dole ohrnuté, zahlédnu malou hvězdičku kousek nad kotníkem.

„Někoho hledáš?“ zeptám se jí.

Otočí se ke mně. Má hnědé oči, na tak drobný obličej snad až moc velké, působí trochu vyděšeně. „Hledala jsem

kamarády, ale asi už odešli.“ Zamračí se.

„Aha. Mám ti pomoci se po nich podívat?“ nabídne se.

Dál se rozhlíží po všech tvářích, klukovi, co prochází kolem, nadzvedne kšiltovku. Kluk něco zabručí a ona se na něj usměje. Působí trochu rozpačitě a trochu nešťastně.

Nechápu, proč to udělala. „Můj kamarád John nosí taky kšiltovku,“ vysvětlí. Zatím nepoznám, jestli je spíš plachá nebo naopak výbojná, ale rád bych to zjistil.

„Nemůžeš jim zavolat?“ ptám se.

„Ne, nechala jsem si telefon u kamarádky v kabelce,“ vzdychne. „Nechtěla jsem si ho vůbec brát. A neměla jsem sem chodit, na večírky mě moc neužije.“ Teď mluví hlasitěji, gestikuluje. „Jenže Macy mě pořád přemlouvala. Tvrdila, že tu bude zábava – a že se zdržíme jen tak na hodinu.“

Nakrčí nos a já se musím kousnout do rtu, abych se nesmál.

Rozpačitě zčervená. „Co je?“

„Nic,“ zalžu. Je vážně roztomilá. „Nechceš něco k pití?“

„Moc nepiju,“ přizná tiše.

„Nepiješ moc, nebo vůbec?“

„Někdy jo, ale rozhodně ne na mejdanu, mezi spoustou cizích lidí.“

„To je celkem rozumný.“ Usměju se, aby věděla, že se mi líbí, že nemá potřebu opít se do bezvědomí jako ostatní holky tady. Nebo kluci, když už jsme u toho.

„Člověk se přece může pobavit, i když se nenamaže.“

„Jasně,“ přikývnu. Líbí se mi čím dál víc. „Tak ti naliju vodu nebo limonádu a můžeš se bavit se mnou a s mýma kamarádama, dokud nenajdeš svoje.“

„Když já nevím.“ Rozhlídne se po obýváku plným cizích lidí. „Nikoho tu neznám a tyhle mejdany se někdy dost zvrhnou.“ Zalétne pohledem ke dvěma opilým klukům, kteří krouží kolem partičky holek z prváku v krátkých šatech.

Má pravdu.

Mává na mě Nate. Prohlídnu si tu zajímavou holku.

„Tak kdyby ses přece jenom rozhodla, že tu nechceš stát sama, můžeš se k nám přidat.“ Ukážu na svou partu a ona vykulí oči, když si všimne, jak jsou všichni potetovaní.

„Jsou příjemnější, než vypadají,“ zavtipkuju. Nejistě se usměje. „Nebo aspoň pár z nich,“ dodám.

Kupodivu se rozesměje a jde se mnou. Tristan se zvedne, udělá jí místo na pohovce. Hezky mu poděkuje. V poslední době se s ním moc nevidám, ale jsem rád, že se vrátil z Louisiany a taky že je sám a konečně se vykašlal na podrazáckou Steph.

„Tak na poslední rok na tý přiblblý vejšce.“ Zvedne kelímek a přitukne si s Loganem. Přichází Molly, uvelebí se Loganovi na klíně.

„Ach jo, mně zbejvají ještě dva,“ postěžuje si Nate. Holka, se kterou chodí – myslím, že se jmenuje Briana –, obrátí oči v sloup a pobaveně zabručí něco jako „strašný drama“ a napije se z jeho kelímku.

„Měl jsem jít na vyšší odbornou.“ Nate zakloní hlavu a ta holka ho pobaveně pozoruje. „Vejška je na nic.“

„Říkala jsem ti, že jsi měl vzít to místo v tetovacím salonu,“ připomene mu. Tentokrát obrátí oči v sloup on a zatahá za ramínko jejího tílka. Odhaluje dost velkou část dohněda opálené kůže ve výstřihu, což mi rozhodně nevadí.

„Pořád o tom uvažuju,“ pronese. Vlastně to zní docela rozumně, zvláště když má evidentně potíže dostudovat.

„A teď už dost těch nudnejch keců o budoucnosti. Kdo je tohle?“ Molly ukáže na holku, kterou jsem potkal na chodbě.

„To je...“ Otočím se na ni. Zapomněl jsem se jí zeptat, jak se jmenuje.

„Therise,“ odpoví s nepatrným přízvukem, kterého jsem si předtím nevšiml.

Kruci.

„To si děláš kozy.“ Molly se rozesměje a opře se o Logana.

„Hezký jméno,“ ušklíbne se Jace a olízne papírek, do kterého balí joint.

„Nechceš si zahrát hru, Therise?“ prohodí Molly provokativně. „Pravda, nebo úkol?“ Podívá se na mě.

„Ne, tuhle blbost nikdo hrát nechce,“ odmítnu a zpražím ji pohledem. Therise nic nechápe, tváří se rozpačitě a trochu nervózně.

„Ale no tak. *Vsadím se*, že to bude sranda,“ přidává se Jace.

Molly přikyvuje. „Jo, vypadá to, že tentokrát bys měl šanci vyhrát...“

Logan zvedne ruku a zacpe svůj holce pusy. Pořád nemůžu uvěřit, že jsou ti dva spolu.

„Vykašli se na to,“ řekne jí.

Obrátí oči v sloup, ale když dá Logan ruku pryč, už mlčí.

„To drama z loňského roku už rozhodně opakovat nebudeme.“ Logan ji políbí na holý rameno a Molly se usměje, tentokrát upřímně. Okamžitě vypadá mnohem příjemněji.

Therise se zamračí, podívá se na mě, pak se rozhlédne po ostatních, protože se chovají divně. „A co se stalo loni?“ chce vědět.

„Nic,“ prohlásím a doufám, že ostatní budou mlčet. Právě jsem tu holku poznal, nechci, aby na ni rovnou vybalili tu příšernou věc.

Jenže Molly prostě nedokáže držet klapačku. „Jeden kluk, Hard...“

„O Hesse už se bavit nebudeme!“ přeruší ji Logan. „Jsou jak z nějaký reality show.“

„Co je krucinál Hessa?“ chce vědět Nateova holka.

Molly pyšně zvedne hlavu. „To jsem vymyslela já,“ v podstatě vykřikne. „Já ty dva magory pojmenovala a čekám pozvánku na svatbu.“ Zasměje se. Vlasy už má jen světlounce růžový, přestala si je barvit. Jak odrůstají, už jsou skoro blond.

„Neberou se,“ prsknu.

Nechci se věčně bavit o těch dvou. Mám po krk Tessiných postů na Facebooku. Je v New Yorku tak šťastná. Hardin je

tak šťastnej. Všichni jsou tak zatraceně šťastní.

Tak ať si to užijou.

„Ted' sice ne, ale klidně se vsadím, že to tak dopadne.“ Molly se usměje. „A já bych vyhrála.“ Oči má obtažené černou tužkou, a když na mě mrkne, vypadá jako kočka.

Logan souhlasně přikyvuje. Jako by to *všem* bylo jasné.

Molly si posunkem zjedná ticho. „Každopádně než jste všichni přišli, právě jsme si znova vyprávěli ten velkolepej příběh o Zedově bejvalý holce.“

„*Nebyla* moje holka,“ procedím přes zaťaté zuby.

„Smůla,“ řekne někdo. Jace?

„No...“ Therise vstane a rozpačitě se protáhne. „Tak já půjdu.“ Věnuje mi váhavý úsměv a zmizí.

Nejspíš na mně bylo vidět, že mě to mrzí a štve zároveň, protože Logan po chvíli prohlásí: „Jen ji nech jít, akorát si uděláš dalšího nepřítele. Určitě má kluka, kterej by ti zas propíchal pneumatiky.“

Mí kamarádi se evidentně rozhodli, že je tohle skvělá příležitost prudit mě kvůli všemu, co se mi kdy nepovedlo a vyšlo mě to zatraceně draho.

Vztek vystřídá rezignace, moje randění je jedna katastrofa za druhou a jinak to asi už nebude. Nemám sílu vzdorovat, když je to pokaždé v podstatě totéž. „Nevěděl jsem, že ta holka někoho má. A jsem si celkem jistej, že ty gumy mi propíchala ona, ne její snoubenec,“ bráním se při vzpomínce na to, co mi provedli s autem. Jonah Soto, dotyčný snoubenec, by rozhodně neměl zastávat pozici profesora na naší škole. Je to magor.

Nate pokrčí rameny a přihne si. „Tak přestaň spát s holkama, který neznáš.“

„Už je to rok. Jak jsem měl vědět, že je zasnoubená a že u nás její snoubenec učí?“

Celý ten týden byl jedna velká katastrofa. Poznal jsem tu holku v klubu, jenže jsem netušil, že se tam slaví její loučení se svobodou. Jinak bych s ní rozhodně nešel domů. Na loučení se svobodou se nosí boa a falešné čelenky nebo

šerpy s nápisem SBOHEM SVOBODO a má to svůj důvod. Je to férové varování, aby kluci neudělali žádnou pitomost – nebo holky. Šerpa je první věc, kterou by musela sundat, čili skvělá připomínka, že jo, vážně se bude vdávat. V tomhle případě hned další den.

Typicky moje smůla, jedinkrát v životě jsem měl holku na jednu noc a dopadlo to takhle. Jasně, trochu jsem se před kamarády chvástal, kolik cizích holek už jsem měl v posteli, ale to oni nemusí vědět. Ten chlap se tvářil celkem rozumně, já bych se tak rozhodně neovládal. Jenže pak se mě pokusil vyhodit ze školy a naopak vyhození Hardina zabránil.

Nikomu nepřípadalo zvláštní, že se mladý profesor zničehonic zastal chronického potíživce, kterého ani neznal. Byl to podraz, ale nakonec jsem rád, že Hardina nevyhodili.

„Zrovna vy máte co mluvit.“ Mávnu rukou k týhle partě.
„Tady Molly šukala s půlkou z vás.“

„Dej si bacha,“ varuje mě Logan. Všichni ztuhnou.

Nemám chuť se hádat. Zvednu se a jdu hledat tu novou holku.

Neznám ji, ale připadá mi v pohodě a je nádherná. Ano, připomíná mi Tessu, a ano, trvalo mi hodně dlouho, než jsem na ni zapomněl. Možná to není nejlepší nápad – jenže jak to má člověk vědět dopředu?

Procházím místností a všechno se mi to honí hlavou.

Nechtěl jsem, aby se situace s Tessou vyvinula tak, jak se vyvinula. Ano, měl jsem ji rád, ale nechal jsem se polapit pitomou žárlivostí a malichernou touhou nějak se Hardinovi pomstít za to, že se vyspal se Samanthou. Tessu jsem měl hodně rád, ale ani zdaleka tak jako Hardin.

Samantha byla úžasná, o pár let starší než já, vždycky s ní byla zábava. Vzrušovala mě, byla divoká. Od té doby, co ta záležitost s Tessou skončila, mě párkrát napadlo, že měli s Hardinem podobný vztah jako já se Samanthou. Jenže Samantha se s Hardinem vyspala a neměla kvůli tomu větší výčitky. Chovala se, jako by to bylo naprosto normální. A jemu to pochopitelně bylo jedno.

Zato mně ne. Zdrtilo mě to a našťvalo. Užíralo mě to, pořád jsem čekal na vhodnou chvíli, kdy mu to vrátím. Tessa mi věřila, dokonce i přestože jsem se účastnil té sázky. To já jí pověděl podrobnosti. Kdykoli někoho potřebovala, přišla za mnou. Jenže v tom právě byla ta potíž: chodila za mnou, jedině když on ji odhodil, a to mi samozřejmě nestačilo. Nechci být vždycky až na druhém místě. Navíc to drama bylo nekonečné. Na začátku mě těšilo, že jsem se Hardinovi dostal pod kůži, ale pak už mě unavovalo pořád jí běhat na pomoc a udržovat tempo s jejich dětinským vztahem.

Měl jsem ji nechat na pokoji už tehdy, když mě ten její psychopat poprvé praštil. Ale ne, jeho vztek mě jen pobízel pokračovat a zvítězit. Proč by měl *on* spát se Samanthou, pak se účastnit té sázky a pak rozhodovat o tom, jestli hra skončila a *já* si mám dát odchod?

Dnes už vidím, jaká to byla hloupost. Neměl jsem se o ni pokoušet tu noc v domě její mámy a neměl jsem vypustit z pusy polovinu těch hovorů, co jsem jí řekl. Kvůli své vlastní hlouposti jsem od té doby sám. Tessa se mi přes rok neozvala. A smutné je, že mi chybí.

Prý se přestěhovala do New Yorku s kamarádem Landonem, ale vsadím krk, že tam Hardin odejde za ní. Sice to nerad přiznávám, ale je mezi nimi něco zvláštního. Možná jim to moc nefunguje, ale neviděl jsem dva lidi, co by se jeden za druhého prali tak jako oni. Hardin si ji rozhodně nezaslouží, ale to není moje věc, už ne.

Vyjdu ven a zahlédnu Therise na rozbité kamenné zídce. Něco mi to připomíná. Hraje si s ulámaným kamením. Všimne si mě, chce seskočit.

„Počkej.“ Mávnu rukou. „Pomůžu ti ty kamarády najít. Nebo ti seženu odvoz domů.“

„Já nevím.“ Obezřetně mě pozoruje, možná se snaží odhadnout, jestli nejsem sériový vrah.

„Jen odvézt domů. Mí kámoši jsou sice žvanilové, ale nikdo z nich by ti neublížil. Pojedu s váma, jestli chceš. Pil jsem, takže sám řídit nemůžu.“

Povytáhnu obočí, ona zavrtí hlavou. „Páni, takže ani hezkej drsňák nemusí mít v hlavě vymeteno.“ Usměje se, roztomile mě provokuje.

„Někdy,“ pokrčím rameny. Podám jí ruku. „Jmenuju se Zed.“

Zaváhá, pak mou dlaň stiskne.

„Těší mě, Z-edé.“ Vysloví moje jméno, jako by se bála, že ho spolkně.

„Mě taky, Therise.“

Landon

Nesnášel toho dokonalého kluka ještě dřív, než ho poprvé uviděl. Když mu otec vyprávěl, že bude mít nevlastního bratra, nejspíš se od něj čekalo, že z toho bude mít radost. Najednou ho měla zajímat rodina, společné večere a pečení.

Když se poprvé setkali, jeho nenávist jen zesílila. Uvědomoval si, že k tomu nemá žádný důvod, přesto se neubráníl. Na rozdíl od otcova nového syna neznal jména sportovců a neorientoval se ve sportu, při společenské večeři nedokázal všechny okouzlit. Věděl, že s ním nemůže soupeřit. Teprve když začal žít jinak, pochopil, že s ním soupeřit nemusí. Pokoušel se ze všech sil – přímo urputně – udržet si od toho všemi oblíbeného kluka odstup. A nakonec se stal jeho nejbližším přítelem.

První tři věci, které mě každé ráno napadnou:

Je tu míň lidí, než jsem čekal.

Doufám, že Tessa bude mít dneska volno a něco podnikneme.

Stýská se mi po mámě.

Ano, jsem ve druháku na Newyorské univerzitě, ale máma patří k mým nejlepším přátelům.

Vůbec se mi hodně stýská po domově. Pomáhá, že tu mám Tessu. Supluje mi rodinu.

Vím, že vysokoškoláci to takhle dělají běžně: odejdou z domova, nemůžou se dočkat, až se odstěhují někam daleko. Já to tak nemám. Měl jsem to doma rád, i když jsem vyrůstal jinde. V době, kdy jsem se hlásil na vysokou, jsem měl jiné plány, jenže nevyšly. Měli jsme se přestěhovat spolu s Dakotou a začít společný život. Chodili jsme spolu už od střední školy. Ani ve snu mě nenapadlo, že se se mnou rozejde.

Zdrtilo mě to. Ještě jsem se z toho nedostal, ale přeju jí, aby byla šťastná, i když to nebude se mnou.

V září je v tomhle městě zima, ale v porovnání s Washingtonem tu skoro neprší. Tak aspoň něco.

Cestou do práce se podívám do telefonu, jako to dělám možná padesátkrát za den. Máma je těhotná, budu mít sestřičku. Kdyby se něco dělo, okamžitě nasednu do letadla a jsem u ní. Prozatím mi posílá jen fotky báječných výtvorů, které vznikají v její kuchyni.

Jak jen mi její vaření chybí.

V ulicích je plno lidí. Čekám u přechodu na zelenou s hloučkem ostatních, vesměs turistů s těžkými fotoaparáty na krku. Když jeden kluk zvedne ohromný iPad a vyfotí si selfie, musím se smát.

Nikdy nepochopím, proč tohle lidi dělají.

Autům naskočí oranžová a začne blikat panáček na semaforu pro chodce. Zesílím si zvuk ve sluchátkách a jdu.

Venku nosím sluchátka skoro pořád. Tohle město je mnohem hlasitější, než jsem čekal. Potřebuju ten kravál něčím přehlušit nebo ho aspoň smíchat se zvuky něčeho příjemnějšího.

Dnes je to Hozier.

Nosím sluchátka dokonce i v práci – aspoň v jednom uchu, přece jen potřebuju slyšet objednávky zákazníků. Když vcházím do kavárny, trochu mě zaskočí dva chlapíci, oba jsou převlečení za piráty a křičí na sebe. Vrazím kvůli tomu do Aideny, což je můj nejneoblíbenější kolega.

Je vysoký, mnohem vyšší než já, a blond vlasy má skoro bílé, takže vypadá jako Draco Malfoy. Snad proto mě trochu děsí. Navíc je podobně jako on trochu prevít. Ke mně se chová slušně, ale vidím, jak se dívá na holky z univerzity, které k nám do *Grindu* nastoupí. Jako by pracoval v nočním klubu, ne v kavárně.

Dost mě odpuzuje, jak se na ně sebevědomě usmívá, flirtuje a baví se tím, jak jsou z něj celé pryč. Zas takový krasavec to není. Hlavně protože se chová jako pitomec.

„Dávej pozor,“ pronese Aiden a plácne mě do ramene, jako bychom se míjeli na fotbalovém hřišti ve stejném dresu.

Dnes mi začal lézt na nervy za neuvěřitelně krátkou dobu.

Jdu dozadu, uvážu si kolem pasu žlutou zástěru a zkontroluju telefon. Zapišu se a jdu najít Posey, holku, kterou teď mám dva týdny zaškolovat. Je milá. Tichá, ale pracovitá, a líbí se mi, jak si vždycky vezme a sní sušenku zdarma, kterou zaměstnancům v zákviku nabízíme. Většina holek ji odmítne, drží dietu, ale ona si ji každý den dá. Střídá různé příchutě: čokoládovou, makadamové ořechy, cukr i nějakou záhadnou zelenou variantu, která vypadá jako něco bezlepkového a přírodního z místních zdrojů.

„Ahoj,“ usměju se na ni. Právě se učí obsluhovat nový stroj na led. Vlasy má zastrčené za ušima, čte si, co je napsáno na sáčku s mletou kávou. Usměje se na mě a čte dál.

„Pořád nechápu, proč chtějí za takhle malou kávu patnáct dolarů,“ poznamená a sáček mi hodí.

Skoro ho nechytím a pak mi málem vyklouzne, ale jen málem.

„Chceme,“ opravím ji se smíchem a položím sáček na pult. „My za to účtujeme patnáct dolarů.“

„Ještě tu nepracuju tak dlouho, aby se na mě ‚my‘ vztahovalo,“ opáčí pobaveně, sundá si ze zápěstí gumičku a zvedne si kaštanové vlasy. Má jich spoustu. Úpravně si je stáhne, pak kývne na znamení, že je připravená.

Jde za mnou do lokálu a počká u pokladny. Tenhle týden se učí brát objednávky, příští bude pravděpodobně připravovat nápoje. Mě baví objednávky nejvíc, radši mluvím s lidmi, než abych si pálil prsty na tom stroji na espresso jako každou směnu.

Jen na svém stanovišti všechno připravím, ozve se zvonek nade dveřmi. Podívám se na Posey a vidím, že už se nemůže dočkat, až pozdraví ranní vyznavače kofeinu. K pultu přistoupí dvě holky a hlasitě se při tom baví. Jeden z těch hlasů znám. Zvednu oči. No jistě, Dakota. Na sobě má

sportovní podprsenku, volné šortky a barevné tenisky. Zřejmě si byla zaběhat. Kdyby šla na hodinu tance, byla by oblečená jinak. Měla by body a šortky úzké. A vypadala by zrovna tak dobře. Vždycky jí to sluší.

Už se tu pár týdnů neobjevila, proto jsem překvapený. A taky nervózní, třesou se mi ruce a přistihnu se, jak naprosto zbytečně mačkám něco na displeji počítače. Nejdřív si mě všimne její kamarádka Maggy. Dotkne se Dakotina ramene a ta se ke mně s širokým úsměvem otočí. Kůže se jí leskne potem, černé kadeře má smotané v ležérním uzlu.

„Doufala jsem, že budeš mít službu.“ Zamává mi a pak Posey.

Vážně? Nevím, co si o tom myslet. Jistě, dohodli jsme se, že budeme přátelé, ale nepoznám, jestli jde jen o přátelský slovní obrat nebo o něco jiného.

„Ahoj, Landone,“ zamává Maggy. Usměju se na ně a ptám se, co si dají.

„Ledovou kávu s dvojitou šlehačkou,“ odpoví obě najednou. Jsou oblečené skoro stejně, ale Dakotina zářící karamelová pleť a hnědé oči Maggy snadno zastíní.

Automaticky uchopím dva plastové pohárky a plynulým pohybem jimi naberu led, pak vezmu konvici s připravenou kávou a do obou naliju. Dakota mě pozoruje, cítím na sobě její pohled. Z nějakého důvodu mě to znervózňuje. Když zjistím, že mě sleduje i Posey, dojde mi, že bych jí mohl – nebo spíš *měl* – vysvětlit, co právě dělám.

„Prostě tohle naliješ na led. Kafe vaří večerní směna, aby do rána vychladlo a led se nerozpustil,“ popisuju.

Jsou to jen základní údaje, připadám si skoro hloupě, že to říkám před Dakotou. Vůbec jsme se nerozešli ve zlém – jen už se nescházíme a nepovídáme si jako dřív. Když náš tříletý vztah ukončila, vlastně jsem to plně chápal. Ocitla se v New Yorku, v novém prostředí a mezi novými přáteli. Nechtěl jsem jí bránit, a tak jsem dodržel slib a zůstali jsme kamarádi. Znáám ji už roky a vždycky ji budu mít rád. Byla to druhá holka, s kterou jsem chodil, ale s tou první to nebyl

vyloženě vztah. Teď chodím se So, která je o tři roky starší než já, i když spíš jsme jen kamarádi. Je moc milá i k Tesse, pomohla jí sehnat práci v restauraci, kde je zaměstnaná.

„Dakoto?“ přehluší mě Aidenův hlas, právě když se ptám, kolik chtějí přidat šlehačky.

Překvapeně sleduju, jak se Aiden natáhne přes pult a vezme Dakotu za ruku. Usměje se na ni.

Dakota zalétne pohledem ke mně, trochu poodstoupí a řekne neutrálně: „Nevěděla jsem, že tu pracuješ.“

Otočím se k Posey, aby to nevypadalo, že je odposlouchávám, pak si začnu prohlížet rozpis na stěně za ní. Je jen její věc, s kým se stýká.

„Měl jsem dojem, že jsem ti to včera říkal,“ pronese Aiden a já musím zakašlat, abych zamaskoval, jak ve mně hrklo.

Naštěstí si toho zřejmě nikdo nevšiml, leda Posey, která se snaží zakrýt úsměv.

Na Dakotu se nedívám, ale cítím, jak tone v rozpacích. Po Aidenově komentáři se zasměje tak, jako se zasmála, když loni o Vánocích otevřela dárek od mé babičky. Tak roztomile... Babička byla moc šťastná, když se Dakota smála nad příšernou zpívající rybou přilepenou k falešnému dřevu. Teď se tak zasměje podruhé a mně je jasné, že je jí *vážně* trapně. Protože to chci co nejdřív ukončit, podám jí s úsměvem dvě kávy a rozloučím se.

Než stačí odpovědět, ještě jednou se usměju a odejdu dozadu, kde si zesílím zvuk ve sluchátkách.

Čekám, až se ozve cinknutí jako signál, že Dakota s Maggy odešly. Pak mi dojde, že to přes zvuky včerejšího hokejového zápasu, který si pouštím, asi neuslyším. Vráťím se do lokálu. Posey právě obrací oči v sloup, zatímco jí Aiden předvádí, jak skvěle umí spařovat mléko. S oblakem páry kolem těch bílých vlasů vypadá dost divně.

„Prý spolu chodí do školy, na tu taneční akademii,“ pošeptá mi Posey.

Ztuhnu, podívám se na Aideny, který nás nevnímá, opět ztracený ve svém vlastním, očividně velkolepém světě. „Ty

ses ho ptala?“ Trochu mi dělá starosti, co by odpověděl na další otázky týkající se Dakoty.

Posey přikývne, vezme vypláchnout kovový pohárek. Jdu za ní ke dřezu. Pustí vodu. „Viděla jsem, co s tebou dělalo, když ji vzal za ruku, tak jsem se ho zeptala, co mezi nimi je.“ Pokrčí rameny, až jí kudrnatý ohon poskočí.

Má světlejší pihy než většina lidí, které jsem viděl. Skrání jí nos a horní část tváře. Taky má velké plné rty a vysoká je skoro jako já. Všech těch věcí jsem si všiml zhruba třetí den jejího zácviu, na chvíli ve mně probudila zájem.

„Nějakou dobu jsem s ní chodil,“ přiznám a podám jí utěrku.

„Nemyslím, že teď chodí s ním. Byla by blázen, kdyby si vybrala někoho ze Zmijozelu.“ Když se usměje, nahrne se mi krev do tváře. Rozesměju se taky.

„Taky sis toho všimla?“

Vytáhnu ze skleněné dózy pistácievo-mátovou sušenku a nabídnu jí.

S úsměvem si ji vezme a polovinu sní, dřív než se mi podaří zavřít víko.

Christian

Říká se, že krev není voda. Že člověk má milovat své rodiče, sourozence a ostatní příbuzné, jen protože mu v žilách koluje stejná krev. Jako dítě o tom pochyboval. Copak by mohl mít rád toho vrávorajícího opilce, jehož křik ho budíval každou noc? Kterého vídal v obývacím pokoji, jak se opírá o krbovou římsu a pokouší se zout si boty? Schovával se na chodbě a sledoval jeho potácení, dokud se kořala nesvalil na zem. A když pak otcova bota zasáhla zeď těsně nad jeho hlavou, utíkal se schovat do svého pokoje.

Nenáviděl ty noci a počítal dny, kdy se konečně objeví přítel jeho matky, který byl laskavý, nosil mu knížky a často se smál. Přál si mít za otce jeho. Povídali si spolu o knihách, o námětech a zápletkách románů, a chlapec si připadal chytrý a dospělý.

Ani v dospělosti nezapomněl, jakou knihu mu ten muž daroval jako první. Knihy se staly jeho prvním skutečným přítelem. Jak dospíval, matčin přítel přicházel stále vzácněji a jemu se po něm stýskalo. Přesto mu nosil knihy dál, a to i když se dostal do vzdorné puberty. Chlapec věděl, že matka svého přítele miluje, jen netušil, v jak velké lži kvůli tomu žije.

V domě je ticho. Podívám se na Kim, která spí na pohovce s Karinou na břiše. Dcerka svírá v pěstičkách matčin svetr. Kim usnula, když jí vyprávěla o mně a o mém přízvuku, vykládala naší holčičce, že bude mít ten nejkrásnější hlas, melodický po ní a ďábelský po mně. Ano, ďábelský. Že to říká zrovna ona!

Sama je to nejpaličatější a nejděbelštější stvoření na tomhle světě. A já ji miluju k zbláznění.

Kimberly se z mé sekretářky stala obchodní partnerkou. Dokáže rozpoznat potenciál. Snad proto si mě vzala. Nebo má možná doopravdy ráda mého syna Smithe. Ostatně je těžké nezamilovat si ho.

Před sebou mám na kuchyňském pultu hromadu papírů: smlouvu na pronájem restaurace v New Yorku, kterou se chystáme otevřít příští rok. Je to vzrušující, s mou nedávno narozenou dcerkou se to ale nemůže měřit. Daří se mi, investoval jsem do restaurací od Washingtonu přes New York až po Los Angeles, ale nic to neznamená v porovnání s radostí, že mi tahle holčička roste před očima a tentokrát jsem u toho, ne jako když byli malí mí synové.

Znovu se podívám na manželku, která chrápe hlasitěji než obvykle. A tak udělám milou a láskyplnou věc a vytáhnu telefon, abych to nahrál. Smlouva počká do zítřka. Chybí mi moje žena. Pozoruju, jak se nadechuje. Ten zvuk je strašný.

Zmáčknu nahrávání a tiše dojdou k pohovce. Během pěti vteřin otevře oči, zamračí se na telefon, který držím v ruce, a já si okamžitě připadám jako pitomec, že ji ruším ze spánku, když ho teď má tak málo.

„Nemáš náhodou pracovat?“ zašeptá moje láska tichým a rozespalým hlasem a protáhne si paži.

„Mám, miláčku, ale šukat s tebou je mnohem zábavnější,“ zasměju se. Pokusí se mě nakopnout. Karina se jí zavrte na prsou, otevře malá očka a podívá se na své otravné rodiče.

„Vidíš, už jsi ji probudil,“ napomene mě Kimberly, ale s úsměvem. Posadí se a zvedne Karinu, a když napřáhnu ruce, opatrně mi do nich ten malý uzlíček vloží.

„Moje krásná holčičko,“ řeknu Karině tiše a dotknu se nosem její baculaté tvářičky. Zívne. Vidím v její tvářičce svůj úsměv. Stejně dolíčky se dělají i Smithovi a Hardinovi.

Vzpomenu si, jak Trish s Kenem probírali, jak se bude jmenovat jejich synek. Stáli jsme tenkrát všichni tři u nich v kuchyni. Trish měla tak velké břicho, že si nedokázala ani zavázat tkaničky.

„Mně se líbí Nicholas nebo Harold,“ navrhoval Ken.

Harold? Ne.

Nicholas. To už vůbec ne.

Trish se tiše usmívala a hladila si břicho. „Harold – to se mi celkem zamlouvá.“

Uznávám, není to nijak příšerné jméno – jen mi nepřipadalo správné. Chlapeček dával Trish pořádně zabrat, celou noc kopal a rostl tak rychle, že se jí kůže neuvěřitelně napínala. Byl bojovník... jméno Harold – *Harry* – mi pro něj připadalo moc sladké, klidné.

„Moc běžné,“ zasáhl jsem, než stačil Ken navrhnout něco jiného. „Co takhle Hardin?“

To jméno jsem svému prvnímu synovi vymyslel už někdy v pubertě. Jako kluk jsem tenkrát snil o tom, že jednou napíšu skvělý román a hlavní postava se bude jmenovat Hardin. Neobvyklé, ale na starou Anglii velmi přesvědčivé.

Trish to jméno vyslovila, aby ho ozkoušela. „Hardin? Nejsem si jistá...”

Když se však podívala na manžela – na kterého jsem musel žárlit –, ten jen pokrčil rameny. Nezajímalo ho to, řešil to ze slušnosti.

„Proč ne,“ svolil bez odporu.

Opět pokrčil rameny a Trish se chabě usmála. „Hardin... Hardin.“

„No a je to,“ prohlásil Ken s úlevou.

Trish se jeho nezájmem o výběr jména pro prvorozeného syna nezdála překvapená ani zneklidněná. Zato mně na tom záleželo a věděl jsem, že i jí.

Rád bych si myslel, že za normálních okolností by na tom záleželo i Kenovi, jenže studoval na vysoké a měl spoustu práce, aspoň to jsem si tehdy říkal. Nabral si toho moc a šuškal se, že začal šňupat kokain, když se učil na zkoušky z práva. Zorničky měl většinou rozšířené, opravdu se ale učil hodně, to jsem chápal. Neměl jsem ho co soudit. Nicméně zdání dokonalého otce toho mrňouska se mu nedařilo udržet už dávno před tím, než se ten kluk vůbec narodil. Což mi

vzhledem k zapeklité situaci, do které jsem se dostal, zatraceně vadilo.

Před dvaceti lety...

Na duben slunce v Hampsteadu neskutečně pálí. Trish leží vedle mě na trávě, vítr jí cuchá husté hnědé vlasy a vhání mi je do tváře. To jí připadá jako nejzábavnější okamžik, jaký za celých šestnáct let zažila. Většinu času se chová na svůj věk příliš dospěle, věčně vytahuje ty své teorie o světě a politických vůdcích, ale v tuhle chvíli jako by jí bylo jedenáct.

Snad podesáté si její vlasy odhrnu z obličeje.

„Neměla by sis tu orangutaní hřívu ostříhat?“ ptám se jí drze a kousek se odsunu. Minulý týden tvrdila, že se nechá ostříhat dohola, jen aby podtrhla jakousi pointu, na kterou už si nevzpomenu.

V Hampsteadském městském parku je dnes v podstatě liduprázdno a Trishin smích se nese pod stromy vedle trávníku. Chodíme sem často, ale Ken naše schůzky většinou zmešká, protože má věčně plno práce.

„Zvažovala jsem to, ale tohle mě dost baví,“ opáčí. Překulí se ke mně a znovu mi hodí svoje vlasy do tváře. Voní květinami a trochu mátou. A právě vůně mě přitahuje ze všeho nejvíc. Přimáčkne se ke mně, přehodí si přese mě nohu.

Měl bych ji dát pryč, ale neudělám to. Je to příjemné.

„Co kdyby se děti rodily s dlouhými vlasy?“

Je to absurdní otázka, což mě vůbec nepřekvapuje. Otázky Trish Powellové jsou pověstné. *Co kdyby tohle? Co kdyby tamto?* Taková je a mně to připadá divné i milé. Je úplně jiná než všechny holky od nás ze školy – dokonce ani holky z místní univerzity nejsou jako ona.

Když jsem ji poznal, ze všeho nejdřív jsem si všiml těch neposlušných vlasů. A teď se z nich stal největší problém v

mém úterním odpoledni.

„Vážně jsme vynechali hodinu, abychom se bavili o dětech, které se noří z těl svých matek s rockerským účesem?“ zeptám se jí.

Otevřu oči a přetočím se na břicho, abych na ni viděl. Má tolik pih. Nejradši bych jí přejel prstem po tváři a díval se, jak slastně zavírá oči.

„Ne, asi ne.“ Zasměje se a ohlédne se ke stínu, který se k nám blíží. Ken se posadí na trávu, podívá se na Trish a jeho výraz se rázem změní, jako by vyšlo slunce.

Usměje se na něj a Ken se tváří, jako by vyhrál v loterii. Nepoznám, jestli si ona všímá, jak se na ni dívá. Mně to nikdy neuniklo – a zvykl jsem si předstírat, že mě to nežere jako kyselina.

Obecně se ví, že z nás dvou je ten lepší on.

Slunce začíná moc pálit. Vstanu a zacloním si oči.

„Vyrazím – mám rande,“ oznámím a utřu si ruce do džínových kraťasů. Mám opálené ruce, nechápu, kde jsem k tomu přišel. Trish to zmiňuje skoro každý den. Asi je to tím, že s ní tak často chodím ven.

Trish obrátí oči v sloup a řekne něco neslušného. Kenovi trochu zčervenají tváře. Nechává si narůst delší vlasy, na zátylku je má trochu střapaté. Pod hnědýma očima má tmavé kruhy, v poslední době se učil do úmoru, aby udělal přijímací zkoušky na právnickou fakultu. Ken Scott je ten nejzodpovědnější student z celého našeho ročníku. Nechápu, jak se z nás mohli stát nejlepší kamarádi. Trish je asi o něco zodpovědnější než já. Je jako ohňostroj a slunce, ale taky je chladná jako kámen a klidná jako hladina v bezvětrí. Ví, kdy se může uvolnit, a kdy má být opatrná a pozorná. To jsem na ní měl vždycky rád.

„Můžu s tebou na chvilku mluvit?“ požádá mě Ken nečekaně. Popojde až moc blízko ke mně. Je o pár centimetrů vyšší než já. Přikývnu a čekám, až spustí, ale on se zadívá na Trish a já pochopím, že se mnou chce mluvit o samotě. Naznačím mu, že můžeme popojít. Zamíříme k

staré kovové lavičky asi o dvacet metrů dál. Posadí se a ukáže na místo vedle sebe.

Chová se tak vážně – mám si dělat starosti? Kolem projde mladá dvojice, drží se za ruku. Ken čeká, až budou pryč, jsem čím dál neklidnější.

„Doufám, že neumíráš?“ Přimáčknu se na něj ramenem a on se trochu uvolní.

Zavrtí hlavou. „Ne, ne. Nic takového.“ Trochu se zasměje. Proč je tak napjatý? Ať už to proboha vyklopí.

„Chci-požádat-Trish-aby-byla-se-mnou,“ vychrlí ze sebe jako jedno dlouhé slovo.

A najednou si přeju, abych mu tu větu mohl nacpat zpátky do úst nebo aby vážně umíral. Dobře, to zas ne, něco jiného. Cokoli.

„Aby s tebou byla... jak?“ Snažím se zůstat v klidu.

Ken obrátí oči v sloup. „Aby se mnou chodila, ty pako.“

Rád bych mu řekl, že ji nemůže mít, že to není fér, aby se jí zeptal jako první. *Dej jí možnost si vybrat*, myslím si. *Od začátku měla být moje.*

„A proč mi to říkáš?“ vypravím ze sebe.

Můj přítel se opře a položí si dlaně na kolena. „Jenom jsem chtěl mít jistotu...“ začne, ale nedokáže dopovědět.

A v tom náhlém tichu si uvědomím, že jsem uvízl, že chci být ke kamarádovi upřímný a taky chci, aby byl šťastný. Nemůžu udělat obojí.

Usměju se, dám přednost jeho štěstí před svým.

Nepřekvapí mě, když Trish souhlasí, přesto jsem tajně doufal, že snad miluje mě. Dává přednost stabilitě. Celý následující rok se pokouším nemyslet na ni jinak než na přítelkyni svého nejlepšího kamaráda. Když se přede mnou líbají, někdy zachytím, jak se na mě dívá. A tak v sobě stále chovám tu jiskřičku naděje a je to hodně těžký rok. Když souložím, myslím na ni. Když líbám, cítím její chuť.

Musím s tím přestat.

Zezačátku to vypadá jednoduše. Přestanu srovnávat všechny holky, se kterými chodím, s ní. Ona mě přestane

brát za ruku, když si povídáme. Začnu se dívat na svět jinak, Trish už není kotva, která by mě poutala k domovu. Už mě tu nedrží. Už mě tu nedrží vůbec nic.

Hampstead mi začal být malý, vím to. Trish to ví. Dokonce i v místní pekárně už mají podezření. Přestal jsem tam pravidelně chodit pro sladkosti.

Najednou mnohem víc toužím po světě než po životě v tomhle městě. Chci se přestěhovat do Států, daleko od svých tupých vrstevníků, kteří nemají žádné plány do budoucna – a co nejdál od mých dvou oblíbených milenců. Brzy se čtveřici Kena, Maxe a jejich přítelkyň stanu pátým kolem u vozu. Chci se dozvědět víc o světě a o lidech jako takových, nemůžu tu zůstat. Všichni kolem už pevně zapustili kořeny. Otevřeli si účet v bance, vybrali si místní vysokou školu. Vidím předem jejich okleštěné ambice, po škole si najdou první práci a budou dělat totéž, co dělá jeden z jejich rodičů. Spokojí se s touhle rolí a nikdy nezkusí jinou.

Trish se stala jednou z nich. Přestala být nadšenou a liberální studentkou umění, teď už na přednášky sotva dochází. Přestěhovali se s Kenem do malého bytu naproti kampusu jejich univerzity, aby to měli blízko. Ken je v poslední době v hrozném stavu, věčně studuje nebo pracuje. Kdykoli ho vidím, tak za hromadou skript. Trish už mu nedělá milenku, spíš matku. Každý večer mu nastavuje budík. Stará se, aby měl ráno na posteli připravené čisté oblečení. Vaří mu kávu, dělá snídani a obědové balíčky. Čeká na něj, až se vrátí, pak mu předloží teplou večeři a toleruje, že ji ignoruje a všímá si jen svých knih. A další den se stejný úmorný cyklus opakuje. To barevné dítě květin s dobrodružnou povahou zmizelo. Stala se z ní přepracovaná a nevyspalá čekající žena. Snaží se, doma mají vždycky uklizeno, podařilo se jí vdechnout tomu místu jisté kouzlo. Dokonce se ujala zatoulaného kotěte a pojmenovala ho Gat po jedné z mých oblíbených knižních postav. Kenovi je to zvíře asi ukradené, stejně jako jméno, které mu dala.

Už jen málokdy hraje hru na co kdyby, většinou spíš vyjadřuje úzkost. Nenechává se unášet fantazií, což nás dřív oba bavilo, místo toho se věčně strachuje o něco přízemního. A já už nejsem ten, s kým se baví v trávě, ale někdo, kdo ji musí uklidňovat, přestože její srdce nepatří mně.

I tak si ale udržuje dobrou náladu – a já se každý večer modlím, aby o ni úplně nepřišla. Čím častěji za ní chodím, tím jasněji plane. A tak se snažím zastavit každý týden, pak dokonce dvakrát do týdne, protože mě o to požádá. Ken je pryč čím dál víc a v bytě zůstává prázdno. Svěřuje mi své pochybnosti, šeptá temné otázky v setmělém pokoji. Já dělám, jako bych měl odpověď na všechno, a jako dobrý přítel obou jí radím, aby se se svými stesky svěřila svému milenci.

Toho rozhodnutí ale záhy lituju. Jednou večer, při vzácné příležitosti, kdy je Ken doma a neučí se, sedíme všichni tři v kuchyni a pijeme whisky. Když rozpačitá konverzace, během níž si vyprávíme, co jsme dělali v poslední době, na chvíli zadrhne, Ken si znovu nalije. Už se nenamáhá přidávat led – s tím dávno přestal.

Trish hlasitě vzdychne, dojde do malého obývacího pokoje a posadí se na područku pohovky. „Co když celý svět existuje ve skleněné vitríně v dětském pokoji nějakého mimozemského dítěte, asi tak jako rybičky v akváriu?“ Když pije, mluví s výraznějším přízvukem.

„To je hodně ujetá otázka,“ odfrknu si, whisky mě pálí v nose. Ken se ani neusměje. Vstanu a protáhnu se, nechci s ním zůstat u stolu sám.

„Dobře. Tak co když svět zítra skončí a ukáže se, že jsme mrhali životem, když jsme tolik pracovali a tak málo spali?“ Oči jí svítí. Gat jí vyleze na klín a ona mu zaboří prsty do zrzavé srsti.

Začínám o její otázce přemítat. Kdybych zítra zemřel, věděla by, jak moc jsem se pro ni natrápil? Jak ji miluju?

Ken se konečně zasměje, ale odpoví jinak, než bych čekal. „*Tolik pracovali? Jako bys věděla, co to znamená.*“

Usmívá se, hlavu má podivně nahnutou ke straně, naklání se nad stolem. Gat vycítí ohrožení, Trish se zhluboka nadechne. Ještě jsem je neviděl hádat se, ale vsadil bych si na Trish. Kocour seskočí a odkráčí na chodbu. Měl bych jít za ním – zmizet a neúčastnit se toho –, ale nemůžu.

Ken zvedne sklenku a dopije hnědou tekutinu.

„Promiň, ale asi jsem ti dobře nerozuměla,“ procedí Trish skrz zaťaté zuby.

Ken se zvedne a zvýší hlas. Mám sto chutí ho popadnout a pořádně jím zatřást, aby se probudil z toho polospánku, ve kterém poslední dobou žije. Začíná křičet, nadává jí a říká o ní strašné věci. V žaludku jako by se mi rozlévala žhavá láva. Nakonec mu vlepí facku. Pokouším se nevnímat, jak mě na kůži pálí její slzy, když ji objímám na pohovce poté, co je Ken už půl hodiny pryč. Zmazal se a někam odjel, přestože se sotva držel na nohách – vztekle odkráčel a ani se neotočil, když jsem na něj zavolaal. Ale jsem rád, že zmizel.

„Co když se nevrátí?“ Trish se chvějí rty. Pomalu se uklidňuje, hlavu má položenou na mých prsou.

„A co když ano?“ opáčím.

Vzdychne, stiskne mi dlaň. Podívám se jí do tváře a sevře se mi srdce. Je tak krásná, i když má do krve rozkousané rty a oči opuchlé od pláče. Už je klidná, dívá se mi na rty.

„Co když se mi před očima ztrácí člověk, kterého jsem myslela, že znám?“ vyhrkne a rychle přidá další otázku. „Co kdybych radši měla lásku než stabilitu?“

Zdá se neklidná, prsty si pročesává husté hnědé vlasy. Otočí se ke mně, narovná ramena. „Co když jsem si spletla přátelství s láskou? Myslíš, že právě to jsme s Kenem udělali?“

Zadívá se na mé ruce, které se po ní natáhly, aniž jsem si to uvědomil.

„To nevím,“ vydechnu a místo toho si prohrábnu vlasy a posadím se zpátky na pohovku. Já si taky spletl přátelství s láskou, dal jsem přátelství přednost před svými city k ní, jenže teď už spolu mí dva nejlepší přátelé žijí. A jejich neshody nepramení z nedostatku lásky, ale z nedostatku času. To je všechno. Miluje ji, a kdyby ona milovala mě, a ne jeho, už by mi to dávno řekla.

Klekne si na pohovku a odhrne mi vlasy z čela. „Co když to není tak jednoduché?“

Poznám, co k ní cítím? Proto se ke mně přibližuje s každým nádechem?

Když už je její tvář jen kousek od mé, podívá se mi zpříma do očí. „Myslíš na mě někdy?“

Je z nás cítit whisky, i když jsme ani zdaleka nevypili tolik co Ken. Už na něj zase myslím. Jako by jeho přítomnost byla všude v tom bytě. Označkoval si Trishino tělo jako své. Uléhá s ní každou noc. Hladí jí prsa. Dotýká se bledé kůže na jejím břiše, na stehnech. Cítí její rty. Ochutnává ji...

A já nikdy nebudu.

„Neměl bych...“ vypravím ze sebe.

Ale byl bych blázen, kdybych nemyslel na její štíhlé boky a dokonalou pleť. Viděl jsem ji dospívat a neustále o ní snil, každý den.

Má odpověď ji zjevně uspokojila. Olízne pootevřené rty. Znamená to, že... že na mě taky myslí? Proč by se jinak ptala?

Když se mi podívá do očí a pak zpátky na ústa, zahodím sebeovládání i rozum. Zabořím jí ruku do vlasů a přitáhnu si ji. Pomalu ji líbám, rty, jazykem. V tu chvíli je má a oba jsme s tím svolní. Rychle začíná být dychtivější, nekompromisní. Zatlačí mě na podlahu a vyleze si na mě. Ve tváři má úlevu, začne mě znovu líbat. Zasténám, nadzvednu se jí v ústrety. Stojí mi a chci, aby to cítila.

Proplete se mnou prsty, navede si mou ruku mezi nohy. Chce mi předvést, jak je vlhká. Je připravená přiznat, že mě

potřebuje. A připravený jsem i já, což jí dokážu, když k ní přitisknu boky. Zakleje a prosí mě, abych pokračoval.

Můžeme...

„Co když nás přistihne?“ zeptá se a nepatrně se poodtáhne.

Nevím, jestli mi na tom záleží tak, jak jsem si vždycky myslel.

„A co když ne?“ řekne pak sama pro sebe a jazykem umlčí všechny další otázky, své i mé. Rozepne mi kalhoty, vklouzne rukou dovnitř a uchopí mě. Můj strach, že nás přistihne rozčilený Ken, vědomí, že není má, úzkost, která mě naplňuje, když pomyslím na to, že ji tu nechám – to všechno zmizí. Myslím jen na to, že potřebuju být v ní, cítit ji celou.

Stáhnou si kalhoty i trenky. Ochutnává mě, olizuje, putuje podél zduřelé žíly v mém středu. Zavře oči, vezme mě s požitkem celého do úst. Je čím dál míň opatrná, hltá mě, rychle a účinně. Laská mě, jako by mě víckrát ochutnat neměla. A je to tak, neochutná.

„Lehni si, roztáhni nohy. Chci se na tebe dívat,“ řeknu jí. Musím si ji prohlédnout, když ji mám konečně před sebou. Trish se posune doprostřed koberce a odsune stolec z třeshňového dřeva na stranu. Rychle se svlékne a mně to nevadí, protože pozorovat ji je neskutečné. Dlouhé bavlněné šaty jí spadnou k nohám, ruce už nadzvedávají ramínka jednoduché bílé podprsenky. Prohlížím si její křivky. Bradavky má tvrdé jako oblázky, břicho pevné.

Držím svůj těžký a pulzující penis v ruce. Ona leží na koberci s roztaženými nohama. Cítím její vlhkost. Přisahal bych, že cítím, jak těsná bude. Pomalu do ní proniknu. Je jako nějaká rukavice. Pronikám dovnitř a ven. Tohle už asi nedokážu zastavit, nikdy. Už teď ji potřebuju víc. Zavírá oči a já vím, že dlouho nevydržím. Přirážím, ona mě obemkne nohama kolem pasu. Zasténá, že už bude, „tak moc“, naříká a zarývá mi nehty do ramen.

Udělám se v ní a lituju, že to bylo poprvé a naposled, co si můžu takhle užít její tělo. Prudce mi oddechuje na rameni, slíbávám jí z krku vlhké stopy po mém jazyku.

O pár minut později se vracíme do reality s bolavýma nohama a rukama a zadýchaní. Trish sedí na podlaze s překříženýma nohama, já na pohovce, pokouším se mezi námi udržet odstup.

„Co když nedokážeme přestat?“ zeptá se, podívá se na mě, pak na kuchyňský stůl.

Nevím, co mám dělat. Nevím, co chci, co chce ona. Nevím, co je možné. „Musíme,“ pronesu otupěle. „Příští měsíc odjíždím.“

A i když už to ode mě slyšela – i když mi pomáhala rezervovat letenku –, náhle se ke mně otočí a tváří se, jako by se to dozvěděla vůbec poprvé.

Pak beze slova přikývne. Oba cítíme příval výčitek, úlevy a ztráty něčeho, co jsme nikdy doopravdy neměli.

Báječná přítomnost...

Ken byl můj přítel – můj nejlepší přítel, řekl bych – a já byl posedlý jeho ženou. Miloval jsem tu praštěnou ženskou a oheň, který ve mně plál v její přítomnosti. Byla provokativní a geniální – má slabost. To, co jsme udělali, bylo neomluvitelné a ona to věděla. Jenže jsme si nemohli pomoci. Uvázli jsme, oběti špatného načasování a špatných rozhodnutí. Nebyla to naše vina, přesvědčoval jsem se pokaždé, když jsem se vyčerpaný zhroutil na její nahé tělo. Zkrátka jsme si nemohli pomoci. Nebyla to naše vina. Byl to vesmír, okolnosti.

Tak mě vychovali. Vštěpovali mi, že nikdy nic není moje vina. Můj otec měl vždycky pravdu, i když ji neměl, a svého nejstaršího syna naučil uvažovat zrovna tak. Byl jsem rozmazlený, ale ne penězi. Za tu dobu, kterou jsem strávil s otcem, jsem se naučil jeho aroganci. Nikdy se nezodpovídal

ze svých chyb. Nikdy nemusel. A já se naučil, že všechno se dá na někoho svést. Pokoušel jsem se být jiný otec než on, lepší.

Kimberly tvrdí, že mi to jde výborně. Oceňuje mě mnohem víc, než si zasloužím, ale беру to. Navíc to umí naservírovat – používá horší výrazy než mí kamarádi z vysoké po dvanácti plechovkách laciného hnusného piva.

„Ulož Karinu do postýlky. Počkám na tebe.“ Políbí mě na tvář, plácne mě po zadku a mrkne, pak se s úsměvem odebere do ložnice.

Miluju ji.

Karina ze spánku trochu řihne, pohladím ji po zádíčkách. Chytí se mě svou malou ručkou.

Pořád nemůžu uvěřit, že jsem zase otcem. Už jsem starý, ve vlasech se mi objevují nové a nové šediny.

Po smrti Rose, když jsme se Smithem zůstali sami, už jsem další dítě nečekal. Natož že zjistím, že už jedno dítě mám. A vzhledem k tomu, jak to všechno začalo, jsem už vůbec nečekal, že můj jedenadvacetiletý syn bude postupem času figurovat v mém životě jako muž a přítel. Hardin se z mé největší lítosti stal mou největší radostí. Dřív jsem se bál o jeho budoucnost, tolik, že jsem ho přijal do vydavatelství, jen aby měl nějakou práci.

Nečekal jsem, že se z něj vyklube génius. V pubertě se tak pral se životem, myslel jsem, že si ho zničí nebo dokonce ukončí dřív, než doopravdy začne. Byl věčně vzteklý a všechno mu bylo jedno, jeho matka s ním prožila peklo.

Sledoval jsem, jak se mění ze ztrápeného a osamělého kluka v autora bestsellerů a zastánce ztrápeného mládí. Nemohl bych si pro něj přát nic lepšího. Smith k němu vzhlíží v každém směru, snad kromě těch jeho tetování, kvůli kterým se s oblibou dohadují. Smithovi připadají laciná, Hardin mu s radostí předvádí každé nové, které se mu podaří na poznamenanou kůži vmáčknout.

Zadívám se na tu spící krásku v postýlce a zapnu noční světlo na prádelníku. Tiše té sladké a vzácné holčičce

slibuju, že budu ten nejlepší táta pod sluncem.

Smith

Jako kluk netušil, jak být někomu vzorem, a už vůbec nechápal, proč by někdo měl chtít být jako on, ale tenhle malý kluk chtěl. Kdykoli přišel na návštěvu, ten mrňous s dolíčky ve tvářích se od něj nehnul na krok. Nakonec se z nich stali blízcí přátelé a v době, kdy ten mladší dorostl do stejné výšky jako on, se stal skutečně jeho bratrem.

Dnes má přijít Hardin. Těším se víc než jindy, už tu pár měsíců nebyl. Říkal jsem si, jestli se vůbec vrátí. Když se odstěhoval, sliboval, že mě bude navštěvovat, kdykoli to půjde. Jsem rád, že ten slib dodržuje.

Posledních pár dnů mi táta dává úkoly, abych na to tak nemyslel, příklady z matematiky, uklízení nádobí z myčky a venčení Kimina psa. Venčit Teddyho mě baví – je hezký a maličký, když už se mu nechce chodit, můžu ho nést. Ale stejně pořád myslím na to, že má přijet Hardin.

Dnešek byl dlouhý: škola, klavír a teď úkoly. Kimberly si ve vedlejší místnosti prozpěvuje. Bože, je tak hlučná. Možná si myslí, že zpívá hezky, radši jí to nebudu vymlouvat. Její fistule někdy děsí i Teddyho.

Kdykoli k nám Hardin přijede, přinese mi knížku. Já je pokaždé přečtu a pak o nich mluvíme nebo si o nich píšeme. Někdy mi dává náročné knížky, psané jazykem, kterému nerozumím, nebo knížky, které táta zabaví, protože podle něj jsem na ně ještě malý. Těmi vždycky Hardina vezme po hlavě a pak je někam schová „na později“.

Připadá mi legrační, když Hardin tátovi nadává, což obvykle následuje.

Tessa mi jednou vyprávěla, že když jsem byl malý, Hardin mě učil sprostá slova, ale už si na to nevzpomínám. Tessa mi vůbec vypráví, co jsem dělal jako malý. Mluví víc než všichni

ostatní kromě Kim – nikdo nemluví tak často a tak hlasitě jako ona. Ale Tessa ji skoro dohání.

Když procházím chodbou, zapípá alarm. Podívám se na maličkou obrazovku, která se objeví na televizi v obývací místnosti. Celou ji vyplňuje Hardinova tvář s velkým nosem. A krk s tetováním, vypadá to, jako by tu obrazovku popsal. Zasměju se a zmáčknu tlačítko mikrofону.

„Tvůj táta už zase změnil kód?“ ptá se Hardin a je to legrační, protože obraz je v předstihu před zvukem a jeho rty se na obrazovce pohybují dřív, než je slyšet.

Má skoro stejný hlas jako táta, jen mluví pomaleji. Podobně mluvili i děda s babičkou, všichni se totiž narodili v Anglii. Táta mi říkal, že jsem tam byl už čtyřikrát, ale já si pamatuju jen tu loňskou cestu, kdy jsme letěli na svatbu jeho kamarádky.

Při té cestě se táta zranil – vzpomínám, že jeho noha vypadala jako mleté maso. Připomínalo mi to seriál *Živí mrtví* (ale neříkejte mu, že jsem si potají pustil pár dílů). Pomáhal jsem Kim vyměňovat obvazy. Zůstaly mu celkem parádní jizvy. Kim ho musela celý měsíc tlačit na invalidním vozíku. Tvrdila, že to dělá z lásky. Kdyby se mi někdy něco stalo a skončil bych na vozíku, celkem jistě by vozila i mě.

Zazvoním Hardinovi a jdu do kuchyně, už slyším jeho kroky v obývací místnosti.

„Smithi, zlato,“ ozve se Kim, která se objeví v kuchyni, „nechceš něco k jídlu?“ Vlasy má dneska natočené kolem obličeje. Trochu tím připomíná svého psa, ten má taky chlupy všude. Zavrtím hlavou.

„Já jo,“ ozve se Hardin. „Mám hlad.“

„Neptala jsem se tebe, ale Smithe,“ opáčí Kim a otře si ruce o modré šaty.

Hardin se hlasitě zasměje. Zavrtí hlavou, podívá se na mě. „Vidíš, jak se ke mně chová? Je strašná.“

I já se zasměju. Kim tvrdí, že Hardin provokuje ji. Jsou oba legrační.

Kim vytáhne z lednice džbán s džusem. „Od tebe to sedí.“

Hardin se znovu zasměje a posadí se vedle mě na židli. V ruce drží dva balíčky zabalené v bílém papíru. Žádná mašlička, žádný nápis. Víím, že jsou pro mě, ale nechci být nezdvořilý.

Dívám se na ně a pokouším se přes papír přečíst názvy knížek. Nejde to, tak se otočím k oknu a dělám, že se dívám ven.

Hardin položí balíčky na pult a Kim mi podá sklenici džusu a dojde do skříňky pro chipsy. Táta ji pořád peskuje, aby mi jich moc nedávala, ona ho ale neposlouchá. Táta říká, že ona nikdy neposlouchá.

Natáhnu ruku po sáčku, Hardin ho popadne a zvedne mi ho nad hlavu.

Zazubí se. „Myslel jsem, že nemáš hlad.“

Dírka pod jeho rtem vypadá, jako by mu tam někdo nakreslil tečku. Míval piercing. Pořád mu říkám, ať si ho zase nasadí. A on mi pořád říká, ať přestanu poslouchat Tessu.

„Teď už mám.“ Vyskočím a sáček mu vytrhnu, zašustí mi v rukou. Hardin pokrčí rameny, vypadá spokojeně. Myslí si, že je se mnou zábava, často mi to opakuje.

Jakmile sáček otevřu, nabere si plnou hrst chipsů a strčí si je do pusy. „Nechceš si napřed otevřít dárky, než se začneš ládovat brambůrkama?“ Od pusy mu odletí drobečky a Kim se zatváří znechuceně.

„Christiane!“ zavolá na tátu.

Zasměju se, Hardin dělá, že se bojí.

Odsunu chipsy stranou. „Dobře, chci si napřed rozbalit ty knížky.“

Hardin popadne balíčky a přitiskne si je na prsa. „Tak knížky? Proč si myslíš, že jsem ti přinesl knížky?“

„Protože mi je nosíš vždycky.“ Natáhnu se po té tlustější a on mi ji pošle po pultu.

„To je fakt,“ uzná.

Tak trochu se nechám unést a trhám papír, dokud se neobjeví barevná obálka. Je na ní kluk v čarodějnickém klobouku.

„*Tajemná komnata*,“ přečtu název nahlas. Mám z ní radost, právě jsem dočetl předchozí díl.

Hardin si odhrne vlasy z tváře. Souhlasím s tátou, měl by se ostříhat. Už má vlasy dlouhé jako Kim.

Ukáže na knížku. „Ta je zase od Landonu. Má toho malýho čaroděje rád.“

Do kuchyně přijde táta a zakleje. Hardin mu dá herdu do zad a Kim jim řekne, že jsou jako děti. Já se prý chovám dospěleji než oni.

„Tak to je od Landonu hezký,“ řekne táta. „Smithi, nezapomeň Tessinu kamarádovi poděkovat.“

Hardin se zamračí. „Tessinu kamarádovi? Je to *můj* brácha.“ Usměje se a poškrábe si potetované paže. Až budu starší, nechám si udělat tetování jako on. Táta s tím nesouhlasí, ale Kim mi řekla, že jakmile se odstěhuju, už mi v tom nebude moct bránit.

Až budu dospělý, budu si moct dělat, co budu chtít.

„Není tvůj *skutečnej* brácha,“ zdůrazním. Táta mi to všechno vysvětlil.

Hardin se přestane usmívat, přikývne. „Jasně. Ale pořád je to můj brácha.“

Přemítám, co to znamená. Kim se ptá táty, jestli nemá hlad, Hardin se rozhlíží po kuchyni. Najednou vypadá trochu smutně.

„Tvůj táta je můj táta. Takže Landonova máma je tvoje máma?“ ptám se.

Hardin zavrtí hlavou, že ne, a táta políbí Kim na rameno a ta se samozřejmě usměje. Usmívá se na něj v jednom kuse.

„Někdy můžou být lidi rodina, i když nemají stejný rodiče.“

Hardin se na mě dívá, jako bych měl něco říct. Moc nechápu, kam tím míří, ale jestli chce, aby byl Landon jeho brácha, tak proč ne. Landon je fajn. Bydlí v New Yorku, takže se moc nevidáme. Tessa tam bydlí taky. A táta tam má kancelář, která se celá leskne a je to tam cítit jako v nemocnici.

Hardin se dotkne mé ruky, podívám se na něj. „Ale že je Landon můj brácha, neznamená, že ty nejsi, to doufám chápeš?“

Je mi trochu trapně, protože Kim se tváří, jako že se rozpláče, a táta vypadá trochu vyděšeně.

„Jo, já vím,“ odpovím a podívám se na knížku o Harry Potterovi. „Landon může být i můj brácha.“

Hardin se spokojeně usměje a Kim už zase dělá ten obličej.

„Jasná věc.“ Pak se otočí na Kim. „Nech toho, ženská! Člověk by myslel, že někdo umírá.“

Táta ho odmění nadávkou a Kim uskočí z cesty, když po něm Hardin vypálí jablko. Táta v tu chvíli vypadá jako hráč baseballu. Chytí to jablko... a ukousne si, což nás všechny rozesměje.

Hardin posune po pultu druhou knížku. U téhle je těžší roztrhnout papír, říznu se při tom do prstu. Doufám, že si nikdo nevšiml. Jinak by mě Kim donutila okamžitě si tu ránu umýt a pak by mi ji zavázala a já teď chci hlavně vědět, co je to za knížku.

Když roztrhnu poslední část papíru, spatřím na obálce knihy velký kříž.

„Drá-kula?“ Vyzkouším to slovo. Už jsem o něm slyšel. Je to knížka o upírech.

Táta dojde k nám. „Drákula? Děláš si srandu? Ještě mu není ani deset!“ Natáhne ruku pro knížku.

Pohledem prosím Kim o pomoc. Semkne rty a zamračí se na Hardina.

„Většinou jsem na tvé straně,“ řekne a Hardin ji hned obviní ze lži. „Ale zrovna Drákula? Harry Potter a Drákula – tomu říkám kombinace.“

Táta přikývne, stojí tam jako nějaká velká socha jako pokaždé, když v něčem trvá na svém.

Hardin po chvíli obrátí oči v sloup a zatahá se za výstřih černého trička. „Promiň, kamaráde, tvůj táta je pako. Tak si

ted' přečti tu *Tajemnou komnatu*, a až přijedu příště, přivezu ti další..."

„Bez násilí,“ zdůrazní táta.

Hardin vzdychne. „Jasně. Bez násilí,“ pronese legračním hlasem.

Rozesměju se. Táta se usměje a Kim ho obejmě.

Chci vědět, za jak dlouho Hardina zase uvidím.

„Kdy se vrátíš?“ ptám se ho.

Poškrábe se na bradě. „Hmm, ještě nevím, tak za měsíc?“

Měsíc je hodně dlouhá doba, ale ta knížka o Harry Potterovi je docela tlustá...

Hardin se ke mně nahne. „Ale přijedu, a pokaždý ti přivezu nějakou knížku,“ zašeptá.

„Jako vozil táta tobě?“ ptám se ho a on se podívá na mého tátu. Na našeho tátu, i když Hardin mu „tati“ neříká. Říká mu Vanci, což je naše příjmení. Hardinovo ne, on je Scott. Po svém nepravém tátovi.

Když jsem zkusil tátovi říct Vanci já, pohrozil mi, že jestli mu tak řeknu ještě jednou, budu mít domácí vězení až do třiceti let. Což nechci, tak mu říkám tati.

Hardin se zavrtí. „Jo, jako nosil on mně.“

Už mi zase připadá smutný, i když si nejsem jistý. U Hardina je to tak pořád, jednu chvíli je smutný, pak se vzteká a pak se směje.

Je vážně divný.

„Odkud to víš, Smithi?“ ptá se táta.

Hardin zčervená, naznačí mi, abych mu to neříkal.

Sáhnu si pro chipsy. „Hardin nechce, abych ti to říkal.“

Hardin se plácne do čela, pak plácne mě a Kim se na nás oba usměje. Vůbec se hodně usmívá. A taky mám rád, když se směje.

Táta popojde k nám.

„Ale Hardin tu pravidla neurčuje, ne?“ Položí mi ruce na ramena a zamne je. Líbí se mi to. „Pověz mi, co ti Hardin říkal, a já tě vezmu na zmrzku a koupím ti novou kolej k vlaku.“

Ten vlak je moje nejmilejší hračka. Táta mi kupuje nové koleje, které můžu přidávat, a Kim mi minulý měsíc pomohla všechno přestěhovat do prázdného pokoje, takže teď mám celý pokoj jen pro vláčky.

Hardin se tváří, jako by se potil, ale nevypadá naštvaně, takže se rozhodnu přiznat pravdu.

Navíc je tu ta kolej.

„Prý jsi mu taky takhle nosil knížky.“ Zvednu ty dvě, které jsem dostal. „Když byl malý jako já. A on z toho měl radost.“

Hardin otočí hlavu, táta se tváří překvapeně. Lesknou se mu oči, dívá se na mě.

„Vážně?“ Mluví divně.

„Jo, vážně,“ přikývnu.

Hardin mlčí, taky se dívá na mě. Tváře má červené a oči se mu lesknou jako tátovi. Podívám se na Kim a ta si drží ruku před ústy.

„Řekl jsem něco špatně?“ nechápu.

A táta s Hardinem řeknou zároveň: „Ne, vůbec ne.“

„Neřekl jsi vůbec nic špatně, kloučku.“ Táta mi položí ruku na záda, druhou na záda Hardinovi.

Když to zkouší jindy, Hardin uhne.

Dnes ne.

Hessa

Tessa porodila Audena, když bylo v New Yorku neobyčejně horké léto. Je úterý, den, kdy vychází můj poslední román, a my s Tessou ležíme na koberci a díváme se na stropní větrák, který jsme minulý týden přimontovali.

Z nějakého šíleného důvodu náš malý byt neustále předěláváme. Víme, že tu nezůstaneme, přesto do něj cpeme peníze. Impulzivně jsme se rozhodli kompletně předělat synkův dětský pokoj, když mu bylo teprve osm měsíců, což se nakonec ukázalo jako náročnější úkol, než jsme čekali. Kvůli té přestavbě je teď Audenova postýlka v naší ložnici, v nohách naší postele. Mně to připadá, jako že v místnosti není k hnutí, jsme jako uprchlíci v maličkém člunu, kteří přidělili hlavní kajutu své pětileté dceři Emery a sami se krčí na únikovém raftu.

Tess to miluje.

Některé noci usne s nohama na polštáři a drží synka za ruku. V polovině případů ji proberu, aby si lehla normálně, tím, že ji líbám na krk a mnu jí bolavá ramena. V druhé polovině prostě obejmou její nohy a spím tak. Musím se jí nějak dotýkat. Stejně se do rána přesune ke mně a pak líbá na krk ona mě a masíruje mi záda.

Připadám si jako dědeček. Už teď mě bolí záda, protože píšu v hrozně pozici: buď sedím shrbený na pohovce, nebo se zkříženýma nohama na zemi a s notebookem v klíně.

Tessa ukáže na větrák. „Je nakřivo. A měli bychom znovu vymalovat.“

Momentálně má dětský pokoj světle žlutou barvu, která se hodí pro kluka i pro holčičku. Chtěli jsme, aby byl pokoj světlý, z vlastní zkušenosti jsme už věděli, jaká chyba je předpokládat, že holčička bude nutně chtít růžové stěny. Tak jsme totiž pokoj vymalovali, než se narodila. Jenže když Emery povyroستla, usoudila, že růžová se jí nelíbí. Stálo nás

to tři odpoledne a tři vrstvy zelené, než jsme tu zatracenou růžovou překryli. Poučili jsme se a Tessa se ode mě naučila několik nových nadávek. A tak posléze trvala na tom, že tentokrát to bude pastelově žlutá. Jednak všichni víme, jak se snažím potěšit svou paní. A až Auden jednou vyjádří, jakou barvu by v pokoji chtěl, tuhle světlou přemalujeme snadno.

V dětském pokoji je žluté hned několik různých odstínů. Já ani netušil, že má žlutá odstíny nebo že se můžou tlouct. Každý se objevil po jedné z Tessiných zastávek v IKEA nebo v Pottery Barn. Přísahal bych, že tam jezdila tak třikrát do týdne. Pokaždé tam najde něco, do čeho se zamiluje, tiskne to k sobě a volá: „Tenhle dekorativní polštář bude vypadat taaaak dobře!“ nebo „Tahle hračka je vážně k sežrání!“ A pak tu věc zastrčila na nějaké místo v dětském pokoji, které ještě nestačila zaplnit.

Nakonec se z toho pokoje stala ohromná koule nehasnoucího slunečního svitu, ve které Tessa nevydrží víc jak deset minut, aniž by se jí z toho dělalo zle. Přinutila mě slíbit, že jí víckrát nedovolím zařizovat jakýkoli pokoj – zvláště ne dětský. A teď chce, abych to znovu všechno vymaloval.

Neuvěřitelné, co všechno pro tuhle ženskou dělám.

A udělal bych víc. Všechno, co dokážu.

Teď například přemýšlím o tom, jak nějakým kouzlem zařídit, aby nechávala víc práce na svých zaměstnancích. V poslední době je tak unavená, šlím z toho. Odmítá zpomalit. Ví, jak má svou práci ráda. Je jako její třetí dítě.

Neuvěřitelně dře, aby svatby, které organizuje, byly ty nejkrásnější. Je v tomhle odvětví nová, ale jde jí to skvěle.

Když mi oznamovala, že asi změnila povolání, měla z toho hrůzu. Přecházela po naší malé kuchyni. Já právě nandal nádobí do myčky a nalakoval Emery nehty. Měl jsem dojem, že jsem se té obrácené rodičovské role ujal dobře, ale Emery mi dala vyhazov, když jsem prohlásil, že ten rudý lak, který jsem jí na prstíky napatlal, vypadá, jako by někoho zabila.

Nenapadlo by mě, že by moje dítě mohlo mít tak slabý žaludek nebo nedostatek smyslu pro humor.

„Takže chci odmítnout povýšení u Vance a vrátit se do školy,“ oznámila Tessa jakoby nic od kuchyňského stolu. Nebo mně to aspoň připadalo „jakoby nic“. Emery tiše seděla, neměla ponětí, jak taková rozhodnutí dospělých můžou ovlivnit život.

„Vážně?“ Utřel jsem mokry talíř.

Tessa se kousla do spodního rtu, vykulila oči. „V poslední době na to pořád myslím. Jestli to neudělám, zešílím.“

Mně to vysvětlovat nemusela. Každý občas potřebuje změnu. Když jsem se v období mezi knihami nudil, vymyslela Tessa, že bych mohl dva nebo tři dny do měsíce učit na Valsaru, což je základní škola, kam chodí Emery a náhodou tam taky učí Landon. Samozřejmě jsem po třech dnech skončil, ale byl to zábavný pokus a u Emery jsem si tím dost šplhnul.

Samozřejmě jsem Tessu povzbudil, ať udělá, co sama chce. Přál jsem si, aby byla šťastná, a o peníze jsme nouzi neměli. Já právě podepsal s Vancem další smlouvu, třetí za poslední dva roky. Peníze z *After* šly rovnou na účet pro naše děti. I když nejdřív jsem koupil Tesse dárek, aby mi odpustila, že jsem pořád tak nemožný. Byl jednoduchý: náramek s přívěsky pro štěstí, kovový místo toho starého z provázku. Po letech se provázek opotřeboval, ale Tessa si všechny přívěsky schovala a byla nadšená, že se na ten nový náramek dají přidávat, takže je můžete obměňovat podle nálady. Mně to připadá jako pěkná pitomost, ale ona byla nadšená.

Další den ráno zašla za Vancem a zdvořile odmítla povýšení, pak se vrátila domů a asi hodinu brečela. Věděl jsem, že si bude vyčítat, že z té práce odešla, ale nebude ji to trápit dlouho. Kim s Vancem se k ní chovali hezky až do konce dvoutýdenní výpovědní lhůty.

Když se jí přihlásil první zákazník na naplánování svatby, ječela a já viděl, jak se rozzářila jako nikdy dřív. Pořád

nechápu, proč se mnou tahle šílená ženská zůstala i po všech těch pitomostech, co jsem vyváděl, ale jsem moc rád, už jen proto, že ji můžu vídat tak nadšenou jako v tu chvíli.

Pochopitelně hned s tou první svatbou uspěla a doporučení se začala jen hrnout. Po pouhých dvou měsících už mohla vzít dva zaměstnance. Byla na sebe hrdá a já na ni byl pyšný. Když se ohlédnu, nechápu, proč se tak bála selhání. Patří k těm nemožným lidem, kteří by dotekem dokázali i lejno proměnit ve zlato.

Což se jí v podstatě povedlo i se mnou.

Po narození Audena pracovala a pracovala, až se znovu přetáhla.

Strčím do ní. „Potřebuješ si jeden večer udělat volno. V podstatě usínáš ve stoje.“

Laškovně mě šťouchne loktem do boku. „Já jsem v pohodě, to ty v noci skoro nespíš,“ zašeptá.

Má pravdu, jenže se blíží uzávěrka, na spánek není čas. Navíc když uvíznu v nějaké části románu, který píšu, hlodá mi v hlavě a stejně neusnu. Vadí mi, že si všimla, protože si o mě vždycky dělá větší starosti než já sám.

„Myslím to vážně, odpočineš si. Ještě ses pořádně nezotavila po tom, co tě ten malej obr tak potrhal,“ prohlásím, vklouznu jí dlaní pod halenku a pohladím ji po břiše.

Trhne sebou. „Ne,“ zasténá a pokouší se mi odstrčit ruce. Vadí mi, jak je od porodu našeho syna nejistá. Druhé těhotenství se na jejím těle podepsalo víc než první, ale mně připadá ještě víc sexy než dřív. Vadí mi, že je z mého doteku tak nesvá.

„Lásko...“ Dám ruku pryč, ale jen abych se mohl opřít o loket. Zadíívám se na ni a zavrtím hlavou.

Přitiskne mi dva teplé prsty ke rtům a usměje se. „Tuhle část románu znám. Teď mi dáš hrdinskou manželskou přednášku o tom, že jsem si ty jizvy zasloužila a tím jsem ještě krásnější,“ prohlásí a na konci dramaticky zvýší hlas.

Věčně musí dělat chytrou.

„Ne, Tess, tohle je ta chvíle, kdy ti *ukážu*, co cítím, když se na tebe podívám.“

Stisknu jí prso právě tak silně, abych ji zažehnul, aby její tělo roztálo. Zachytím její vzdech dřív než ona. Zmáčknu ztvrdlou bradavku.

Je nahraná. Já to vím a ona taky. Přijme to a reaguje tak rychle jako já.

Nahmatám lem jejích šortek a vklouznu rukou pod něj. Uvítá mě vlhká skvrna na kalhotkách. Miluju tu její vlhkost, chci ji cítit na jazyku. Vytáhnu prsty a zvednu si je ke rtům. Tessa zasténá, strčí si můj ukazovák a prostředník do pusy a saje.

Bože, tahle ženská mě ničí.

Pohledem se vpíjí do mých očí, jemně mě kouše do prstů. Přitisknu se k ní, ať cítí, jak mi stojí. Stáhnu jí bavlněné šortky. Ona je zuřivě odkopne, zamotá se do kalhotek. Chce to hned, potřebuje mě okamžitě. Přisaju se ke kůži na jejím krku a ona mě chytí za péro. Spěšně mě svléká. Vyleze si na mě a její nejistota se rozplyne. Skloní se a vezme mě mezi rty, přejede mi teplým jazykem po špičce, zaslouží si tu kapku, kterou slízne. Pohybuje hlavou v pravidelném rytmu, bere si mě.

Natáhnu ruce k jejím prsům, ještě pořád zvětšeným od kojení – to je jediná tělesná změna, kterou *miluje*, a já si pochopitelně nestěžuju.

„Kurva, zbožňuju tvoje prsa,“ vydechnu, zatímco mě kouří.

Pokračuje ještě důrazněji, cítím napětí v zádech. Zabořím jí prsty do vlasů. Odtáhne se, olízne si rty, nespouští ze mě oči. Nadzvedne se na loktech a přitiskne se mi k podbřišku hrudníkem. Funím jako pes, který čeká, až ho páníček pohladí po dlouhém dni v kleci. Tessa zmáčkne ty své krásný prsa k sobě a zasune můj péro mezi ně. Vzápětí se udělám. Když popadám dech, ostýchavě se na mě usměje, tváře má červený.

Vstane a zadívá se na sebe. „Musím se osprchovat.“

Ještě pořád prudce oddechuju. Zvednu z podlahy svoje černé tričko a podám jí ho. Ušklíbne se, zamíří ke dveřím. Za ty roky už ji přestalo bavit, jak z ní svým tričkem utírám sperma. K tomu je voda a ručník, upozorňuje mě s oblibou.

Jdu za ní do koupelny a už myslím na to, jak jí to ve sprše oplatím.

Její prsa vypadají nádherně, když se tisknou ke sklu. To zrcadlo na stěně v koupelně je jedna z nejlepších věcí na tomhle bytě.

Hessa

Velikonoce

„Hardine, Auden je vzhůru,“ probere mě Tessin hlas.
„Musíme vzbudit Emery a poslat je hledat velikonoční košíky.“

Zatřese mnou.

„No tak, Hardine.“ Mluví nadšeným šeptem.

Jestli se takhle budu budit do konce života, jsem šťastnej chlap.

Zasténám, pootevřu oči a přitáhnu ji k sobě. „Proč ten kravál?“ ptám se a políbím ji na spánek. Její vlasy mi spadnou do tváře, odhrnu je. Tessa je nahoře bez, její měkký prsa se mi tisknou k boku.

Vzdychne, obejmě mě nohou, na který už jí dorůstají chloupky. Z legrace ucuknu a ona do mě žertem šťouchne.
„Děti musí najít košíky a já jdu dělat snídani, tak vstávej.“

S tím se mi vykrouť z náruče, jako by mě právě celého nevzrušila, a vyleze z postele.

„No tak, lásko,“ postěžuju si, chybí mi její teplo.

Otevře prádelník, prohlížím si ji. Lituju, že jsem se neprobudil dřív, abych s ní mohl chvíli zůstat v posteli. To bych teď byl v ní, ponořenej v její teplý vlhký...

Schytám ránu polštářem. „Vylez z postele! Musíme toho spoustu stihnout.“

S povzdechem se vykulím z peřin a natáhnu si tričko, než po mně hodí něco dalšího. Strávila předěláváním bytu celé měsíce. Určitě nechce poškodit některou z těch vzácných dekorací, co vybírala s šíleným bytovým architektem, kterého jsme, jak tvrdila, potřebovali. Byl to magor, obýván nechal vymalovat lososově růžovou, o týden později pak přetříť méně odpudivým odstínem.

„Jo, já vím, miláčku. Košíky, králíčky, vejce a další blbosti.“ Zachytím svůj odraz v zrcadle na stěně, prohrábnu si vlasy, pak je stáhnou gumičkou, kterou mám na zápěstí. Ohlédnu se na zamračenou Tessu. Snaží se udržet koutky dole, ale vidím, že ji to stojí přemáhání.

„Jo, a další blbosti.“ Nakonec se rozesměje a natáhne se pro kartáč na vlasy. „Ve dvě máme být u Landona. Karen s Kenem už přiletěli a já ještě nemám ani ten bramborový salát, který máme přinést.“

Když si upraví dlouhé vlasy, s úšklebkem mi podá hřeben. Zavrtím hlavou. Nebudu se česat, na to stačí prsty.

„Než se vypravíš, dám vařit brambory,“ nabídnu jí. „Teď jdeme sledovat, jak děti hledají košíky.“

Ušklíbne se, považuje mou schopnost uvařit brambory přinejlepším za pochybnou. Nechápu proč... no dobře, na Vánoce jsem spálil kuře.

Tessa si natáhne bílé bavlněné kalhoty a tmavě modré tričko. Je opálená, hodně času tráví venku, stará se o naši malou zahrádku. Miluje ji. Je to její nejoblíbenější místo v našem novém domku v Brooklynu, který jsem koupil na oslavu další vydavatelské smlouvy.

Na chodbě se zastaví u Emeryina pokoje. „Prober ji a přijďte za mnou do obývacího.“ Políbí mě na tvář a křikne na našeho syna. Plácnu ji po zadku a ona obrátí oči v sloup – jako vždycky.

Emery leží roztažená na posteli, dlouhé nohy jí vyčuhují zpod krátké přikrývky s obrázky z Disneyho.

„Em.“ Jemně jí zatřesu.

Zavrtí se, oči nechá zavřené.

Když to zopakuju, zaúpí „neeee“, přetočí se na břicho a zaboří obličej do polštáře.

Potrpí si na drama.

„Broučku, musíš vstávat, jinak ti Auden vysbírá všechny velikonoční sladkosti...“

V tu ránu celá rozcuchaná vyskočí z postele. Má husté a blond vlasy po matce a po mně vlnité.

„To ať ho ani *nenapadne!*“ prohlásí rezolutně, nazuje si pantofle a vystřelí z pokoje.

Když ji doženu, už otevírá všechny kuchyňské skříňky.

„Kde je *můj košík?*“ zaječí.

Tessa se rozesměje. Auden buclatými prstíky neohrabaně rozbaluje čokoládové vejce. Vzápětí si ho celé nacpe do pusy. Chvilí přežvykuje, pak otevře pusu dokořán.

Tessa se k němu skloní a sundá mu z jazyka kus staniolu. Auden vycení v úsměvu zuby hnědé od čokolády. Minulý týden mu jeden přední vypadl, vypadá roztomile. Dobírám si ho kvůli šišlání, protože to je výhoda rodičovství: můžu je provokovat, kdy se mi zachce.

„Mami!“ protestuje Emery před skříní na chodbě. „Můj schovával táta, že jo? Proto ho nemůžu najít!“

Musím se tomu výstupu smát. „Jo, schoval jsem ho já.“

Je sladká, ale na svých jedenáct dost umíněná a vzpurná. Proto nemá moc kamarádů.

Emery pokračuje v pátrání, zatímco Auden už stačil spořádat polovinu sladkostí ze svého košíku. Proužky papírové trávy hází na zem.

„Je tam taky bubínek,“ prozradím mu. Přikývne, pusu plnou sladkostí. Momentálně ho nezajímá nic, co není z čokolády.

„Tati.“ Do kuchyně vpochoduje Emery s prázdnýma rukama. „Můžeš mi prosím tě prozradit, kam jsi schoval můj košík? Je to moc těžký. Těžší než Ioni.“ Postaví se k barové stoličce, na které sedím, a obejmě mě. Na svůj věk je dost vysoká. Pokouší se mě obměkčit všemi prostředky.

„Prosíííím,“ žadoní.

„Mě neoblafneš, miláčku. Dám ti vodítko, ale objímáním a sladkým hláskem mě neuplatíš. Věci si musíš zasloužit, to přece víš.“

Sešpulí rty a obejmě mě pevněji. „Já vím, tati.“

Usměju se téhle nové taktice a podívám se na Tessu, která Emery podezíravě sleduje.

„Je někde, kam vůbec nikdy nechodíš. Je tam, kde je tvoje oblečení, které nám nechceš pomáhat skládat.“ Pohládím ji po zádech a ona se ode mě odtrhne.

„Pračka!“ vykřikne Auden a Emery vyjekne. Doběhne ke svému bratrovi a pocuchá mu vlásky. Ten se usměje, tváří se jako šťastné štěně, protože ho právě pochválila starší sestra.

Za minutu je Emery zpátky i s košíkem. Malá čokoládová vajíčka vypadávají na podlahu. Nevšímá si toho, loví vevnitř. Tessa vstane, aby uklidila ten nepořádek, který Emery vůbec nebere na vědomí.

Emery se posadí na podlahu. Košík si položí do klína a nabere hrst barevných želatinových bonbonů. Otočím se k Tesse. V náručí chová Audena, který se jí drží kolem krku. Jak ho tak drží, zdá se skoro tak velký jako jeho matka. Nemám páru, kam všechny ty roky utekly nebo jak jsem – já, pošahanej vzpurnej klacek – mohl stvořit tak citlivé a klidné děti.

Jasně, Emery občas předvede pořádnou scénu. Jako když hodila kytkou v květináči o zeď. Ale s tím jsem se vypořádal snadno: vysadil jsem jí dveře do pokoje z pantů. Nehodlám tolerovat vztekání rozmazleného děcka. Ve svých jedenácti nemá důvod být navztekaná, jako jsem byl já. Má dva rodiče, co ji mají rádi a jsou s ní.

Vážně mám skvělé děti.

Děláme pro ně s Tessou, co můžeme. Nikdy neodejdou bez objetí a bez pusy, minimálně dvakrát denně slyší *mám tě rád*. Emery občas dostane něco módního, funguje to trochu jako společenská měna mezi oblíbenými dětmi ve škole. Nechci, aby na tom moje děti byly jako já, kluk v dřevěných botách. Na druhé straně ani nedostanou všechno a hned, aby taky poznaly, jaké je něco si přát. Pak je učím, jak si to zasloužit. Stačí pusa na tvář, povzbuzení. Těch je u nás vždycky dostatek. Na tom jsme se dohodli, jakmile se děti narodily. Nechtěl jsem být jako mí otcové, ani jeden z nich. Chtěl jsem vychovat děti, které vědí, že je má někdo rád, a

nemají důvod myslet si, že jsou na světě samy. Na to je svět moc velký, zvláště pro dva malé Scotty.

Přerušil jsem sled chudých otců závislých na alkoholu, abych nezničil dva malé životy.

Emery do hodiny usne, jednu nohu přehozenou přes opěradlo pohovky, ruka jí visí na stranu. Auden zaujal místo na druhé pohovce, která měla být „minimalistická“, ale zabírá moc místa. Přesto ji sem Tessa nastěhovala. K té pohovce patří hezká předražená podnožka, na brooklynský obývací zbytečný přepych. V nábytkové diskuzi mě Tessa převálcovala, takže se teď dívám na svého šestiletého syna, který se rozvaluje na pohovce v cukrovém kómatu, se skvrnami od čokolády na hranaté bradičce. Je podobný spíš mně než své matce.

„Jen se koukni, jak jsou roztomilí,“ ozve se za mnou Tessa. Vypadá vyčerpaně, je bledá.

Políbím ji na tváře, abych do nich vrátil trochu barvy. Vzdychne, cítím její ruce na svém břiše.

„Co máš v plánu dělat, než se prospíš?“ ptám se jí. Snaží se využít každou drahocennou minutu, kdy děti přes den spí – a těch je čím dál méně –, k nějakým praktickým činnostem. Bere si toho moc, ale nechce mě poslechnout, takže s tím nic nenadělám.

Pozoruju, jak si v duchu odškrťává položky ze seznamu. „No...“ řekne pomalu a pak ze sebe začne chrlit věci jako „zavolám Fee kvůli tomu dortu“ a „pošlu Posey ještě jednou zkontrolovat kytice“ a něco dalšího, co nechci slyšet, protože v tu chvíli jí položím ruku na podbřišek ve volných kalhotách. Sleduje, jak jí rozvazuju šňůrku v pase a strkám jí prsty do kalhotek.

„Nerozptyluj mě,“ protestuje, ale přimáčkne se ke mně.

„Moc pracuješ,“ řeknu jí potřicáté za tenhle víkend. Potřicáté obrátí oči v sloup.

Popadne mě za druhou ruku a položí si ji na prsa. „Říká chlap, který když má uzávěrku, nespí celé dny.“

Dnes jí evidentně nevadí nechat se rozptylovat. Beru. Třu jí prsa a sleduju, jak se zvedají a klesají. Zasténá, chce víc a to jí taky hodlám dopřát.

Popadnu ji za ruku a vedu ji chodbou. Jakmile vejdemo do ložnice, Tessa zabouchne těžké dveře a málem při tom shodí ohromnou zarámovanou podobiznu našich dětí, která visí na stěně. Když původně navrhla, abychom je nechali namalovat, připadalo mi to ujeté, ale Tessa je tu prostě chtěla mít na očích ve velikosti billboardu. Prosadil jsem svou jen v tom, že ten obraz bude viset na protější stěně, ne nad postelí. Rozhodně jsem nehodlal koukat na abstraktní neonovou verzi svých dětí při souložení se svou ženou. Ani omylem.

„Pojď ke mně,“ řeknu jí a ukážu si na klín. Sedím na kraji postele. Posledních pár měsíců jsme se o ni občas dělili s dětmi. Audenovi se jednu dobu zdály ošklivé sny. Tenkrát jsem u něj v noci sedával a říkal si, jestli to nezdědil po mně. Pak přišla s tím samým Emery, která na mladšího bratra žárlila. Věděl jsem, že si vymýšlí, když za námi chodila do ložnice a otírala si oči, jako by jí bylo zase šest.

A tak spali nakonec oba mezi námi.

A byla to krása, to vám řeknu.

„Hardine?“ pronese Tessa tiše, zastřeným hlasem. Dívá se mi do očí. „Na co myslíš?“ Přejede mi prsty po břicho, jemně mě škrábe.

„Na děti a na to, jak spaly s náma v posteli.“ Pokrčím rameny, usměju se na ni.

„To je trochu divný,“ řekne a zavrtí hlavou. Ale neubrání se úsměvu.

„Je to divný jen proto, že tentokrát jsem já rozptýlil tebe místo naopak, miláčku.“

Přejedu jí po ztvrdlých bradavkách a ona zasténá. Svléknu jí halenku, hodím ji na zem. Roztřeše si vlasy, takže vypadá divoce, tváře má červené, rty růžové. Rozpuštěné blond vlasy a hladový pohled. Natáhnu se, obtáhnu prstem její černou krajkovou podprsenku. Tahle ženská nosí to

nejsvůdnější krajkové prádlo. „Lehni si, lásko,“ řeknu jí. Stáhne si kalhoty i s kalhotkami, skopne je na podlahu a položí se na záda. Pod hlavu si přitáhne polštář. Její oči mí říkají naprosto přesně, co chce: abych ji laskal tam dole. V poslední době to má nejradši.

Je unavená, bolí ji nohy, chce se nechat hýčkat. Samozřejmě mi to pak oplatí – bere mi péro do pusy, kdykoli nás ráno nechají děti spát déle než do sedmi. Tessa pokrčí nohy, zvedne je a roztáhne přede mnou stehna. Kousnu se do rtu, abych nesténal.

Je už zase vlhká, leskne se ve světle lampy. Když jsme spolu, skoro se neovládám. Téměř se vrhnu vpřed, přitisknu otevřenou pusou k její měkké mokré kůži. Přejedu jí jazykem mezi nohama, jemně se přisaju.

Nadzvedne se mi v bocích v ústřety. Chytím ji za zadek a hrubě si ji přitáhnou na kraj postele. Vyjekne, je to rozkošný zvuk překvapení smíšeného se vzrušením. Svírám jí zadek a hltám ji a ona sténá moje jméno a slova jako *ano* a *panebože* a tisíc dalších věcí.

Miluju tohle její povzbuzování. Pobízí mě udělat všechno proto, aby se jí třásly nohy, aby svírala povlečení v pěstech. Teď ale v pěstech svírá moje vlasy. Což miluju.

„Har-dine...“ Hlas se jí zadrhne, když jí do kundičky vrazím prst a začnu jím pohybovat. Jazykem kroužím kolem klitorisu, vzdychám a kroužím. Když se udělá, opájím se tou nejsladší chutí ze všech.

Nakonec se zvednu a položím jí hlavu na břicho, zatímco popadá dech. Zatahá mě za vlasy, přitáhne si mě nahoru. Pořád mi stojí a když ležím nahý na ní, moje touhy a potřeby se omezují výhradně na sex. Tessa to ví, proto se taky znovu nadzvedá z matrace a otírá se o mě.

„Chceš, abych tě ošukal? Nemáš dost?“ ptám se jí a tisknu se pérem k ní.

„Nikdy nemám dost,“ zasténá, vezme mi ho do ruky a navede do sebe. Jedno dlouhé přiražení a Tessa slastně zavírá oči. Obemkne mě nohama kolem pasu.

„Ještě,“ prosí, chce, abych se začal pohybovat. Nasadím rytmus. Jednou rukou mě drží za vlasy, druhou mi zarývá do zad.

Nevydržím dlouho.

Ani náhodou.

Její nohy mě sevrou pevněji, dostaneme se na vrchol zároveň a naše těla se roztečou do sebe. Tessa nechá zavřené oči. Svezu se vedle ní.

Když se mi zpomalí dech, podívám se na ni. Modrošedé oči má pořád zavřené, rty pootevřené a je zrovna tak krásná jako v den, kdy jsem ji poznal.

Už si moc nevzpomínám na to vzteklé dítě, kterým jsem tenkrát byl, ale každá podrobnost z našeho společného života ve mně rezonuje jako tichá melodie.

Tahle paličatá ženská si mě odmítá vzít za manžela, přitom je mou ženou v každém směru a k tomu matkou mých dětí. Chceme ještě jedno, až se Tesse trochu uklidní situace v práci.

Z dalšího porodu mám ale trochu obavy. Vlastně jsem se bál pokaždé.

Vychovat slušného člověka je velká zodpovědnost, ale neseme tu tíhu s Tessou napůl. Ujišťuje mě, že jsme skvělí rodiče. Nejsem jako můj otec. Samozřejmě jsem udělal hodně chyb, ale odpykal jsem si je a získal odpuštění. Nejsem zrovna zbožný, ale věřím, že existuje něco většího než Tess a já. Dřív jsem neměl nic, teď mám všechno. Jsem pyšný na to, kým jsem se stal. Rozzářené oči mých dětí jsou teď mým světlem, jejich smích mým štěstím.

Jsem pyšný taky na to, že jsem dobročinnými sbírkami pomohl místním pubertákům. Setkal jsem se se stovkami lidí, jejichž život ovlivnila slova na stránkách mých knih. Tak dlouho jsem se snažil držet všechno v sobě, ale jakmile jsem to pustil, moje srdce se otevřelo. Bylo by ode mě sobecké nepodělit se o zkušenosti, nepomoci mladým, kteří upadli do tenat závislostí a duševních poruch. Za ty roky jsem se naučil, že nejlepší je se k minulosti nevracet a dívat se místo

toho dopředu. Jasně, uvědomuju si, že tyhle moje myšlenky zní jako kliše, ale je to pravda.

Žil jsem tak dlouho v temnotě. Chci ostatním pomáhat najít cestu ke světlu.

Získal jsem rodinu, o jaké se mi ani nesnilo, a vychovávám děti, které budou lepší, než jsem já kdy byl.

Tesse se sveze hlava stranou. Usnula. Odhrnu jí vlasy z tváře. Je můj klid, můj oheň, můj dech, moje bolest. A všechno, čím jsme prošli, každá ta vteřina stála za to, co máme teď.

Protáhl jsem ji i sebe peklem a zase zpátky, ale teď jsme tady – nakonec jsme si vytvořili vlastní verzi ráje.

Poděkování

Mám pocit, že poděkování bude vesměs stejné jako v poslední knize, ale pomáhali mi totiž báječní lidé – díky vám všem!

Adame Wilsone: Opět ti děkuju, že jsi mi věnoval tolik práce. Tolik jsem se od tebe naučila, máš se mnou trpělivost. Stvořili jsme pět knih (které jsou ve skutečnosti dlouhé jako deset běžných) za jeden rok a to je vážně šílenost. Nemůžu se dočkat dalších tří.☺

Kristin Dwyerová: Jsi prostě skvělá, děvče. Staráš se o mě a všechno mi organizuješ (nakolik to jde, protože teprve teď jsem si začala doopravdy zapisovat věci do diáře). Díky za všechno!

Wattpade: Děkuju ti, že jsi pořád moje domovská základna, zůstáváš svůj a dáváš milionům lidí prostor dělat, co milují.

Ursulo Uriarteová: Je to vážně šílené, vstoupila jsi mi do života jako bloggerka, která si oblíbila moje knížky, a teď jsi jedna z mých nejlepších kamarádek. Sice ještě pořád nedokážu správně vyslovit tvoje jméno, ale jsi pro mě *tak* důležitá, i pro Hardina s Tessou. Miluješ je tak jako já, což pro ně hodně znamená (říkali mi to)!

Vilmo a R. K.: Mám vás oba ráda a vážím si vašeho přátelství. Povídali jste si se mnou během různých fází psaní téhle knihy a poslouchali mé vyšilování. Mám vás oba ráda.

Ashleigh Gardnerová: Děkuju, jsi ta nejlepší agentka-kamarádka, jakou bych si mohla přát!

Děkuju všem redaktorům a produkci, že zvládli tak náročnou práci v tak krátkých lhůtách.

A velké poděkování patří také všem mým zahraničním vydavatelům, od redaktorů po marketing a všechny mezi tím. Pracujete pilně na překladech a prodeji mých knih po

celém světě, což pro mě i pro čtenáře hodně znamená. Moc jsem si užila návštěvy v různých koutech světa, kde jsem se setkávala s dalšími a dalšími čtenáři.

Anna Todd

AFTER

Před námi

Z anglického originálu *Before*, vydaného nakladatelstvím Gallery Books, a division of Simon & Shuster, Inc., v New Yorku v roce 2015

přeložila Lenka Faltejsková Obálku s použitím originálu upravila Soňa Šedivá Redigovala Nad'a Hloušová
Vydala Euromedia Group, a. s., v edici Yoli, Nádražní 30,
150 00 Praha 5

v roce 2020 jako svou 3447. elektronickou publikaci
www.euromedia.cz

Knihy lze zakoupit v internetových knihkupectvích
www.booktook.cz a www.knizniklub.cz